RAGNAR JÓNASSON

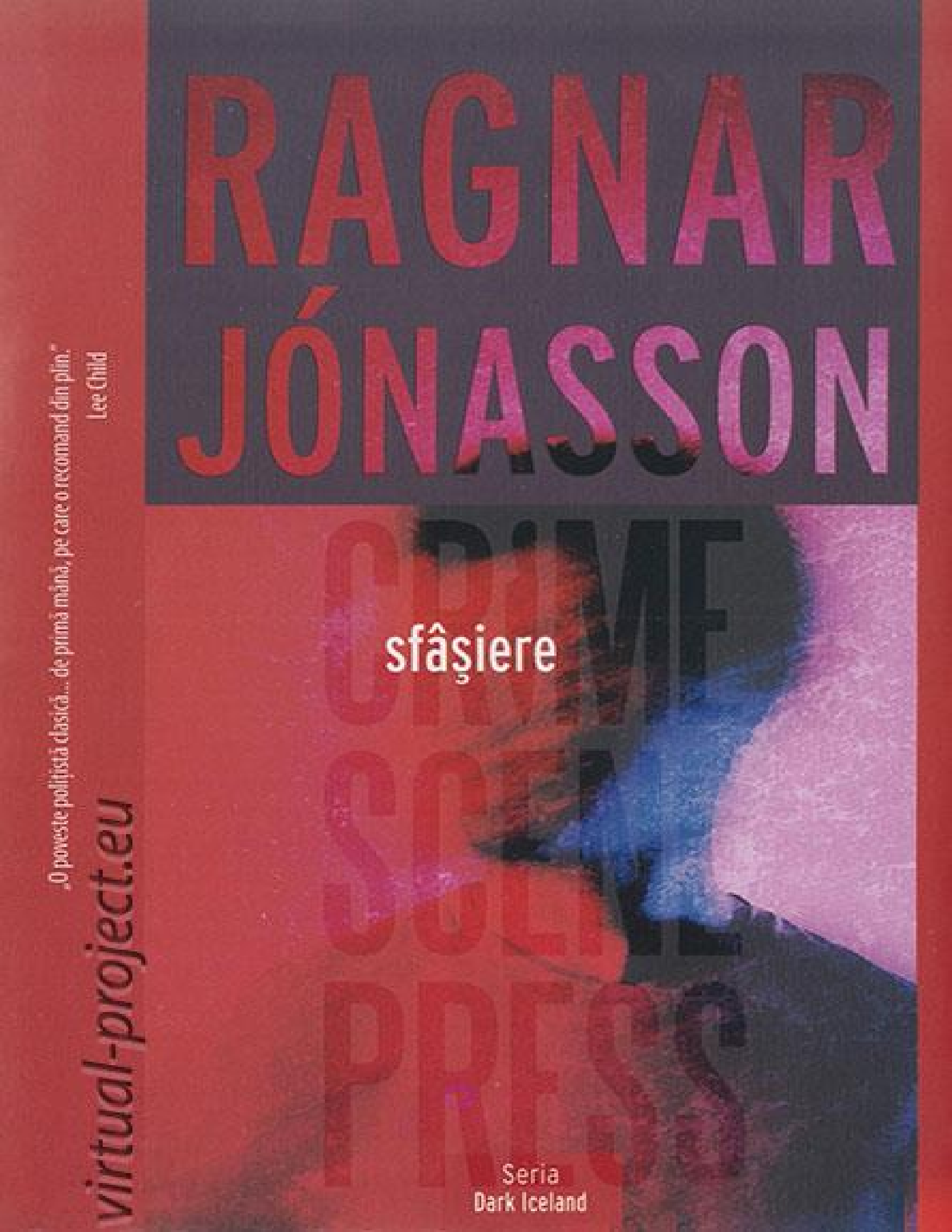

sfâșiere

„O poveste polițistă clasică... de primă mână, pe care o recomand din plin."
Lee Child

Seria
Dark Iceland

virtual-project.eu

RAGNAR JÓNASSON

— Seria: Dark Iceland —

SFÂŞIERE

Original: *Rof* (2012)

Traducere din limba engleză:
GEORGE ARION JR.

virtual-project.eu

CRIME SCENE PRESS

— 2022 —

Scriitorul islandez **Ragnar Jónasson** s-a născut în Reykjavík în 1976. Lucrează ca avocat şi predă legislația privind dreptul de autor la Facultatea de Drept a Universității din Reykjavík. În trecut, a lucrat în televiziune şi radio, chiar ca reporter pentru Radiodifuziunea Națională Islandeză. Înainte să-şi înceapă cariera de scriitor, Ragnar a tradus paisprezece romane ale Agathei Christie în islandeză şi a publicat mai multe povestiri scurte în reviste literare din Germania, Marea Britanie şi Islanda.

Cărțile lui Ragnar s-au vândut în peste 2 milioane de exemplare în toată lumea, iar numărul e în continuă creştere. Ragnar a devenit bestseller #1 în Germania, Franța, Marea Britanie (Kindle) şi Australia (tot Kindle). *Fata care a murit* este primul roman islandez care a intrat în lista de bestselleruri Sunday Times.

Cele două serii care l-au consacrat pe Ragnar sunt Dark Iceland (care îl are în centru pe tânărul Ari Thór) şi Hulda (cu detectiva care poartă acelaşi nume). Drepturile pentru Dark Iceland s-au vândut deja în 30 de țări. În 2021, Ragnar a publicat *The Girl Who Died (Fata care a murit,* Crime Scene Press, 2021), primul său roman care nu face parte dintr-o serie, devenind primul autor islandez a cărui carte apare pe lista de bestselleruri *Sunday Times*.

Ragnar a fondat prima filială a Crime Writers' Association din afara Marii Britanii, în Islanda, şi e cofondator al festivalului internațional de literatură mystery & thriller Iceland Noir, care a fost declarat în The Guardian „cel mai bun festival de literatură polițistă din lume." Locuieşte în Reykjavík cu soția şi cele două fiice.

Această carte este dedicată amintirii bunicilor mei
din Siglufjörður, Þ. Ragnar Jónasson (1913-2003) şi
Guðrún Reykdal (1922-2005).

Nota autorului

Povestea de față este rodul pur al ficțiunii şi niciunul dintre personaje nu există în realitate. Hédinsfjörður a rămas nelocuit din 1951. Povestea despre oamenii care ar fi trăit în partea de vest a fiordului după momentul acela e fictivă şi nu ştiu să fi existat vreodată o aşezare în locul acela. Aş dori să menționez faptul că narațiunea din capitolul al treilea – călătoria unei femei din Hvannaldir până în Hédinsfjörður – este inspirată din relatarea Thórhallei Hjálmarsdóttir despre drumul străbătut de Gudrún Thórarinsdóttir în 1859, pe care bunicul meu, Þ. Ragnar Jonasson, a aşternut-o pe hârtie în 1986. Povestea a fost inclusă în volumul *Poveşti populare din Siglufjörður,* publicată de Vaka-Helgafell în 1996. Citatul de pe pagina următoare e preluat din cartea bunicului meu *Poveşti din Siglufjörður* (paginile 91-92), publicată un an mai târziu.

Le mulțumesc în mod deosebit pentru ajutor şi pentru că au verificat manuscrisul următoarelor persoane: doctorul Haraldur Briem, specialist în boli infecțioase în Ministerul Sănătății din Islanda, inspectorului Eiríkur Rafn Rafnsson, procurorului Hulda María Stefánsdóttir şi doctorului Jón Gunnlaugur Jónasson. Răspunderea pentru versiunea finală, inclusiv a oricăror greşeli rămase, aparține în exclusivitate autorului.

GHID DE PRONUNȚIE

Siglufjörður – Siglue-fioer-thur
Hédinsfjörður – Hie-thins-fioer-thur
Ari Thór – Ari Tho-ur
Tómas – Tou-mas
Ísrún – Is-run
Kristín – Kris-tin
Ívar – Ie-var
Sunna – Su-na
Kjartan – Kiar-tan
Héddin – Hie-thin
Snorri – Sno-ri
Maríus – Marie-us
Gudfinna – Guth-finna
Gudmundur – Guth-moen-doer
Jórunn – Io-run
Marteinn – Mar-teitn
Eggert – Eg-gert

Islandeza are câteva litere care nu există în alte limbi europene şi care nu sunt uşor de reprodus. Litera ð se înlocuieşte în general cu d – ca în cazul numelor Gudmundur, Gudfinna, Hédinn, dar şi al denumirilor de locuri cu terminația -fjördur. Sunetul se apropie de acel th sonor din engleză, ca în cuvintele thus şi bathe. Litera Þ se înlocuieşte în general cu th, ca în cazul numelor Ari Thór, şi e echivalentul lui th surd din engleză, ca în cuvintele thing sau thump.

Litera r se pronunță ca atare.

Cuvintele islandeze se pronunță punând accentul pe prima silabă.

„…Traiul în Hédinsfjörður n-a fost niciodată simplu, iar comunicarea cu orice comunitate învecinată putea fi extrem de dificilă. Pe timp de iarnă, coasta, unde nu exista vreun port, era de multe ori inaccesibilă de pe apă, iar munții acoperiți de zăpadă erau întotdeauna greu de străbătut.”

Poveşti din Siglufjörður, Þ. Ragnar Jonasson (1913-2003)

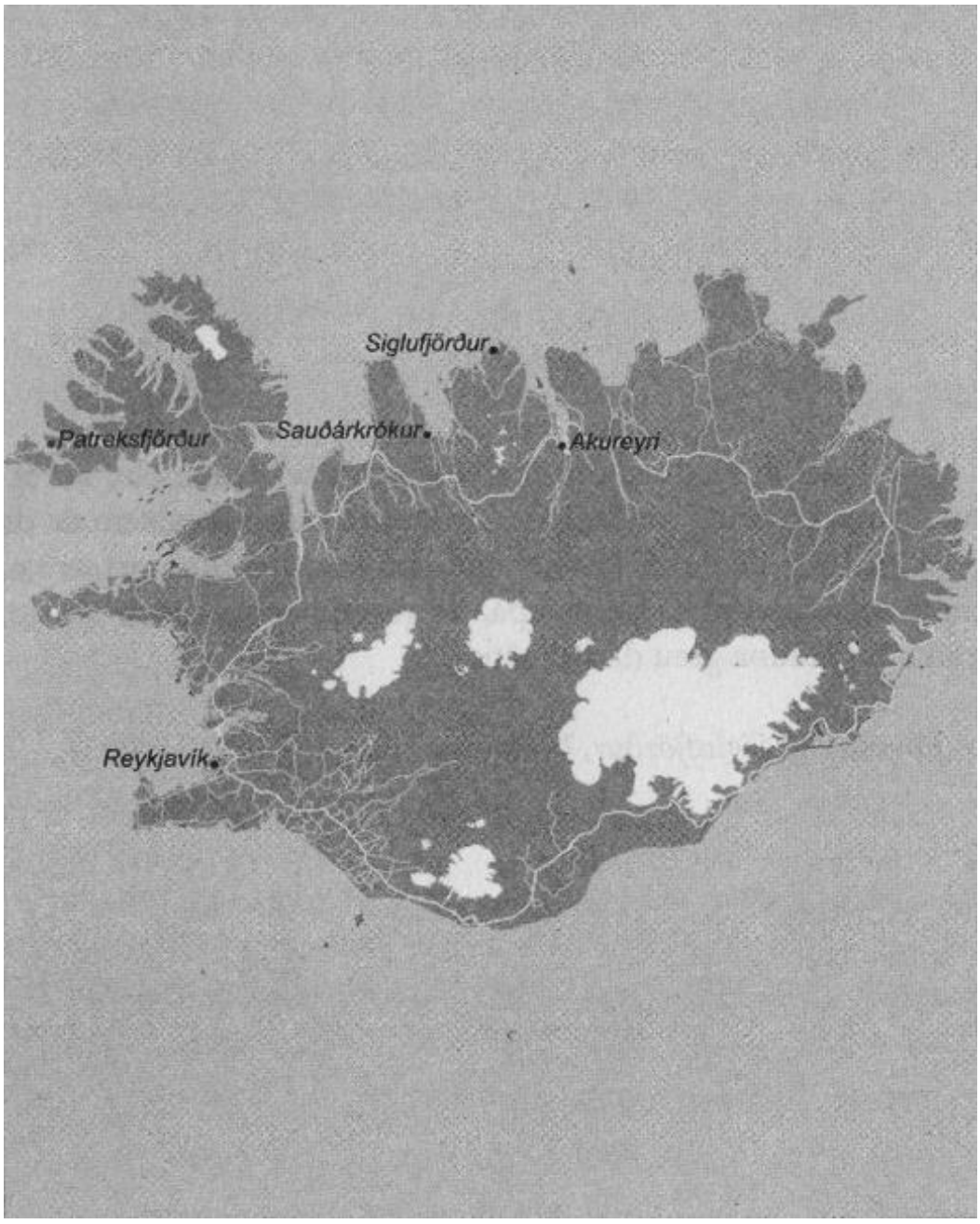
Siglufjörður
Patreksfjörður
Sauðárkrókur
Akureyri
Reykjavík

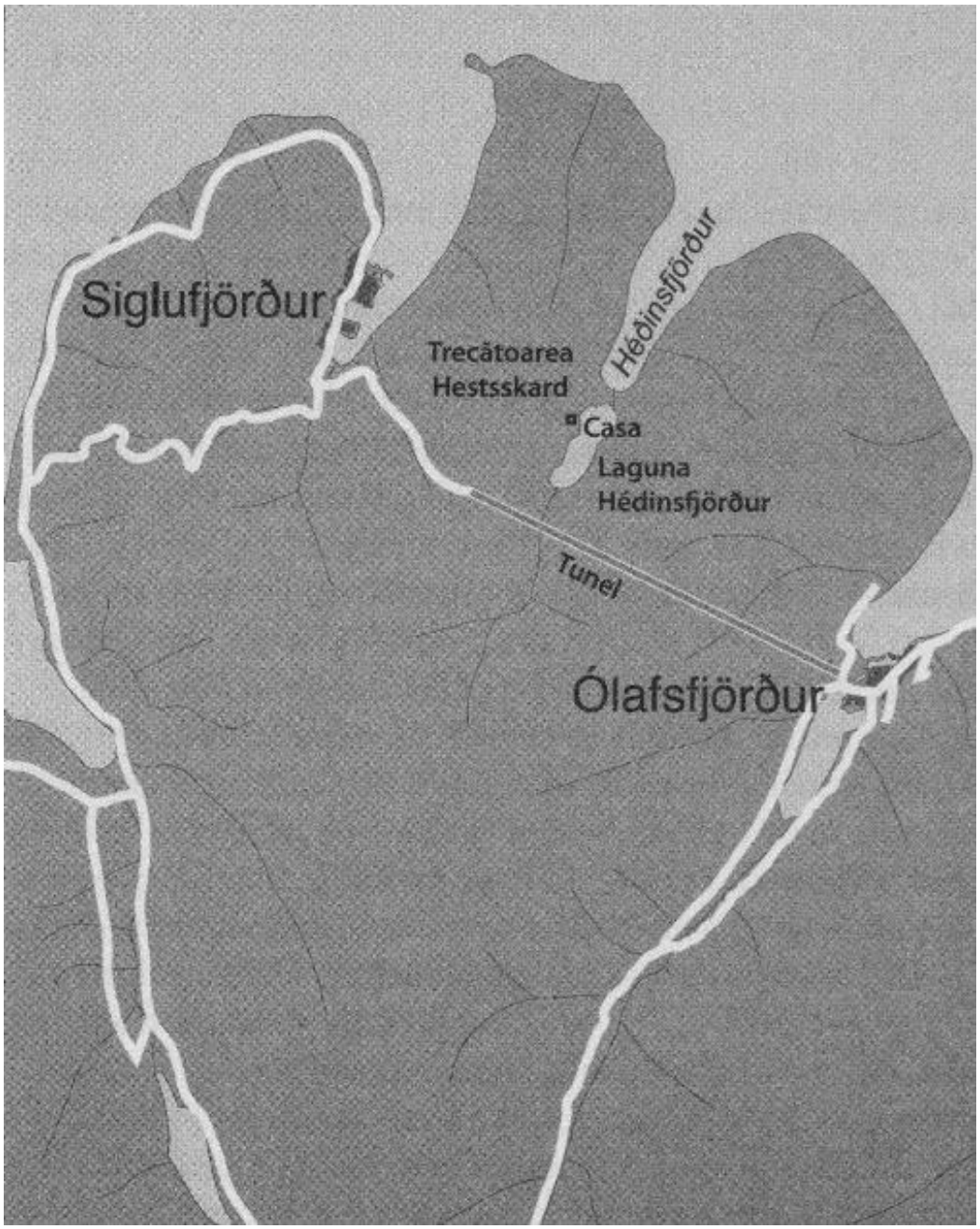
Siglufjörður
Trecătoarea
Hestsskard
Héðinsfjörður
Casa
Laguna
Héðinsfjörður
Tunel
Ólafsfjörður

1

Fusese o seară ca oricare alta, pe care şi-o petrecuse întins pe canapea.

Locuiau într-un apartament mic de la parterul unei clădiri vechi din capătul vestic al oraşului Reykjavík, pe Ljósvallagata. Era casa din mijlocul unui şir de trei, toate înălțate în anii ’30. Róbert se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi şi se uită pe fereastră la mica grădină din față. Se întuneca. Era martie, când te puteai aştepta la vreme de orice fel; în clipa aceea ploua. Îl cuprinse un sentiment reconfortant ascultând răpăiala picăturilor în geam şi ştiindu-se la adăpost înăuntru.

Studiile nu-i mergeau rău. La cei douăzeci şi nouă de ani ai lui, era în primul an de inginerie. Cifrele se număraseră dintotdeauna printre plăcerile lui. Părinții lui erau contabili, locuiau mai sus, în Árbær. Relația lui cu ei fusese mereu dificilă, dar pe atunci era aproape inexistentă. Stilul lui de viață părea să nu aibă loc în formula succesului concepută de ei. Făcuseră tot ce le stătea în puteri ca să-l îndrume spre contabilitate, ceea ce era de înțeles, dar el îşi încercase norocul de unul singur.

Intrase în sfârşit la universitate şi nici măcar nu se sinchisise să-şi anunțe părinții. În loc de asta încercase să se concentreze asupra studiilor, cu toate că în ultima vreme mintea îi cam fugea la regiunea Vestfirðir. Avea acolo o barcă pe care o cumpărase împreună cu nişte prieteni şi abia aştepta sosirea verii. Când era în larg, îi era uşor să uite tot – şi bune, şi rele. Legănarea bărcii era un întăritor împotriva oricărui stres, şi simțea că pluteşte atunci când era învăluit de linişte deplină. La sfârşitul lunii urma să plece în vest, să pregătească barca. Pentru prietenii lui, călătoria în fiorduri era un pretext bun ca să bea câteva zile. Însă nu şi pentru Róbert. Nu mai pusese gura pe alcool de doi ani – o abstinență care devenise necesară după perioada în care băuse serios şi care fusese declanşată de evenimentele din ziua aceea fatidică, din urmă cu opt ani.

Era o zi superbă. Pe teren abia dacă se simțea vreo adiere, totul era încălzit de soarele de vară iar publicul se strânsese în număr destul de mare. Se îndreptau spre o victorie convingătoare împotriva unor adversari neconvingători. Îl aşteptau antrenamentele cu echipa națională de tineret, iar mai târziu în vara aceea posibilitatea să meargă la probe pentru o echipă norvegiană. Agentul lui îi pomenise chiar că mai multe echipe din

partea inferioară a clasamentului englez erau interesate de el. Ăl bătrân era al naibii de mândru de el. Fusese el însuşi un bun jucător de fotbal, dar nu avusese niciodată ocazia să joace profesionist. Acum vremurile se schimbaseră, existau mai multe şanse.

Mai erau cinci minute când mingea i-a fost pasată lui Róbert. A driblat apărătorii şi a văzut poarta şi frica de pe chipul portarului. Devenea o experienţă familiară; se arăta o victorie cu 5 la 0.

Nu a anticipat tentativa de deposedare, doar a auzit trosnetul atunci când piciorul i s-a rupt în trei locuri şi el a simţit durerea cumplită. A privit în jos, paralizat de agonia arzătoare, şi a văzut fractura deschisă.

Imaginea îi rămăsese întipărită în amintire. Zilele petrecute la spital trecuseră ca prin ceaţă, cu toate că n-avea să uite cum medicul i-a spus că şansele să mai joace fotbal vreodată – la nivel profesionist, cel puţin – erau foarte mici. Aşa că renunţase la tot şi îşi găsise liniştea în băutură. Golea paharele unul după altul. Partea cea mai proastă era că, deşi se recuperase mai bine decât se aşteptase medicul, până ajunsese din nou în formă deja nu mai putea să-şi reia cariera în fotbal.

Însă acum lucrurile stăteau mai bine. O avea pe Sunna, iar micul Kjartan avea şi el un loc în inima lui. Dar în ciuda acestor lucruri, în inima lui sălăşluiau amintiri întunecate pe care spera să le poată ţine ascunse în umbră.

◆

Era seara târziu când se întoarse Sunna şi bătu uşor în geam ca să-l anunţe că-şi uitase cheile. Era superbă ca întotdeauna, purta blugi negri şi o maletă gri. Părul negru ca tăciunele, lung şi strălucitor, îi încadra chipul puternic. La început ochii ei îl fermecaseră, urmaţi îndeaproape de silueta ei magnifică. Era dansatoare, iar uneori parcă dansa şi atunci când mergea prin micul lor apartament, fiecare mişcare fiindu-i impregnată cu o graţie plină de siguranţă.

Ştia că în direcţia asta fusese norocos. Prima dată vorbise cu ea la petrecerea de ziua de naştere a unui prieten şi se plăcuseră imediat. Erau împreună deja de şase luni, iar de trei luni se mutaseră împreună.

Sunna porni instalaţia de încălzire când intră; simţea frigul mai mult decât el.

— Frig afară, zise ea.

Într-adevăr, aerul rece pătrunsese în cameră. Fereastra mare din living nu

era pe cât de etanşă ar fi putut fi, şi îți era imposibil să te obişnuieşti cu tot acel curent necontenit.

Viața nu fusese blândă cu ei, chiar dacă relația lor devenea tot mai puternică. Ea avea un copil, pe micul Kjartan, dintr-o relație anterioară şi era angajată într-o luptă cruntă pentru obținerea custodiei cu Breki, tatăl copilului. La început, Breki şi Sunna căzuseră de acord la o custodie comună, iar în momentul acela Kjartan petrecea timp cu tatăl lui.

Acum, însă, Sunna angajase un avocat şi făcea presiuni ca să obțină custodia deplină. Se gândea şi să-şi continue studiile de dans în Anglia, cu toate că nu discutase despre asta în profunzime cu Róbert. Însă era o veste pe care Breki era puțin probabil s-o accepte fără luptă, aşa că întreaga chestiune părea că va ajunge la tribunal. Dar Sunna credea că are un caz puternic şi că o să-l vadă în sfârşit pe Kjartan întors la ea definitiv.

— Aşează-te, scumpo, zise Róbert. Avem paste.

— Mmm, minunat, răspunse ea şi se cuibări pe canapea.

Róbert luă mâncarea din bucătărie, aducând şi farfurii, pahare şi o carafa cu apă.

— Sper să fie bune, zise el. Încă bâjbâi.

— Mi-e atât de foame încât nici nu mai contează ce gust au.

Porni o muzică relaxantă şi se aşeză lângă Sunna.

Ea îi povesti ce făcuse peste zi – despre repetiții şi presiunea sub care se afla. Era perfecționistă şi nu suporta să facă nimic greşit.

Róbert se arătă mulțumit că pastele erau un succes; nimic extraordinar, dar îndeajuns de bune.

Sunna se ridică în picioare şi îl luă de mână.

— Ridică-te, iubitule, îl îndemnă. E momentul să dansăm.

Se ridică la rândul lui, îşi încolăci brațele în jurul ei şi se unduiră pe ritmul domol al unei balade americane. O mână îi alunecă sub pulovărul ei, iar buricele degetelor îi mângâiară spatele, apoi îi desfăcură sutienul cu o mişcare dibace. Era expert la aşa ceva.

— Ascultă, tinere, ce crezi că faci? întrebă ea cu glas tăios, prefăcându-se supărată, dar privindu-l tandru.

— Profit la maximum de faptul că Kjartan e cu tatăl lui, răspunse Róbert şi se sărutară prelung, adânc.

Atmosfera dintre ei se încingea, la fel ca în restul camerei, şi în scurt timp îşi croiau drum spre dormitor.

Din obişnuință, Róbert închise uşa şi trase draperiile din dreptul

ferestrelor care dădeau spre grădină. Însă niciuna dintre măsurile lui de precauție nu oprea ca sunetele pe care le scoteau în timp ce făceau dragoste să răzbată până în apartamentul de alături.

Când se lăsă din nou liniștea, auzi cum o uşă se trânteşte. Zgomotul fusese vag, aproape acoperit de ploaia care cădea cu putere. Prima dată se gândi că era uşa din spate, care dădea în cerdacul vechii case.

Sunna se ridică alarmată în capul oaselor şi îi aruncă o privire neliniştită. El încercă să-şi țină în frâu propria teamă făcând pe curajosul şi, ridicându-se în picioare, se aventură gol în living. Era pustiu.

Însă uşa din spate era deschisă, iar vântul o izbea de perete. Se uită repede spre cerdac, doar suficient încât să spună că a aruncat o privire, şi închise repede uşa la loc. Afară putea la fel de bine să fie un regiment întreg, dar el nu putea distinge nimic în întuneric.

Apoi trecu dintr-o cameră în alta, cu inima bătându-i tot mai puternic, însă nici urmă de musafiri nepoftiți. Mai bine că nu era şi Kjartan acasă.

Apoi observă ceva care avea să-l țină treaz tot restul nopții.

Traversă în grabă livingul, temându-se pentru Sunna, îngrozit că păţise ceva. Ținându-şi respirația, intră în dormitor şi o găsi aşezată pe marginea patului, trăgând pe ea un tricou. Ea îi zâmbi slab, nereuşind să-şi ascundă îngrijorarea.

— N-a fost nimic, scumpo, zise, sperând să nu i se observe tremurul din glas. Am uitat să încui uşa după ce am dus gunoiul, n-am închis-o bine, minți el. Doar ştii ce agitație stârneşte vântul în spate. Stai aici, îți aduc ceva de băut.

Ieşi repede din dormitor şi îndepărtă iute ceea ce văzuse.

Spera că face alegerea bună nespunându-i Sunnei despre apa de pe podea, despre urmele umede de picioare lăsate de musafirul nepoftit care venise din ploaie. Partea cea mai rea era că nu se opriseră în pragul uşii. Urmele ajunseseră până în dreptul dormitorului.

2

Polițistul Ari Thór Arason din Siglufjörður nu putea explica, nici măcar pentru sine însuşi, de ce studia un caz vechi în numele unei persoane complet necunoscute, mai cu seamă într-o perioadă în care comunitatea mică din oraş trecea printr-un astfel de haos.

Bărbatul, Hédinn, îl sunase chiar înainte de Crăciun, când inspectorul era plecat în concediu la Reykjavík. Îl rugase pe Ari Thór să cerceteze o chestiune care fusese pusă la raft cu mult timp înainte: moartea unei tinere. Ari Thór îi promisese că se va apleca asupra cazului când va avea un răgaz, însă abia în seara aceea îşi găsise în sfârşit puțin timp.

Ari Thór îl rugase pe Hédinn să treacă pe la secție în seara aceea, bineînțeles după ce confirmase că nu mai ieşise din casă de două zile şi, prin urmare, nu mai era contagios. Hédinn însuşi era reticent să se întâlnească față în față cu Ari Thór, în condițiile date, însă în cele din urmă a acceptat să vină să discute despre vechiul caz.

Infecția lovise oraşul cu două zile înainte – în urma vizitei unui călător bogat, un aventurier din Franța care zburase din Africa în Groenlanda, apoi, dacă tot ajunsese acolo, hotărâse să tragă o fugă şi până în Islanda, unde micul său aeroplan primise permisiunea să aterizeze pe îndepărtata pistă din Siglufjörður, astfel încât tipul să poată vizita Muzeul Epocii Heringului. Nu intenționase să rămână decât douăzeci şi patru de ore, însă în noaptea în care sosise căzuse la pat, cumplit de bolnav.

Inițial, diagnosticul fusese o gripă extrem de virulentă, însoțită de febră uriaşă. Însă starea i se deteriorase rapid, iar bărbatul murise în noaptea următoare. Un specialist în boli infecțioase trăsese concluzia că era vorba despre febră hemoragică, pe care probabil o luase în timpul călătoriilor prin Africa, fără să prezinte simptome decât atunci. Boala era considerată foarte contagioasă şi era posibil ca mulți alții să se fi infectat pe măsură ce febra lui evoluase.

Autoritatea Națională pentru Protecție Civilă fusese alertată, iar testele efectuate pe mostre prelevate de la victimă confirmaseră că, într-adevăr, era vorba despre temuta febră hemoragică. Nu exista nicio modalitate practică de a o combate.

La scurt timp după moartea bărbatului se luase decizia drastică de a pune micul oraş sub carantină. Se făcuseră eforturi de a da de urma tuturor celor

care intraseră în contact cu persoana decedată şi toate locurile prin care umblase el fuseseră sterilizate migălos.

În curând apăruseră zvonuri cum că asistenta care fusese de gardă în noaptea aceea se îmbolnăvise şi ea. Fusese pusă sub observaţie, iar Ari Thór auzise că, mai devreme în aceeaşi zi, când începuse să prezinte simptome uşoare, fusese trimisă în izolare.

Se făceau eforturi astfel încât să se stabilească pe unde umblase şi cu cine intrase asistenta în contact, iar procesul de sterilizare fusese reluat de la început.

Pe moment, însă, totul era liniştit. Femeia era încă în izolare la spitalul din Siglufjörður şi erau alcătuite planuri de rezervă pentru transferul ei la secţia de terapie intensivă din Reykjavík, în caz că starea i s-ar fi înrăutăţit. Conform informaţiilor pe care le primise poliţia, era posibil ca oraşul să rămână în carantină măcar alte câteva zile.

Cu toate că nu se întâmpla nimic concret, Siglufjörður fusese cuprins de panică, aţâţată, desigur, de atenţia intensă din partea mass media. Cum era de înţeles, locuitorii erau îngroziţi, iar politicienii şi analiştii insistau asupra faptului că nu trebuiau asumate riscuri inutile.

Febra hemoragică fusese deja numită „boala franceză”, iar oraşul devenise o umbră faţă de cum era de obicei. Majoritatea alegeau să rămână în spatele uşilor încuiate şi să se bazeze pe telefoane şi e-mail ca să comunice. Nimeni nu arătase nici cel mai mic interes să urce zidurile invizibile care înconjurau oraşul ca să intre în Siglufjörður. Locurile de muncă erau închise, iar cursurile fuseseră suspendate.

Ari Thór rămânea sănătos şi era convins că nu poate fi atins de infecţie. Nu fusese nici măcar pe-aproape de nefericitul călător sau de asistenta medicală. Acelaşi lucru era valabil pentru Tómas, superiorul lui Ari Thór, care se întorsese din concediu şi era şi el de serviciu.

Ari Thór spera ca vizita lui Hédinn să-i ofere un prilej să se gândească şi la altceva decât la nenorocita de infecţie. Şi avea sentimentul tulburător că aşa urma să fie.

3

— M-am născut la Hédinsfjörður, i-a spus lui Ari Thór oaspetele său, Héddin. Ai fost acolo?

Stăteau într-un colț al secției, păstrând o oarecare distanță între ei. Nici măcar nu-şi strânseseră mâna atunci când sosise Héddin.

— Am trecut pe-acolo, după ce s-a deschis tunelul, a răspuns Ari Thór aşteptând să i se răcească ceaiul.

Héddin alesese cafea.

— Da, exact, a spus el cu glas grav.

Părea un om rezervat, liniştit. Evita să uite în ochii lui Ari, privind în mare parte spre masă sau spre cafea.

— Exact, a repetat. Nimeni nu se opreşte acolo mult timp. A rămas acelaşi fiord nelocuit, chiar dacă acum lumea trece pe-acolo întruna. Pe vremuri nu mi-aş fi imaginat că e posibil să vezi atâția trecători.

Héddin părea că se apropie de şaizeci de ani şi nu dură mult ca bănuiala lui Ari Thór să se confirme.

— M-am născut în 1956. Părinții mei se mutaseră acolo cu un an înainte, după ce fiordul fusese deja abandonat, pentru că s-a dorit să mai fie locuit încă puțin timp. Nu erau singuri. Sora mamei mele şi soțul ei s-au mutat odată cu ei; voiau să încerce să trăiască din agricultură acolo.

Făcu o pauză în care sorbi cu grijă din cafea şi ronțăi un biscuit din pachetul de pe masă. Părea uşor agitat.

— Aveau o fermă sau un teren acolo? întrebă Ari Thór. E un loc superb.

— Superb… îl îngână Héddin cu glas distant, parcă pierzându-se în amintiri. Se poate spune şi aşa, dar nu ăsta e primul lucru care-mi vine în minte. De-a lungul timpului a fost un loc în care era extrem de greu să trăieşti. Iarna ninge din greu şi e extrem de izolat – nu lipsesc nici avalanşele. Orice cale de acces în fiord e complet tăiată, iar de o parte ai oceanul şi de cealaltă nişte munți înalți. În caz de urgență era greu să ajungi şi la ferma învecinată, darămite în cel mai apropiat oraş, după munți.

Héddin îşi sublinie cuvintele clătinând din cap şi încruntându-se. Era un bărbat masiv, aproape supraponderal; părul lui rar, slinos, era pieptănat spre spate.

— Dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu – părinții mei nu aveau o fermă acolo. Li s-a oferit ocazia să închirieze o fermă părăsită, dar care era încă în

stare bună. Tata era obişnuit să muncească din greu şi îşi dorise mereu să fie fermier. Casa era mai mult decât suficientă pentru toți patru – părinții mei, sora mamei şi soțul ei; de fapt, el chiar intrase la un moment dat în nişte probleme cu banii şi nu stătuse pe gânduri să încerce ceva nou. Un an mai târziu am apărut eu, aşa că am fost cinci…

Făcu o pauză şi se strâmbă.

— Mă rog, nu-i tocmai sigur, dar o să mă-ntorc la asta, adăugă el.

Ari Thór nu zise nimic, lăsându-l pe Héddin să-şi continue povestea.

— Ai zis că ai trecut pe-acolo cu maşina. În cazul ăsta, n-aveai cum să vezi partea mai îndepărtată a fiordului. De pe noul drum nu puteai să vezi decât laguna Hédinsfjörður. O limbă de pământ subțire, Víkursandur, separă laguna de fiordul propriu-zis, şi mai departe de atât nu prea se vede de pe drum, nu că ar avea vreo importanță pentru ce o să-ți spun. Casa noastră era lângă lagună. Încă e acolo, sau ce a mai rămas din ea. E singura casă de pe partea vestică a bazinului – acolo e foarte puțin şes, vezi tu, porțiunea aia stă în umbra unui munte înalt, e chiar la poalele lui, aşa că, bineînțeles, era o nebunie să încerci să trăieşti acolo, dar ai mei erau hotărâți să-şi dea toată silința. Să ştii că am fost mereu convins că şi condițiile de acolo – muntele şi izolarea – au jucat un rol în ce s-a întâmplat. Oamenii îşi pot pierde mințile foarte uşor într-un loc ca ăla, nu crezi?

Trecu o clipă înainte ca Ari Thór să-şi dea seama că Héddin chiar aştepta un răspuns.

— Păi, da, bănuiesc că da, reuşi el să spună.

Deşi nu se putea compara nici pe departe cu izolarea din Hédinsfjörður, avea amintiri dureroase din prima lui iarnă în Siglufjörður. Abia dacă reuşise să închidă ochii noaptea, simțindu-se aproape sufocat de strânsoarea întunericului şi a îngrădirii, în vreme ce zăpada practic rupea Siglufjörður de restul lumii.

— Sigur ştii lucrurile astea mai bine decât mine, zise el, înfiorându-se de amintiri. Cum era să locuieşti acolo?

— Eu? Doamne sfinte, nu-mi mai amintesc nimic. Ne-am mutat după… după ce s-a întâmplat. Abia dacă aveam un an, iar ai mei nu mi-au spus prea multe despre perioada din Hédinsfjörður, ceea ce e de înțeles, bănuiesc. Dar nu cred că totul a fost rău. Mama mi-a spus că m-am născut într-o zi superbă de la sfârşitul lui mai. După ce m-am născut, ea a coborât până la lac, s-a uitat pe deasupra apei – care era perfect liniştită în ziua aceea însorită – şi a hotărât să mă cheme Héddin, ca pe vikingul care s-a aşezat în

Hédinsfjörður în jurul anului 900. Îmi spuneau şi poveşti despre zilele frumoase de iarnă, deşi tata vorbea uneori despre cum munții aceia înalți parcă începeau să plutească amenințători în timpul lunilor întunecoase de iarnă.

Ari Thór începea din nou să nu se mai simtă în largul lui. Îşi amintea foarte clar cum îl afectase la început inelul de munți care încercuia Siglufjörður, cu doi ani şi jumătate mai înainte. Sentimentul de claustrofobie zăcea încă în el, cu toate că se străduia din răsputeri să nu-l lase să-l domine.

— Pe atunci era un adevărat chin să ajungi din Hédinsfjörður în Siglufjörður sau Ólafsfjörður, continuă Héddin. Cel mai simplu era pe mare, dar se putea şi pe jos – prin trecătoarea Hestsskard, apoi coborând în Siglufjörður. Există o poveste din secolul al XIX-lea despre o femeie de la una dintre fermele din Hvanndalur, care a plecat după lemn de foc. A pornit pe jos, pe un drum extrem de greu – pe sub grohotişul de pe partea estică a fiordului. Era însărcinată, iar pe deasupra mai avea şi un copil mic pitit pe sub haine – şi a străbătut tot drumul ăla. Orice e posibil, dacă ai voința necesară. Povestea asta are final fericit. Dar a mea nu.

Héddin ridică privirea şi zâmbi cu amărăciune, apoi rămase tăcut câteva clipe înainte să vorbească din nou.

— Vechea noastră casă nu e departe de cărarea pe care cobori până în Hédinsfjörður dacă vii pe jos din Siglufjörður, prin trecătoarea Hestsskard. Acum lumea merge pe drumul ăla de distracție. Vremurile se schimbă, nu-i aşa? La fel şi oamenii. Părinții mei au murit amândoi. Mama s-a dus prima, apoi a plecat şi tata pe urmele ei, spuse el încercând o glumă fără veselie, apoi căzu din nou în tăcere.

— Ceilalți au murit şi ei, nu-i aşa? întrebă Ari Thór, mai mult ca să întrerupă liniştea. Mătuşa ta şi soțul ei, vreau să spun.

Héddin se arătă năuc.

— Deci tu chiar n-ai auzit nimic despre toate astea? întrebă în cele din urmă.

— Din câte-mi amintesc, nu.

— Îmi pare rău. Am crezut că ştii deja povestea. Pe atunci a aflat-o toată lumea. Dar după o vreme dispare din mintea oamenilor, bănuiesc – a trecut mai bine de jumătate de veac. Până şi cele mai cumplite lucruri sunt uitate cu timpul. Nimeni n-a descoperit cu adevărat ce s-a întâmplat, dacă a fost o crimă sau şi-a luat zilele…

— Serios? Cine a murit? întrebă Ari Thór plin de interes.

— Mătuşa mea. A băut otravă.

— Otravă?

Ari Thór se înfioră numai gândindu-se.

— I s-a pus ceva în cafea. A durat mult până să ajungă doctorul. Poate că ar fi fost salvată dacă ar fi primit ajutor mai devreme. Poate şi-a făcut-o cu mâna ei, ştiind că era puțin probabil ca vreo ambulanță sau vreun doctor să ajungă la timp.

Héddin vorbea tot mai rar, pe un ton grav.

— Verdictul a fost că fusese un accident – că îşi pusese în cafea otravă de şobolani în loc de zahăr. Mie mi se pare cam tras de păr.

— Crezi că e posibil s-o fi ucis cineva? întrebă Ari Thór direct.

Renunțase de mult să mai adreseze întrebările stânjenitoare într-un mod plin de tact. Oricum nu fusese niciodată deosebit de atent la lucrurile astea.

— Asta e cea mai evidentă concluzie, în opinia mea. N-au fost decât trei suspecți, bineînțeles: soțul ei şi părinții mei. Bănuiala a plutit mereu deasupra familiei mele, ca o umbră. Nu că oamenii ar aduce-o în discuție. Teoria cea mai acceptată e că şi-a luat singură viața. Dar lumea nu prea mai vorbeşte despre asta în ultima vreme. Ne-am mutat în Siglufjörður după ce a murit ea, iar soțul ei s-a întors în sud, la Reykjavík, şi şi-a petrecut acolo restul zilelor. Ai mei nu au discutat niciodată cu mine despre ce s-a întâmplat şi nici eu n-am încercat să-i trag de limbă. Bineînțeles, nimeni nu crede niciodată ceva de rău despre propriii părinți, nu-i aşa? Însă am rămas tot timpul cu îndoiala. Cred că ori s-a sinucis, ori a fost omorâtă de soțul ei. Nu e ca şi cum nu s-ar mai fi văzut aşa ceva. Bărbații şi-au ucis soțiile dintotdeauna – şi invers, zise Héddin şi oftă.

— Îmi închipui că poți ghici care e următoarea mea întrebare, spuse Ari Thór apăsat.

— Da, răspunse Héddin, apoi rămase tăcut o clipă. Te întrebi de ce am venit la tine după atâta timp, nu-i aşa?

Ari Thór încuviință dând din cap. Se pregătea să ia o înghițitură din ceaiul care se răcea în cana de pe masa din fața lui, dar gândul la otrava pentru şobolani care-i fusese turnată femeii în cafea îl făcu să se oprească.

— Asta e o poveste în sine.

Héddin îşi îndreptă umerii şi cumpăni câteva momente, parcă în căutarea cuvintelor potrivite.

— În primul rând, ca să fie limpede, te-am contactat înainte de Crăciun

pentru că ştiam că o să fii în locul lui Tómas. El cunoaşte oraşul şi poveştile din el mult prea bine – mă gândeam că tu o să ai o perspectivă nouă, cu toate că sunt puțin surprins că n-ai mai auzit povestea. Dar mai e un motiv. Un prieten de-al meu locuieşte în sud, iar în toamnă a fost la o întâlnire a Asociației Siglufjörður, unde se întâlnesc în mod regulat cei care s-au mutat din oraş. În seara aceea au avut o seară de poze.

Ari Thór ridică o sprânceană.

— Da, o seară de poze, repetă Héddin. Se uită peste fotografii vechi din Siglufjörður. O parte din distracție e să-i recunoşti pe cei din pozele vechi şi să le scrii numele. E o cale de a păstra amintirea celor care au locuit acolo de-a lungul timpului.

— Şi s-a întâmplat ceva acolo?

— Corect. M-a sunat în seara aia. Mi-a zis că a văzut fotografia.

Glasul lui Héddin căpătă deodată o greutate şi o notă întunecată care îl făcură pe Ari Thór să asculte cu mai mare atenție.

— Poza a fost făcută în Hédinsfjörður, chiar în fața casei în care locuiserăm noi.

Sorbi din cafea. Îi tremura mâna.

— Asta era înainte ca mătuşa mea să moară, în toiul iernii. Era o zi însorită, dar se aşternuse un strat gros de zăpadă.

Sentimentul familiar de nelinişte îl cuprinse preț de o secundă pe Ari Thór; şi-l împinse într-un ungher întunecat al minții.

— Şi totuşi nu e nimeni aşa de vesel în fotografia aceea. Eu trebuie că aveam câteva luni la momentul respectiv, iar în imagine părea că suntem toți cinci.

— Păi, n-are ce să fie straniu la o poză de familie, nu-i aşa? întrebă el.

— Tocmai asta-i problema, răspunse Héddin cu glas jos şi privi îndelung în cana lui de cafea înainte să ridice brusc capul şi să se uite în ochii lui Ari Thór. Poza era cu mama, cu tata, cu mine şi mătuşa mea. Soțul ei, Maríus, trebuie să fi făcut poza, sau cel puțin aşa îmi închipui.

— Şi atunci cine-i a cincea persoană? întrebă Ari Thór simțind un fior în tot corpul.

Gândurile îi fugiră la vechile poveşti cu fantome care apar în fotografii – oare Héddin voia să sugereze ceva de genul acela?

— Un tânăr pe care nu l-am mai văzut niciodată. E acolo, în mijlocul pozei, ținându-mă pe mine în brațe. Ca să nu mai lungim vorba, nimeni de la seara de poze nu ştia cine e individul.

Héddin oftă din nou.

— Cine e tânărul ăsta şi ce s-a întâmplat cu el? E posibil să fie vinovat de moartea mătuşii mele?

4

Epuizat după o noapte de nesomn, Róbert îşi turnă lapte peste cereale. Sunna stătea în faţa lui, la masa din bucătărie. Părea să fi dormit bine. Ştirile de dimineaţă zumzăiau în fundal; din câte îşi dădea seama, era o zi de martie obişnuită, cu excepţia veştilor despre o epidemie care ar fi izbucnit în Siglufjörður. Un pacient murise în timpul nopţii. Pe Róbert îl neliniştea puţin gândul la o boală contagioasă. Spera din tot sufletul că se putea face ceva care să-i împiedice răspândirea, că avea să-şi poată ţine familia în siguranţă. În dimineaţa aceea, însă, îl preocupau chestiuni mai presante decât o epidemie îndepărtată.

Pe cât de curată şi elegantă era, casa lor părea acum murdară – contaminată de vizita intrusului nepoftit. Cine se furişase înăuntru? Oare individul – sau individa – se uitase prin fereastra de la dormitor, îi văzuse pe culmile pasiunii şi hotărâse să intre prin efracţie? Să fi fost un *voyeur* mizerabil? Sau era ceva mult mai grav? Uşa din spate fusese încuiată, era convins de asta – sută la sută convins.

Bineînţeles, mai era şi faptul că Sunna reuşise să-şi piardă cheile de la casă. Oare cineva pur şi simplu le găsise, îşi dăduse seama ale cui erau şi hotărâse să intre în casă? Sau poate cheile fuseseră furate dinadins. Cu siguranţă ăsta era un gând cât se poate de neplăcut. În orice caz, era limpede care avea să fie primul lucru de făcut pe ziua aceea: să sune un lăcătuş şi să schimbe toate broaştele.

Se întinse spre radio şi îl opri. Preţ de o clipă în bucătăria înghesuită se lăsă tăcerea. Se mai auzea doar ploaia, care nu-şi contenea atacul asupra ferestrei. Stropii cădeau încă furibunzi.

— Nu ţi-ai găsit cheile, nu? întrebă el, încercând să nu-şi trădeze îngrijorarea în glas.

— E ciudat, zise Sunna ridicând ochii din ziar. Nu pot să pricep unde sunt. Cu siguranţă le-am avut ieri la repetiţie şi sunt convinsă că erau în buzunarul de la haină. Am lăsat-o în hol, la fel ca toţi ceilalţi. Nu se fură niciodată nimic, dar bănuiesc că oricine ar fi putut să bage mâna în buzunar…

— Oricine? întrebă Róbert.

— Da, aşa cred.

— Chiar şi cineva care ar fi venit de pe stradă?

— Da, aşa cred, răspunse ea şi îi aruncă o privire dură. De ce? E totul în regulă?

El zâmbi forțat.

— Sigur, scumpo. Doar mă întrebam…

Ezită înainte să continue.

— Mă întrebam dacă n-ar fi bine să schimbăm broaştele, pentru siguranță.

— Nu crezi că-i cam mult? replică ea luată prin surprindere. Sunt sigură că o să le găsesc.

— Ei, ştii cum sunt… poate sunt prea precaut. Dar oricum ar trebui să facem asta, minți el. Sunt cam țepene.

— Nu mi-am dat seama, zise Sunna şi aruncă o privire la ceas când se ridică în picioare. Dar faci cum vrei. Ar trebui să plec, să nu întârzii.

Dădu să iasă în grabă din bucătărie, dar se întoarse în prag ca să întrebe:

— O să fii aici la prânz?

Róbert trebuia să meargă la un curs, dar era hotărât să nu plece din casă până nu schimba broaştele. Nu minţise când îi spusese Sunnei că era precaut din fire.

— Aşa cred, răspunse el.

— Breki o să-l aducă pe Kjartan. E în regulă dacă nu mă întorc până atunci? întrebă ea stânjenită.

Róbert nu avea o părere grozavă despre fostul soț al Sunnei.

— Nicio problemă, răspunse el. Dar, o singură chestie… începu atunci când ea aproape că închisese uşa. Te-a lăsat în pace în ultima vreme, nu-i aşa?

— Breki?

— Da. Ştii ce-a spus avocatul: nu ar trebui să ai vreun contact cu el în privința disputei. De-acum încolo totul se desfăşoară între avocați.

— Nu-ți face griji despre Breki, mă descurc eu cu el, îl linişti ea zâmbind.

5

O teamă profundă i se încolăci în stomac ca un şarpe atunci când Ísrún se aşeză în avionul care urma s-o ducă acasă din Insulele Feroe în Islanda. Zborul spre Feroe fusese liniştit, dar aterizarea nu avea s-o uite niciodată, pentru că la coborâre avionul trebuise să-şi croiască drum printre nişte munți impunători care erau teribil de apropiați între ei. Închisese ochii, dar asta doar înrăutățise lucrurile, ducându-i imaginația pe noi culmi, în vreme ce turbulențele făcuseră aterizarea şi mai dramatică. Când ieşise din avion, un membru al echipajului îi urase sejur plăcut, fără îndoială observând cât de palidă devenise.

— Zborul a fost în regulă, se bâlbâise Ísrún. Mai puțin aterizarea.

— Aterizarea? întrebase el, în aparență surprins. Azi a fost absolut în regulă. Condiții prielnice şi doar mici turbulențe.

Acum, în timp ce îşi punea centura de siguranță, îşi zise că era imposibil ca decolarea să fie mai rea decât aterizarea.

Cele câteva zile petrecute în Feroe nu fuseseră de plăcere – chiar din contră. Era profund legată de oamenii pe care-i cunoştea aici şi mersese de câteva ori în vizită cu părinții ei. De astă dată, însă, venise de una singură ca să se întâlnească cu Anna, mama ei.

Anna se născuse în Insulele Feroe într-o familie de pescari. Părinții ei muriseră, dar păstra o legătură strânsă cu cele două surori ale ei, care locuiau încă pe insule. Anna plecase în Islanda la douăzeci de ani, după ce îl cunoscuse într-o vară pe un islandez, Orri, care lucra în Insulele Feroe. Anna îi spusese lui Ísrún că se îndrăgostiseră imediat. Construiseră o casă în Kópavogur, mutându-se mult mai târziu în suburbia Grafarvogur. Anna studiase literatura la Universitatea din Islanda, iar Ísrún se născuse la câțiva ani după ce mama ei absolvise facultatea.

Orri îşi câştiga traiul fiind şofer de camion şi autobuz, în timp ce Anna – după ce îşi terminase studiile – deschisese o mică editură, având intenția să traducă în islandeză cărți scrise în feroeză. După ce publicase câteva volume intrase şi pe piața de carte de copii. În ultimii câțiva ani încercase şi cu ghiduri de călătorie, care avuseseră la rândul lor un mare succes.

Deşi cărțile le asiguraseră stabilitate financiară, relația lui Anna şi Orri se dovedise mai puțin solidă. Orri hotărâse să se implice în turism, cu intenția să strângă bani în valută. Era o chestiune deosebit de atractivă într-o

perioadă în care mare parte din Islanda încă se supunea controalelor asupra valutei de după criza financiară din 2008, controale care limitau accesul la bani-gheață străini. Spera, de asemenea, să profite de ghidurile de călătorie ale Annei – să le folosească pentru a-şi promova afacerea proprie. Cumpărase un autocar modest, iar de atunci mai luase încă unul. Al doilea autocar fusese picătura care făcuse paharul să se reverse. Anna se apropia de şaizeci de ani şi făcuse aranjamente să-şi vândă editura îndeajuns de bine încât să poată ieşi la pensie. Orri era cu şapte ani mai în vârstă decât ea, dar nu avea nicio intenție să încetinească ritmul vieții şi nu fusese deloc încântat de hotărârea Annei de a-şi vinde afacerea. Ísrún rămăsese pe margine, privind cum escaladează cearta dintre părinții ei.

— Am cumpărat un autocar nou, mormăise el la cina de duminică.

— Unul nu e suficient? întrebase Ísrún cu candoare.

— Ba da. Dar am mai cumpărat unul, l-am comandat din Germania.

— Încă un autocar? întrebase Anna tăios, privindu-l fix pe soțul ei şi încercând din răsputeri să-şi controleze furia în prezența fiicei lor.

— L-am prins la un preț bun, continuase el. O sută de mii de kilometri la bord, da n-are nimic. Şi are şi *air conditioning,* adăugase el, rostind exagerat ultimele două cuvinte în engleză cu accentul american pe care-l preluase în anii ’80, când petrecuse un an în State.

— Şi cât a costat, mă rog? întrebase Anna.

— O să-şi scoată banii foarte repede, o să vezi, răspunsese el, evitând întrebarea. Mi-am dat seama ce e de făcut. Se cer atât de multe tururi Golden Circle că o să fie o mină de aur, adăugase cu un zâmbet timid.

— N-am vorbit că o luăm mai uşor? întrebase Anna, iar conversația se poticnise.

Continuaseră să mănânce în tăcere, dar Ísrún îşi dădea seama că, după plecarea ei, cearta probabil că avea să se aprindă din nou.

Acum, două luni mai târziu, Anna plecase. Nu doar că vându-se editura şi se mutase din casa familiei, dar plecase din țară şi se întorsese în Insulele Feroe, unde locuia într-o casă mare pe care o avea una dintre surorile ei. Orri era devastat. Se străduia din răsputeri să-şi facă afacerea să funcționeze, dar Ísrún era îngrijorată că se întinsese mai mult decât îi era plapuma. Acum, că Anna plecase, Orri mai era doar jumătate din bărbatul care ar fi trebuit să fie. Parcă fusese golit de energie.

Fusese ideea lui Ísrún să profite de pauza dintre schimburile ei la redacție ca să zboare până în Insulele Feroe şi s-o convingă pe mama ei să se

întoarcă în Islanda. Nu avea prea mult sens, dar, în ultima vreme, Ísrún era predispusă să ia decizii pripite. Încerca să se concentreze la orice altceva în afară de boala pe care o moştenise. Trecuse un an şi jumătate de când vorbise cu un medic despre cât de posibil era sufere de aceeaşi afecțiune care, cu mulți ani înainte, îi provocase moartea bunicii ei, o boală de pe urma căreia în corp i s-ar fi putut forma nişte tumori periculoase. Bănuiala ei se adeverise. Primise diagnosticul îngrijorător, însă tumoarea descoperită era, din fericire, benignă. Însă medicul îi spusese foarte clar că boala putea evolua într-o direcție mai gravă. Dar îi spusese să fie optimistă, iar ea încercase să facă asta. Se străduia să trăiască exact ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic şi nu spusese nimănui despre boală, nici măcar părinților ei. Îi trecuse prin minte, doar o clipă, să-i spună mamei ei – poate ca un mod de a o aduce înapoi în Islanda –, dar renunțase rapid la idee, hotărând că n-ar fi fost corect pentru niciunul dintre cei implicați. Pe de altă parte, sfârşitul căsniciei părinților ei nu făcea decât să adauge şi mai multă presiune pe lângă cea la care era supusă la serviciu. Medicul o sfătuise să facă mişcare în mod regulat, să mănânce sănătos şi să evite stresul. Practic, o sfătuise să renunțe la jurnalism.

— Mai bine mă omorâți aici, pe loc, îi spusese ea cu nonşalanță, regretând imediat gluma morbidă.

Adevărul era că se desfăta în viteza şi entuziasmul din redacție. Lucrase în televiziune încă din studenție, cu anumite pauze, şi îi plăcea la nebunie. Îşi făcuse prieteni buni printre colegi, chiar dacă printre ei se numărau şi unii care nu păreau să-i vrea binele. De fapt, era convinsă că unul dintre colegii ei, Ívar, complota sistematic să scape de ea. Cum de obicei el era redactorul de serviciu, în majoritatea zilelor era, practic, şeful ei, şi în general el hotăra de ce subiecte trebuia să se ocupe ea. Multă vreme nu-i oferise nimic care s-o provoace, însă totul se schimbase în vara precedentă. Primise un premiu pentru reportajul ei despre traficul de carne vie din Islanda şi devenise imediat una dintre favoritele redactorului-şef, María, lucru care îi oferise un avantaj împotriva lui Ívar. Din momentul acela el se străduise să se comporte civilizat față de Ísrún, cel mai probabil pentru că se dădea peste cap să nu o supere pe María, la al cărei post Ísrún era convinsă că râvneşte – post pe care ea însăşi pusese ochii. Cu toate astea, tuturor le era limpede că se purta amabil cu Ísrún numai de formă.

Călătoria în Insulele Feroe se dovedise absolut nemulțumitoare. Mama ei era la fel de încăpățânată ca un echipaj de catâri – cum şi Ísrún putea să fie

–, clar hotărâtă să rămână acolo, cel puțin încă o vreme. Ísrún regreta pe jumătate că dăduse atâția bani pe avion şi pierduse atâta timp, dar acum îşi dădea seama că ar trebui să petreacă mai mult timp pe insule. Nu stăpânea aproape deloc limba feroeză şi nu îşi acordase timp să cunoască mai bine locul şi oamenii, sau să păstreze legătura cu rudele de acolo. Toate astea îi stârneau un sentiment profund de vinovăție.

— Eu şi tatăl tău pur şi simplu nu mai avem nimic în comun, draga mea, îi spusese Anna lui Ísrún. Cel puțin, nu în clipa de față. O să vedem.

După aceea, întrebarea la care se aşteptase Ísrún:

— El te-a trimis?

— Nu, bineînțeles că nu. Nu pot să vin să te văd din proprie inițiativă?

— Iartă-mă… Normal că da, scumpo, răspunsese Anna cu glas mai moale.

— Nu se simte bine, îi spusese Ísrún.

— Eu l-am avertizat, dar va trebui să se descurce singur. Ar fi trebuit să ne permitem să ne pensionăm, dar aiureala asta a lui cu turismul e mult prea scumpă.

— Doar n-o să laşi nişte turişti să distrugă o căsnicie de treizeci de ani, nu?

— Nu-i chiar aşa de simplu. Fiecare mărunțiş începuse să mă calce pe nervi, şi sunt sigură că şi el simte la fel față de mine. Nu-l mai interesa nimic în afară de muncă şi nenorocitele alea de autocare. Eu voiam să mă bucur puțin de viață, să călătoresc, să mă apuc de grădinărit, să merg la concerte şi la teatru. Dar pe el nu l-a interesat nimic de genul ăsta. Nici măcar nu mai puteam să citesc în pat, pentru că lumina trebuia să fie stinsă când voia el să se culce. Ştii tu, Ísrún, pe parcursul unei relații atât de lungi se poate aduna multă oboseală. Nu e mereu simplu. O să descoperi şi singură într-o bună zi, răspunsese Anna, făcând aluzie la faptul că Ísrún nu era cu nimeni.

Mama ei avea dreptate – trecuseră câțiva ani de când Ísrún nu mai avusese o relație serioasă. Boala ei jucase un rol important în sensul ăsta, la fel şi experiența cumplită peste care încă îi era greu să treacă. Toate astea însemnau că nu avea deloc interesul – şi cu atât mai puțin energia – să caute un alt bărbat.

◆

Zborul spre casă din Insulele Feroe se desfăşură perfect, iar Ísrún se repezi de la aeroport direct la serviciu, ajungând exact la timp pentru

schimbul ei.

— Ísrún! răcni Ívar, cu ochii la ceas, imediat ce ea intră în redacție.

Ísrún merse până la el, străduindu-se din răsputeri să pară hotărâtă şi încrezătoare. Ívar nu câştigase niciun premiu – amândoi erau conştienți de asta. În plus, María, redactorul-şef, era la rândul ei conştientă de asta.

Se uită la el fără să rostească niciun cuvânt.

— Eşti la redacție în următoarele câteva zile, corect? întrebă el după o pauză scurtă, stânjenitoare.

— Da, răspunse ea.

— Poți să urmăreşti chestia asta din Siglufjörður? Virusul ucigaş? Ai fost acolo vara trecută, nu-i aşa?

— Nicio problemă, zise ea fără să schițeze un zâmbet.

Se apropie de birou, porni computerul şi căută numărul poliției din Siglufjörður. Îşi amintea foarte bine zilele petrecute în micul oraş. Nişte evenimente oribile din trecutul ei o aduseseră acolo, dar locul o inspirase întrucâtva să înfrunte din plin viitorul. Acum oamenii de acolo se confruntau ei înşişi cu nişte pericole grave, iar ea spera din tot sufletul să nu fie nevoită să se întoarcă acolo cât timp virusul rămânea liber.

6

Tómas ajunse la şapte dimineaţa ca să-l înlocuiască pe Ari Thór. De-abia apăruse ştirea despre faptul că starea asistentei medicale se deteriorase. Murise înainte să poată fi mutată la terapie intensivă la Reykjavík.

La scurt timp după ce sosi, Tómas începu să organizeze în grabă o videoconferinţă cu conducerea spitalului, un specialist în boli infecţioase şi Autoritatea pentru Protecţie Civilă. Evident, toate întâlnirile faţă în faţă ieşiseră din discuţie. Nimeni nu voia să fie următoarea victimă.

Tómas se strădui să nu pară tulburat în timpul conferinţei, încercând să lase impresia că datoria era pe primul loc şi că sănătatea lui era mai jos pe lista priorităţilor, chiar dacă nu asta simţea, de fapt. Gândul la blestemata de infecţie îl îngrozea şi voia să evite, pe cât posibil, să se deplaseze.

Tómas primi însărcinarea să compună un comunicat de presă despre moartea asistentei. Parcă ţara întreagă era cu ochii pe situaţia din Siglufjörður, privind-o de la o distanţă sigură. Era ca şi cum Siglufjörður şi locuitorii lui deveniseră nişte cobai închişi într-o cuşcă de sticlă pe care nimeni nu era tentat nici pe departe să o deschidă. Comunicatul de presă era o simplă formalitate, pentru că vestea se răspândise deja cu repeziciune iar moartea asistentei fusese anunţată la radio cu mult înainte ca Tómas să fi pus creionul pe hârtie ca să-şi compună declaraţia. În cele din urmă, obiectivul lui devenise acela de a-i linişti pe locuitori şi de a convinge restul ţării că infecţia era ţinută sub control, nu de a anunţa moartea asistentei.

Fizic, Tómas era în formă. Infecţia nici nu se apropiase de el. Însă era obosit. El şi Ari Thór făceau cu schimbul, pentru că era obligatoriu ca la secţie să fie cineva tot timpul, zi şi noapte. Se căutau candidaţi pentru un al treilea post de poliţist în Siglufjörður, însă în condiţiile acelea procesul se oprise. Din fericire, la secţie exista un vechi pat extensibil, astfel că oricine era în schimbul de noapte se putea odihni măcar puţin.

Pe de o parte Tómas îşi dorea cu toată fiinţa ca soţia lui să fi fost acolo, să-l ajute să treacă prin perioada aceea – pe de alta era fericit, bineînţeles, că ea se afla la Reykjavík, studiind istoria artei, la o distanţă sigură de virus, cel puţin pentru moment.

Tómas se întorsese de curând în Siglufjörður după o perioadă sabatică de trei luni petrecută la capitală. Soţia lui locuia într-un apartament mic, nu departe de Universitatea din Islanda, unde părea să se fi aşezat confortabil.

Ea îi sugerase să se mute în sud o bucată de vreme. Nu acceptase imediat, dar în cele din urmă căzuse de acord să petreacă nişte timp împreună. Îi era foarte dor de ea şi se săturase de cinele încălzite la microunde.

Era seară când bătuse la uşa ei, după drumul lung cu maşina spre sud. Ea îl aştepta, dar, chiar şi aşa, casa era plină de lume. Prieteni de la universitate, îi spusese ea – doi bărbaţi şi o fată, cu toţii mult mai tineri decât Tómas, care stăteau pe o canapea albastră uzată în faţa unei măsuţe de cafea care văzuse şi zile mai bune. Tómas intrase şi se prezentase cu stângăcie. Pe masă erau pahare de vin roşu, o sticlă pe jumătate goală şi încă o alta care fusese deja golită.

— Vrei un pahar de vin? întrebase soţia lui.

El clătinase din cap.

— Vreau să dorm după atâta drum, răspunsese.

Se aşteptase ca ea să-şi trimită musafirii acasă cu prima ocazie, dar nu asta se întâmplase. Rămăseseră să stea de vorbă până după două noaptea. Tómas aşteptase în patul îngust din micul dormitor al apartamentului asemenea unui prizonier ţinut într-o celulă minusculă. Patul era de o singură persoană şi, în scurt timp, Tómas îşi dăduse seama că soţia lui avea de gând să-l lase singur acolo, în timp ce ea urma să doarmă pe canapea. Puteau să cumpere un pat mai mare dacă el hotăra să rămână mai mult decât cele trei luni asupra cărora căzuseră de acord. Bineînţeles, îi propusese să facă schimb de locuri şi să rămână el pe canapea.

Amândoi aveau nevoie de timp să se acomodeze, hotărâse el. Însă nu se schimbase nimic. Prietenii ei continuaseră să vină în vizită la orice oră din zi, iar viaţa ei părea să se învârtă în jurul cursurilor şi examenelor, precum şi al obiceiului de a sta până noaptea târziu. În ceea ce-l privea, Tómas găsea imposibil să rezoneze cu colegii ei, cu toate că trebuia să recunoască faptul că nici nu se străduise din cale-afară. Ea îşi petrecea unele seri studiind la bibliotecă, în timp ce el rămânea de unul singur în apartament. După ce se scurseseră cele trei luni, el nu reuşise deloc să se adapteze ritmului vieţii ei şi tot nu putea înţelege cum de cineva cu numai un an sau doi mai tânăr decât el putea trăi într-o manieră atât de haotică.

Întorcându-se din şederea la Reykjavík, măcar era sigur de un lucru: ea nu întâlnise pe altcineva. În schimb – şi aproape la fel de rău –, văzuse că soţia lui se îndrăgostise de noua ei viaţă. Pe măsură ce se apropiase de micul oraş ascuns printre munţi, fusese nevoit să accepte faptul că alte persoane – prietenii şi cunoştinţele lor – fuseseră, probabil, conştiente de

acest lucru de mai multă vreme: relația lor se apropia de final.

Momentul n-ar fi putut fi mai prost – asta dacă ar exista un moment cu adevărat bun în care să te desparți de iubirea ta din copilărie – lui Tómas încă îi era greu să accepte moartea colegului său, care-şi luase singur viața în vara dinainte.

Mai rău, Ari Thór fusese înjunghiat în aceeaşi seară în care murise colegul lor. Din fericire, cuțitul de bucătărie nu provocase răni grave, însă ratase la milimetru câteva organe vitale. Se pornise o anchetă şi toată lumea care participase la întâmplare căzuse de acord că era vorba despre un accident. Toate bune şi frumoase, numai că Tómas era convins că între Ari Thór şi bărbatul care mânuise cuțitul avusese loc o încăierare. Cazul fusese închis, iar Tómas se comportase ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

În siguranță, înapoi în Siglufjörður, Tómas se cufundase în muncă, măcar ca să-şi abată gândurile de la faptul că i se destrăma căsnicia. Acum, odată cu amenințarea virusului, avea cu certitudine destule lucruri asupra cărora să se concentreze.

Era sarcina lui Tómas să se asigure că pe perioada carantinei în oraş ajungea marfă. În mare parte avusese succes, chiar dacă nu-i fusese deloc uşor să găsească şoferi pregătiți să meargă într-acolo. Mulți dintre ei păreau să-şi închipuie că aerul era plin de germenii ucigaşi şi lăsaseră marfa din livrările regulate grămadă la intrarea în unul dintre cele două tuneluri care duceau spre Siglufjörður. Mai mult, locuitorii nu prea aveau vreo tragere de inimă să iasă din case mai mult decât era absolut necesar şi nimeni nu era dispus să stea la casă la magazinul din oraş. În cele din urmă căzuse pe umerii directorului de magazin să se ocupe de comenzile telefonice şi apoi să livreze produsele la casele oamenilor.

Tómas oftă. Nu avea încotro decât să-şi dea deoparte îngrijorările cu privire la căsnicia lui şi să se concentreze asupra crizei actuale. Acum, că terminase de alcătuit comunicatul de presă, următoarea lui misiune era să-l apeleze pe directorul magazinului. Însă, chiar când se pregătea să facă asta, sună telefonul.

Era Ísrún, tânăra reporteriță – cea care avea cicatricea pe un obraz. Urcase cu repeziciune în ierarhie cu o vară mai înainte, când fusese primul reporter ajuns la un fiord învecinat, unde un bărbat din Siglufjörður fusese ucis în bătaie.

Îl suna ca să-i ceară informații despre situația din oraş, acum că se anunțase un al doilea deces. Tómas era prea ocupat ca să stea de vorbă cu

ea, dar îi notă numărul şi îi promise să o sune înapoi.

Copie numărul pe un post-it galben şi îl lipi pe monitorul computerului lui Ari Thór. Se putea ocupa el de insistențele sâcâitoare ale presei mai în târziu în seara aceea, când îi începea schimbul.

7

Róbert intrase brusc în alertă.

Oare auzise o bătaie în geam?

Se ridică pe canapea în capul oaselor. Din câte ştia, era singur în apartament. Îl străbătu un fior când aerul rece îi atinse spatele. Apoi îşi dădu seama: adormise sub fereastra deschisă.

O privire aruncată ceasului de pe perete îi arătă că era aproape ora prânzului. Curentul rece îl făcu să tremure din nou. Îl supărau gâtul şi nasul – probabil răcise, se gândi.

Apoi tresări. Iarăşi bătaia aceea, de astă dată limpede, nemaifăcând parte dintr-un vis neclar. Era mult prea reală.

Se uită în sus şi o sudoare rece începu să-i curgă pe tot corpul. Pe fereastră se uita un străin. Preț de o clipă îl cuprinse o teamă atât de puternică încât nu reuşi să se mişte. Nu fusese niciodată impresionabil, dar întâmplările din noaptea aceea îi făcuseră nervii zdrențe.

Apoi se luă singur peste picior, amintindu-şi că îl aştepta pe lăcătuş.

Îi făcu semn din cap bărbatului care aştepta afară, în ploaie, se ridică, porni grăbit spre hol şi îl pofti înăuntru pe insul între două vârste, cu o barbă nerasă de trei zile şi cu părul dat pe spate umezit de ploaie.

— Am încercat şi la sonerie, zise el cu o notă de reproş în glas. După aia am bătut în geam şi m-am uitat să văd dacă e cineva acasă. Nu voiam să mă trezesc că am venit degeaba după ce am condus jumătate de oră din oraş.

— Scuze, intră, te rog, spuse Róbert. Soneria abia dacă se aude. Am aţipit câteva clipe şi n-am auzit nimic.

Lăcătuşul se şterse metodic pe picioare, dar nu dădu vreun semn că ar vrea să se descalțe.

— Care spuneai că e problema? S-au înțepenit broaştele?

— Păi, nu chiar. Am pierdut un rând de chei, aşa că aş vrea să schimbi încuietorile – de aici şi de la uşa din spate. Mai bine să fim în siguranță, înțelegi tu…

Lăcătuşul dădu aprobator din cap şi se apucă imediat de lucru. Róbert era convins că mai auzise povestea asta de multe alte ori.

Róbert îşi făcu o cafea, se aşeză la masa din bucătărie şi aşteptă. Spera ca băutura fierbinte să alunge răceala înainte să se instaleze, dar în loc de asta nu reuşi decât să se ardă pe limbă. Încă era obosit. Adevărul era că

oaspetele nepoftit din seara anterioară nu reuşise decât să-l facă să doarmă şi mai prost decât de obicei. Îi era mai greu decât îşi imaginase să accepte anumite întâmplări din trecutul său.

— Vrei să pun şi lanțuri? îl auzi pe lăcătuş întrebând din hol.

Se gândi puțin, ezită, apoi căzu de acord. Însă nu fără un junghi de vinovăție, fiind nevoit să recunoască față de sine însuşi că nu era în stare să garanteze siguranța propriei familii de unul singur.

Lăcătuşul termină lucrul mai repede decât se aşteptase Róbert. După ce meşterul plecă, el se hotărî să se întindă din nou, de astă dată având grijă să tragă perdelele şi să pună lanțul şi la uşa din față, şi la cea din spate – nu că ar fi fost de mare ajutor dacă şi-ar fi propus cineva să o forțeze pe vreuna dintre ele. Şi, oricum, când se întinse pe canapea şi încercă să-şi golească mintea de gânduri – ceea ce în ultima vreme era mai uşor de zis decât de făcut –, Róbert avea încă senzația neplăcută că e privit.

Jumătate de oră mai târziu, când țârâi soneria, era cât se poate de treaz; de data asta o auzi limpede.

Nu se grăbi să deschidă, convins că de data asta era Breki, fostul soț ratat al Sunnei, care îl aducea înapoi pe Kjartan. Róbert nu-l plăcuse niciodată pe Breki, cu toate că nici nu se străduise în mod real să-l cunoască.

„Din anumite puncte de vedere semănați”, spusese cândva Sunna.

Ştia la ce se referă: nu era genul care să renunțe, şi simțea că nici Breki.

Deschise uşa cât de mult îi permitea lanțul, se uită afară, o închise din nou şi scoase lanțul.

— Noroc, zise el pe un ton neprietenos uitându-se în ochii lui Breki.

Erau aproximativ la fel de înalți – aveau cam 1,90. Breki era ras în cap, avea barba dezordonată şi ochi neobişnuit de mari. Îl salută din cap pe Róbert şi întinse o mână cărnoasă. Róbert o ignoră.

În cealaltă mână Breki ținea un scaun de maşină pentru copii, în care Kjartan dormea învelit. Băiatul era îmbrăcat cât să nu simtă ploaia şi frigul înşelător care o însoțea.

— Sunna e acasă? întrebă Breki în timp ce ochii îi jucau în toate părțile.

— E la serviciu, răspunse Róbert luând scaunul greu şi aşezându-l cu grijă pe podea.

Breki dădu din umeri, apoi se întoarse şi porni cu paşi mari spre camioneta verde pe care o lăsase în mijlocul străzii înguste.

— Hei! strigă Róbert după el trăgându-şi nasul.

Cafeaua nu avusese niciun efect asupra răcelii.

— Hei! repetă el. Ce căutai aici azi-noapte?

Privi cu luare-aminte reacția lui Breki la provocarea lansată. Bărbatul se întoarse şi se uită lung la el, cu ochii mari şi o expresie perplexă întipărită pe chip.

— La ce naiba te referi? Azi-noapte n-am fost nici măcar prin zonă.

Róbert aşteptă. Deocamdată era suficient.

— Eram convins că te-am văzut, replică el şi trânti uşa.

Róbert ştia că n-ar fi trebuit să facă atâta zgomot, însă micuțul nu dădea semne să se fi trezit. Aşteptă până când Breki şi rabla lui verde se făcură nevăzuți, apoi îl mută cu grijă pe Kjartan din scaun în căruciorul pe care-l țineau în hol. După aceea porni să dea un ocol cvartalului, în ploaie, având cheile noi în buzunar.

La capătul străzi se opri, se întoarse şi privi peste umăr, aproape fără să se gândească la ce face.

Nu era nimeni. Însă amintirea musafirului nepoftit îl urmărea ca o fantomă.

8

Ari Thór era pregătit pentru schimbul de noapte, chiar dacă se simțea obosit. Încercase să mai aţipească peste zi, dar nu reuşise să doarmă ca lumea.

Însă nu-l aşteptau prea multe lucruri de rezolvat. Poate reuşea să doarmă câteva ore la el acasă, cu telefonul alături. Trebuia să o sune pe Ísrún, jurnalista de la Reykjavík, dar bănuia că ea plecase deja de la serviciu, aşa că mai putea aştepta până seara.

Tot în seara aceea trebuia şi să ia legătura cu spitalul şi cu specialistul în boli infecțioase, ca să discute despre situație. Al doilea deces nu făcuse decât să sporească temerile locuitorilor față de virus. Toată presa discuta simptomele asistentei – vomă, hemoragii interne şi externe. Acum era limpede cu ce fel de pericol se confruntau şi nimeni nu voia să devină următoarea victimă. Stând de vorbă cu medicul şef, lui Ari Thór îi fu limpede că personalul spitalului trăia sub imperiul fricii, chiar dacă fuseseră puse în aplicare cele mai severe planuri de siguranță.

În opinia lui, presa nu făcea decât să pună gaz pe foc şi să întețească teama oamenilor după moartea asistentei, în vreme ce autoritățile, pe de altă parte, depuneau toate eforturile posibile să asigure publicul că situația era ținută sub control şi încercau să transmită mesajul că, odată ce erau luate în calcul toate circumstanțele, faptul că nu fuseseră infectați mai mulți oameni era, în realitate, o victorie.

Lăsând asta la o parte, Ari Thór simțea că avea motive să fie fericit, acum că relația lui cu Kristín, fosta lui prietenă, se îmbunătățea. Se despărțiseră cu destul de mult timp înainte, iar el nu reuşise să şi-o scoată din minte, ajungând chiar să apară pe neaşteptate în casa ei din Akureyri, doar ca să găsească acolo un alt bărbat. Gelozia îi întunecase mintea şi îl făcuse să-şi piardă cumpătul. Fusese înjunghiat în timpul încăierării. Luase vina în totalitate asupra lui, dar, într-un mod ciudat, lucrul ăsta îl ajutase să se apropie mai mult de Kristín.

Dar în ianuarie viața lui personală devenise şi mai tulbure. Un apel la care nu se aştepta îi adusese veşti care cu siguranță nu fuseseră dintre cele menite să-l binedispună şi pe care el considera că ar trebui să le audă în timpul lunilor de iarnă mohorâte din apropierea Cercului Polar.

— Vorbesc cu Ari Thór? întrebase şovăitor o voce de femeie.

— Da, răspunsese el scurt, nerecunoscându-i glasul.

Se întâmpla extrem de rar să-i spună cineva pe nume în timpul serviciului, aşa că la început crezuse că era vorba despre o plângere, că îl sunase cineva ca să-i reproşeze că nu-şi face treaba îndeajuns de bine. Măcar de-ar fi fost asta!

— Probabil nu-ți amintești de mine, continuase femeia după o pauză. Ne-am întâlnit la Blönduós.

Nu mai fusese nevoie să spună altceva. Ari Thór rămăsese năuc, de parcă i-ar fi tras cineva o palmă. Îşi amintea de ea, dar nu limpede – abia reuşise să-i rememoreze chipul prin aburii beției din seara aceea. Era roşcata cu care se întâlnise la escapada din provincie şi cu care se culcase în noaptea aceea, în toamna de după ce el şi Kristín porniseră pe drumuri diferite.

— Ba da, normal că-mi amintesc, zise el.

— Trebuie să stăm de vorbă.

Se lăsă o tăcere apăsătoare înainte ca ea să continue.

— Când ne-am întâlnit noi eram într-un fel de relație cu cineva. În momentul acela luaserăm o pauză… Dar la scurt timp după ce am… ştii tu… am descoperit că sunt însărcinată.

Era o propoziție de care Ari Thór se temuse de multe ori.

— Poftim? Şi crezi că e copilul meu? întrebă el.

— Nu ştiu sigur. M-am despărțit de prietenul meu. La început l-am lăsat să creadă că e copilul lui, după care a trebuit să-i spun că nu ştiu sigur. Nu mult după aia ne-am despărțit. Trebuie să fac un test ca să aflu.

Ari Thór îşi dădu seama că trebuia să fie de acord cu testul, chiar dacă fără tragere de inimă. La urma urmei, oricum nu era ca şi cum s-ar fi putut opune.

Însă, înainte să încheie apelul, întrebă:

— E băiat sau fată?

— Băiat, răspunse ea cu mândrie în glas. Are şapte luni. Vrei să-l cunoşti?

Ari Thór ezitase puțin, dându-şi timp de gândire.

— Nu, hai să nu, răspunsese în cele din urmă. Mai întâi să fim siguri al cui e, bine?

După ce lăsase telefonul înapoi în furcă, fusese cuprins de un amestec de spaimă şi entuziasm. Cum naiba putea să-i spună lui Kristín despre asta? Atunci hotărâse să nu-i povestească niciodată despre aventura de o noapte din Blönduós. Oricum, nu era treaba ei – pe atunci nu erau împreună.

În zilele de după apelul fatidic se gândise serios să țină sub tăcere vestea despre posibilul său copil, să nu-i spună niciun cuvânt lui Kristín pe măsură ce li se dezvolta relația, lăsând-o într-o ignoranță liniştită. Însă, pe măsură ce se apropiau tot mai mult, gândul că între ei zăcea un fel de minciună care îi împiedica să formeze până la urmă un cuplu adevărat, devenise tot mai deranjantă.

Aşa că, în cele din urmă, îşi făcuse curaj şi îi povestise totul. Contrar aşteptărilor, ea încasase vestea destul de bine.

— Nu există nicio certitudine că ar fi copilul tău, spusese ea.

— Dar e posibil să fie.

— O să vedem la momentul respectiv, răspunsese ea dând din umeri şi zâmbind.

Deşi Kristín încercase să o dea pe glumă, el simțise din plin – aproape văzuse – îngrijorarea ei profundă ascunsă sub atitudinea nonşalantă. Însă era mai simplu să lase lucrurile aşa cum căzuseră.

Lui Ari Thór, băieţelului şi fostului iubit al femeii li se recoltase sânge. Se dovedise că iubitul femeii şi Ari Thór aveau aceeaşi grupă de sânge, aşa că următorul pas fusese un test ADN. Acum aşteptau cu toții rezultatele. Aşteptau de două luni.

Telefonul de pe birou sună, smulgându-l pe Ari Thór din gândurile despre tumultuoasa lui viață personală şi aducându-l înapoi în prezent.

Pe fir era o doamnă în vârstă care locuia singură, chiar dacă trecuse bine de optzeci de ani. Mai întâi îşi ceru scuze pentru deranj, apoi îl lămuri că nu reuşise cu niciun chip să vorbească la magazin şi că avea nevoie urgentă de cumpărături: un file de peşte, nişte pâine de secară şi lapte pentru ea şi pisica ei. Ari Thór îi promise să cerceteze problema, conştient că directorul magazinului era, probabil, epuizat.

Îşi luă la revedere de la bătrână şi îşi notă să sune la magazin.

Cum nu mai era nimic de făcut, hotărî că pacea şi liniştea oraşului aflat sub carantină îi ofereau ocazia ideală să mai studieze o dată cazul din Hédinsfjörður.

„Nu-ți promit nimic”, îi spusese lui Hédinn, care îl întrebase dacă se poate uita peste dosar, eventual să încerce să dea de urma tânărului din fotografie.

Inițial, Ari Thór aruncase o privire prin dosarele vechi ale poliției, însă cele pe care le țineau la secție nu erau nici pe departe îndeajuns de vechi încât să conțină vreo informație despre caz, aşa că nu putea să înceapă decât

de la materialele pe care i le oferise Hédinn.

Scoase dosarul subțire şi examină fotografia de deasupra micului teanc de hârtii. Era alb-negru, uşor ştearsă. Cineva, probabil Hédinn, scrisese nişte nume pe spate – numele celor din imagine, în afară de cel al tânărului, desigur. Grupul era adunat pe treptele unei case de țară scunde, din piatră. În stânga era Jórunn, sora în vârstă de douăzeci şi cinci de ani a mamei lui Hédinn, femeia care murise otrăvită. La momentul acela nici nu ştia cât timp îi mai rămăsese de trăit, îşi zise Ari Thór privind fotografia. Era greu de spus cu exactitate cu cât timp înainte de moartea ei, din martie 1957, fusese făcută poza. Zăpada din fundal îi spunea că era încă iarnă, dar în nordul atât de îndepărtat ar fi putut la fel de bine să ningă primăvara sau toamna. Băiatul, Hédinn, părea să aibă deja câteva luni – nu mai putea fi considerat nou-născut – aşa că, dacă se orienta după naşterea lui Hédinn, Ari Thór bănuia că poza fusese făcută în toamna sau iarna lui 1956. Jórunn avea o expresie serioasă pe chipul încadrat de păr scurt, negru. Purta un pulovăr de lână şi o haină şi ținea ochii îndreptați spre pământul din fața ei, nu spre persoana din spatele aparatului.

Tânărul necunoscut stătea alături de ea. Nimic din înfățişarea lui nu era neobişnuit, însă, după ce auzise povestea lui Hédinn, Ari Thór nu putea scăpa de senzația că era ceva amenințător în ființa lui. Vedea în imagine un tânăr care se afla la locul nepotrivit la momentul nepotrivit; un oaspete nepoftit. Hédinn spusese că nimeni de la seara de poze nu-l recunoscuse, ceea ce însemna că nu era din Siglufjörður. Ari Thór aproximă că în imagine avea paisprezece sau cincisprezece ani. Era îmbrăcat în haine de lucru, iar aparatul îl surprinsese cu ochii larg deschişi. Avea un nas fin, gura îi era perfect închisă, iar părul îi era ciufulit în toate direcțiile. Bebeluşul era învelit într-o pătură de lână, avea un fes gros pe cap, iar tânărul îl ținea strâns în brațe. De ce ținea *el* copilul? Ce relație avea cu familia?

Părinții lui Hédinn erau lângă tânăr, în partea dreaptă a fotografiei. Tatăl lui Hédinn, Gudmundur, părea să aibă vreo treizeci de ani. Era înalt şi nu avea haine potrivite pentru vremea de afară – pantaloni de lucru şi o cămaşă în carouri. Avea un chip puternic, ascuțit, iar ochii îi erau ascunşi în spatele unor ochelari fragili, rotunzi. Nu părea încântat de faptul că stă la poză.

Gudfinna, mama lui Hédinn, era la fel de posomorâtă ca sora ei. Semănau foarte tare între ele, cu toate că Gudfinna era mai slabă şi mai în vârstă decât Jórunn, avea probabil vreo treizeci de ani când fusese făcută poza.

Ari Thór nu-şi dădea seama exact de ce, însă persoanele din poză aveau un aer melancolic. Numai băieţelul care stătea candid în braţele tânărului nu simţea tristeţea care îi afectase pe toţi ceilalţi.

Ari Thór îi privi cu atenţie încă o dată: mai întâi pe Jórunn, apoi pe tânăr şi pe micul Héddin şi în cele din urmă pe cei doi soţi, Gudmundur şi Gudfinna. Nu-i scăpă faptul că, dintre toţi cei din grup, tânărul era singurul ai cărui ochi întâlneau obiectivul aparatului. Cele două femei priveau în pământ, la zăpada strânsă în dreptul casei, iar ochelarii ciudaţi îi ascundeau complet ochii lui Gudmundur. Indiferent ce secret păstra fotografia, era fără îndoială bine tăinuit.

Lăsă poza deoparte şi începu să ia la rând decupajele din ziar pe care le primise odată cu ea. Erau dintr-o perioadă cu mult înaintea celei a tabloidelor de două parale şi a şuvoiului de ştiri de pe internet. Găsi două articole scurte apărute în ziare naţionale, amândouă conţinând cam aceleaşi amănunte. O femeie de peste douăzeci de ani murise după ce înghiţise otravă la o fermă din Hédinsfjörður. Ştirea fusese comunicată la o săptămână după întâmplare, probabil în baza informaţiilor date de poliţie, şi anunţa cu convingere faptul că era vorba despre un accident. Amândouă articolele omiteau numele femeii.

Al treilea decupaj era din săptămânalul din Siglufjörður, care explica pe larg evenimentele dinaintea morţii bruşte a femeii. Nu era cu mult mai detaliat decât celelalte, cu toate că oferea numele femeii, precum şi o fotografie alb-negru din Hédinsfjörður. Fusese făcută în timpul iernii. Ferma era în mijlocul imaginii, având munţii de-o parte şi lacul în cealaltă. Privind-o, Ari Thór simţi un fior neplăcut, asemănător celui pe care i-l stârnise povestea lui Héddin. Izolarea din locul acela era aproape palpabilă, iar întunericul – copleşitor.

Ari Thór se întrebă dacă n-ar fi bine să dea o tură cu maşina prin noul tunel către Hédinsfjörður ca să vadă locul cu pricina şi să cerceteze ruinele vechii case. Simţea nevoia să absoarbă atmosfera fiordului gol, care devenise brusc accesibil cu ajutorul noului tunel, fiind legat direct de Siglufjörður şi deschis pentru prima oară traficului general. Însă conştiinţa lui avu câştig de cauză. Îi era limpede că nu putea să nu respecte instrucţiunile precise de a nu părăsi oraşul, chiar şi dacă era vorba numai de o vizită pe înserat într-un fiord nelocuit.

Zbârnâitul telefonului spulberă liniştea serii.

De data asta era Tómas.

— Cum merge, băiete? întrebă el cu un glas care îi trăda oboseala.

În ultima vreme începuse să sune pe la mijlocul turelor lui Ari Thór ca să-l întrebe dacă e totul sub control, cu toate că Ari bănuia că motivul adevărat era acela că-şi dorea să stea de vorbă cu cineva.

— Binişor, răspunse el precaut.

— Sună-mă dacă apare ceva.

— Sigur. Apropo… unde sunt ținute dosarele vechi ale poliției? întrebă Ari Thór.

— Ce…? Cât de vechi? întrebă la rândul lui Tómas pe post de răspuns, vizibil surprins.

— Mai vechi de cincizeci de ani. Din 1957.

— La ce-ți trebuie? se interesă Tómas bănuitor.

Poate că n-ar fi stricat să-l întrebe pe Tómas despre caz. Nu era ca şi cum Ari Thór promisese să țină secretă cercetarea.

— Doar studiez un caz vechi, dacă tot am nişte timp liber.

— Serios?

— O femeie care a murit otrăvită în Hédinsfjörður. Ți-l aminteşti?

— Am auzit despre caz, bineînțeles, dar eram doar un puştan când s-a întâmplat. Héddin e un prieteni vechi de-al meu, el s-a născut acolo. Mătuşa lui e cea care a murit.

— Exact. M-a sunat în iarnă, cât erai tu plecat în sud, şi în sfârşit am reuşit să vorbesc cu el ieri. A decupat din ziare nişte articole vechi despre caz şi m-a rugat să mă uit puțin pe el. I-am promis că o să văd ce pot face. Îți povestesc mai multe mai târziu, încheie Ari Thór neobişnuit de hotărât.

Cumva îşi dorea să investigheze cazul de unul singur.

— Păi, aş zice că nu mă mir că Hédinn vrea să dezgroape trecutul. E un tip destul de curios. Multă vreme a fost profesor. Cred că reuşesc să-ți găsesc dosarele mâine.

— Mai e cineva în afară de Héddin care să ştie povestea? întrebă Ari Thór.

— Poate preotul, Eggert, zise Tómas după o pauză. Cunoaşte foarte bine istoria fiordului. Du-te şi vorbeşte cu el. Puteți să purtați şi o discuție teologică, dacă tot eşti acolo.

— Sigur, replică Ari Thór scurt.

Fusese convins că n-o să mai audă niciodată glume despre scurta perioadă în care cochetase cu teologia. Îşi găsise locul în viață din trei încercări – asta dacă într-adevăr şi-l găsise. Mai întâi filosofia, apoi trecuse

la teologie, iar până la urmă renunțase la ambele.

— Să nu uit, adăugă Tómas. Ai sunat-o înapoi pe reporteriță? E vorba despre Ísrún, cea care se ocupă de reportajele despre infracțiuni.

— Ups! Ai dreptate. Am uitat, spuse Ari Thór.

Imediat ce încheie conversația cu Tómas, formă numărul lui Ísrún. Îi răspunse după al treilea ton de apel.

— Alo? rosti ea tăios.

— Ísrún? întrebă Ari Thór.

Se uita rareori la știri, dar știa cine e ea. O văzuse din când în când prezentând tot felul de infracțiuni și citise un interviu cu ea într-un ziar de weekend după ce câștigase un premiu pentru reportajele ei despre un caz de trafic de carne vie din Skagafjörður în care fuseseră implicați și el și Tómas, cu aproape un an înainte. Avea pe chip o cicatrice provocată de cineva care o stropise din greșeală cu cafea fierbinte când era mică – sau cel puțin așa își amintea Ari Thór din interviu.

— Eu sunt, răspunse ea pe un ton defensiv. Și tu cine ești, mă rog?

— Ari Thór de la secția de poliție din Siglufjörður. Am primit un mesaj să te sun înapoi.

— Ce remarcabil de prompți sunteți, comentă ea sarcastică. Poate că și liniile telefonice din nord s-au infectat cu un virus?

— Aici, sus, toată lumea se străduiește din răsputeri să evite o infecție mortală, astfel că polițiștii sunt singurii din oraș care mai merg la serviciu, replică Ari Thór tăios. Dar e bine că nu toată lumea ia chestia asta la fel de în serios ca noi.

— Îmi pare rău, spuse Ísrún imediat. Nu voiam să te jignesc. Voiam doar să verific care e situația înainte să dăm știrea la buletinul din seara asta. Dar cu siguranță o să mai fie o știre și mâine, așa că orice-mi spui e posibil să fie util.

— E cam jale, răspunse el, iritarea făcându-l să se exprime mai direct decât ar fi făcut-o în mod normal. Aici facem tot posibilul – mereu e cineva de serviciu –, dar adevărul e că s-ar putea să fim la numai un apel distanță de a ne îmbolnăvi de ceva mortal. Cam asta e situația în clipa asta.

Ísrún era vizibil luată prin surprindere.

— Îmi pare rău. Nu știu ce să zic.

Urmă o pauză, în care procesă tot ce-i spusese el. Apoi întrebă pe un ton mai prietenos:

— Mi-ar plăcea să mai scriu o știre pentru cândva mai târziu săptămâna

asta. Am putea înregistra un interviu la telefon mâine?

— Trebuie să-l întreb pe superiorul meu, răspunse el scurt.

Însă admira faptul că nu se lăsase intimidată de purtarea lui cam dură.

— Dar nu cred să fie vreo problemă.

— Sună bine, spuse ea veselă. Vorbim mâine, atunci.

9

Apartamentul de la demisol pe care-l închiriase Snorri Ellertsson în districtul Thinholt din Reykjavík era al unei văduve în vârstă. Avea acum peste optzeci de ani, dar încă locuia la etaj. Regretatul ei soț, care fusese psihiatru, își aranjase biroul la demisol undeva pe la mijlocul secolului trecut, iar când Snorri era plictisit se distra închipuindu-și ce conversații trebuie să fi avut loc în spațiul acela de-a lungul timpului, încercând să simtă prezența fantomelor cu ajutorul imaginației sale bogate. Imaginația vie era esențială pentru orice artist, mai ales pentru un muzician, cum era el. Ce folos să fii artist dacă nu ai creativitate?

Snorri stătea în semiobscuritate în fața claviaturii și încerca să aranjeze o nouă compoziție. Îi era greu să se concentreze – era prea entuziasmat de întâlnirea din seara aceea, cu o casă de discuri. În sfârșit, după ani de eforturi, după nesfârșitele reprezentații din baruri ca vai de lume unde nu venea nimeni, după toate încercările de a-i fi difuzate piesele, putea să vadă un viitor mai luminos înaintea lui. Se simțise în al nouălea cer când îl sunaseră, iar seara aceea reprezenta încă un pas către semnarea unui contract.

Nu existaseră prea multe lucruri de care să fie mândru în scurta lui viață, dar acum voia cu disperare să împărtășească vestea cu cineva. I-ar fi plăcut să le spună părinților lui, dar știa că n-ar fi fost bine.

Tatăl lui, Ellert Snorrason, era un politician binecunoscut, acum pensionat, care avusese o carieră îndelungată și plină de succes, atât în Parlament, cât și ca ministru. Ellert se bucurase mereu de respectul propriului partid, dar și de cel al adversarilor săi politici, însă nu își împlinise ceea ce Snorri știa că fusese marea lui aspirație: să devină prim-ministru. Perspectivele păruseră să se schimbe, însă, atunci când, cu mai puțin de doi ani înainte, criza financiară dusese la hotărârea de a organiza o administrație națională în care toate partidele să formeze o coaliție. Nu existau prea multe dubii cu privire la cine era candidatul cel mai probabil la funcția de prim-ministru. Ellert era un personaj remarcabil de necontroversat, în ciuda carierei îndelungate, și în același timp avea mai multă experiență decât oricine din Parlament. Și, ce era cel mai important, ceilalți membri ai Parlamentului păreau să aibă încredere în el.

Ani întregi, Snorri le provocase părinților lui dezamăgiri una după alta,

cufundându-se tot mai mult în alcool şi droguri. Dependența lui de pahar şi droguri tari scăpase de sub control chiar în perioada în care tatăl lui părea gata să ocupe cel mai important post din țară. Tatălui său îi fusese răpit de sub nas visul de a deveni prim-ministru exact când era pe cale să devină realitate. Ellert se retrăsese „din motive personale”, iar povestea adevărată nu fusese făcută niciodată publică.

Mama lui Snorri, Klara, nu lucrase niciodată, însă ținuse tot timpul sforile politice. Snorri nu avea nicio îndoială că succesul politic al tatălui său se datora în mare parte vicleniei şi hotărârii mamei sale. Iar visul la scaunul de prim-ministru fusese deopotrivă al Klarei şi al lui Ellert, astfel că atunci când cariera lui luase brusc sfârşit dezamăgirea ei fusese profundă şi de netăgăduit.

Reacționase dur. Se închisese complet față de fiul ei. În puținele rânduri în care îi suna, ea nu voia să stea de vorbă cu el. În plus, nu mai fusese invitat în casa părintească de mai bine de doi ani. Snorri bănuia că Ellert ar fi dispus să-l primească înapoi, însă Klara fusese dintotdeauna cea care condusese casa cu o mână de fier.

Comportamentul rece al mamei lui îi dovedise limpede ce bănuise dintotdeauna: politica nu era un teren potrivit pentru cei buni la suflet. De asta lui Snorri nu-i trecuse niciodată prin minte să o ia pe urmele tatălui său.

Bun, tatăl lui ratase ocazia să conducă guvernul – până la urmă, ce contase? Încă avea o carieră de succes, fără pată, în urma lui. Iar partidul îşi păstrase postul de premier şi fără el. Prințul său moştenitor, Marteinn – un prieten de familie şi tovarăş din copilărie al lui Snorri – preluase sceptrul. Partidul câştigase detaşat alegerile de după perioada de coaliție cu Marteinn la cârmă – un conducător pentru o nouă generație, pe care îl aştepta un viitor strălucit. Snorri avea toate motivele să creadă că bătrânul nu avea energia să mai treacă printr-o campanie electorală, darămite să aibă acelaşi succes pe care-l avusese Marteinn.

Dar poate că Snorri chiar avea motive să se simtă vinovat. Drogurile alea nenorocite…

Poate ar fi trebuit să stea de vorbă cu sora lui, Nanna, despre succesul său.

Era mereu ocupată, însă uneori mai vorbea cu el. Făcea tot posibilul să păstreze pacea cu fratele ei, cu toate că soțul ei nu o susținea întotdeauna. O dată, când se întâlnise cu Nanna şi soțul ei pe stradă, conversația fusese scurtă şi tăioasă, iar în timp ce se îndepărta îl auzise pe soț comentând – fără

îndoială doar pentru ea – că n-ar trebui să lase un drogat ca el în apropierea familiei, „spre binele copiilor”. Ce dobitoc!

Dar Snorri lăsase acum toate astea în urmă, iar cariera lui în muzică părea gata de lansare.

Deschise laptopul şi îi scrise surorii lui mesajul, întrebând-o ce mai era nou şi spunându-i că avea veşti bune: spera să obțină un contract cu o casă de discuri. *Ne vedem diseară, în Kópavogur. Om vedea ce se întâmplă,* scrise el, ştiind că Nanna locuia într-o casă mare din Kópavogur. *O să mă gândesc la tine cât sunt la studio. Sper să iasă totul bine. Cele bune familiei,* adăugă. Îi îndrăgea pe cei doi copii mici, chiar dacă îi vedea doar foarte rar.

Ar fi fost bine să poată vorbi despre veştile noi cu prietenul său din copilărie – şi actualul prim-ministru – Marteinn, să stea la o cafea, să povestească şi să-şi sărbătorească succesele. Însă a reuşi să vorbeşti cu tânărul care ocupa acum biroul prim-ministrului era mai uşor de zis decât de făcut, mai cu seamă că viața îi condusese pe drumuri atât de diferite.

Amândoi se arătaseră promițători în adolescență, însă în vreme ce Snorri se înhăitase cu nişte persoane dubioase, Marteinn nu-şi pierduse niciodată din vedere obiectivele, dând dovadă de o ambiție rece ca gheața care îi era complet străină lui Snorri. Însă, în ciuda ambiției şi concentrării lui, Marteinn nu renunțase la vechiul său prieten. Când Snorri căzuse în lumea interlopă a drogurilor, Marteinn încă avusese grijă să păstreze contactul cu el în toți acei ani întunecați. Dar chiar şi dacă prietenia dintre ei nu era un secret, asemenea oricărui politician cu capul pe umeri, Marteinn era precaut şi se asigura că nu se întâlnesc niciodată într-un loc care putea fi aglomerat.

Însă, după zilele dramatice din februarie, dinainte cu doi ani, Marteinn avusese grijă să-l evite pe Snorri. Putea înțelege asta – nu era deloc potrivit ca un prim-ministru, chiar şi al unei țări mici, să aibă un prieten ca el. Şi nu conta că Snorri făcuse tot posibilul să-şi îndrepte viața – urmase un tratament, cu ajutorul surorii lui, nu se atingea de alcool sau droguri şi se întorsese la prima lui iubire: muzica.

Era trecut de ora nouă seara. Chemase un taxi pentru că nu avea maşină proprie şi trebuia să ajungă la un studio din zona industrială a oraşului Kópavogur – zece sau cincisprezece minute de mers cu maşina din centrul Reykjavíkului. Promisese că o să fie acolo la nouă şi jumătate.

Tremură la gândul că urma să străbată atâta drum. Se simțea cel mai în largul lui în oraş şi spera să reuşească să fie adus înapoi cu maşina.

Snorri aruncă o privire în oglindă când ieşi, ştiind că trebuia să aibă o înfăţişare convingătoare. Ce văzu era acceptabil, îşi spuse, trecându-şi degetele prin păr, care începea să se răărească alarmant de tare pentru un bărbat atât de tânăr.

Vârî un CD într-un buzunar al paltonului său negru şi se grăbi să iasă ca să aştepte taxiul la colţ. În seara aia criminal de umedă nu era nici ţipenie de om. Privi cum picăturile lovesc puternic o baltă de pe stradă iar prin minte îi trecu motivul muzical al unei piese – un vals superb, cu toate că nu era sigur cine-l compusese. Probabil un membru al familiei Strauss, hotărî.

Taxiul apăru de după colţ, împroşcând apa de sub roţi înspre Snorri. Reuşi să facă un pas în spate chiar la timp cât să evite să se ude leoarcă. Simţea că urma să fie seara lui norocoasă.

10

Era miezul nopții, dar Róbert era încă treaz.

În seara aceea nu se întâmplase nimic neobişnuit. Kjartan adormise devreme şi nimic nu părea s-o tulbure pe Sunna când se întorsese de la serviciu. La cină – un păstrăv arctic aromat Róbert îi spuse că trecuse pe-acolo lăcătuşul. Ea aprobă dând din cap şi zâmbi.

— Şi nu te-ai purtat aiurea cu Breki atunci când l-a adus pe Kjartan acasă? întrebase.

— Bineînțeles că nu, scumpo, minţise el.

În curând ea adormise, obosită după o repetiție solicitantă.

Nu doar gândul la oaspetele nepoftit îl ținea treaz pe Róbert. Vechiul coşmar îşi făcuse din nou apariția. Din cine ştie ce motiv, o vreme dispăruse, dar de curând se întorsese mai fioros ca oricând.

Acum stătea în pat, când privind-o pe Sunna întinsă lângă el, atât de liniştită şi frumoasă, când uitându-se în tavan. Kjartan dormea dus în propriul lui dormitor mic din capătul holului.

Róbert hotărî să-l verifice, pentru siguranță. Liniştea şi pacea casei lor fusese tulburată, iar el nu reuşea să se împace cu ideea.

Coborî cu băgare de seamă din pat şi intră în camera copilului cu paşi fermi dar abia auziți, având grijă să nu atingă nimic în întuneric. Uşa era întredeschisă, dar nu putea să vadă dacă băiatul era în pătuțul lui sau nu. Brusc îl copleşi sentimentul oprimant că micuțul dispăruse, aşa că se grăbi să ajungă lângă patul lui.

Simți un val de uşurare când îl văzu pe Kjartan răsucindu-se pe partea cealaltă în somn. Totul era în regulă.

Róbert porni fără să facă zgomot înapoi în dormitor şi tocmai se pregătea să se întindă când i se păru că aude ceva rupând tăcerea – o mişcare în dreptul ferestrei dormitorului lor.

Draperiile erau trase, aşa că nu putea vedea nimic.

Róbert se ridică în picioare şi ascultă. Nu i se păruse. Chiar era cineva afară.

Se apropie de fereastră, verificând ca Sunna să doarmă încă, trase cu grijă draperia şi se uită afară.

Deşi fusese convins că era cineva acolo, ce văzu tot îl luă prin surprindere.

O siluetă îmbrăcată în negru stătea în mijlocul grădinii. El – sau ea – era îmbrăcat cu un soi de haină de ploaie, cu gluga ridicată. Capul persoanei era plecat, iar mâinile îi acopereau fața.

Róbert rămase nemişcat, incapabil să facă vreun gest. Inima aproape că i se oprise preț de o secundă, dar acum bătea să-i spargă pieptul. Era îngrozit.

Aproape nereuşind să se controleze închise ochii, convins că imaginația îi juca feste. Dar când îi deschise la loc, silueta încă stătea acolo. Róbert avea impresia că-i simte privirea ațintită asupra lui – sau poate că şi asta era doar o plăsmuire.

Trecură câteva secunde – atât de încet încât le simți ca pe o veşnicie. Într-un târziu începu să gândească logic. Primul instinct era să spargă geamul şi să se arunce asupra nemernicului. Dar nu voia să-i trezească pe Sunna şi Kjartan – şi voia să facă ceva rațional şi realist, un gest care să nu fie guvernat de frică.

Silueta rămânea afară, nemişcată ca o stană de piatră.

Róbert ieşi în grabă din dormitor, ajunse în viteză la uşa din față şi o deschise cât de încet putea. Dar afurisitul de lanț îl încurcă înainte să poată ajunge în grădină. Îi luase doar câteva secunde să-l scoată, dar fusese de-ajuns. Grădina era pustie.

Îşi aruncă privirea în toate direcțiile, dar nu reuşi să vadă pe nimeni. Poarta de peste drum, care ducea în vechiul cimitir Hólavellir, se mişca uşor, de parcă ar fi atins-o cineva în trecere.

Preț de o clipă Róbert fu gata să traverseze drumul în alergare şi să intre în cimitirul mare şi întunecat, însă ştia foarte bine cât de labirintic era locul şi nu avea de gând să se îndepărteze atât de mult de casă.

Intră înapoi, tremurând, simțind că i se zbârlise tot părul de pe corp.

11

Rabla roşie era încă la datorie, cu toate că Ísrún ştia că îşi poate da duhul în orice clipă. Măcar reuşise s-o ducă la serviciu în dimineaţa aceea înnorată de martie.

Vremea îi reflecta starea de spirit – letargia constantă care o hăituia de când începuse să-şi spună cuvântul boala ei. Era fără îndoială rezultatul îngrijorării necontenite în legătură cu evoluţia bolii, care nu-i dădea pace în nicio zi. Era acolo când lucra, era acolo seara – chiar şi noaptea stătea la pândă într-un ungher al minţii, când nu putea să doarmă.

După ce câştigase premiul pentru jurnalism nu dusese lipsă de subiecte interesante pe care să le cerceteze. María, redactorul-şef, luase hotărârea – fără îndoială împotriva redactorului Ívar – ca Ísrún să se ocupe de materialele care ţineau de infracţiuni.

Însă faptul că trebuia să se confrunte cu şirul nesfârşit de orori care îi ajungeau pe birou nu-i îmbunătăţise cu nimic starea de spirit. La începutul anului primise veşti despre o tentativă de omor din nordul Islandei, când un tip băut îşi atacase o cunoştinţă după ce se certaseră în legătură cu o moştenire. După aceea o fată fusese violată în clubul de noapte Kópavogur de un atacator necunoscut care încă nu fusese prins. Victima nu văzuse bine faţa atacatorului care purtase o cagulă. Nu auzise decât mizeriile pe care i le şoptise la ureche cât timp o ţintuise la pământ. Lui Ísrún subiectul acela i se părea deosebit de sfâşietor pentru că ea însăşi fusese victima unui viol cu câţiva ani înainte. Făcuse tot posibilul să-şi vadă mai departe de viaţă, dar nu reuşise să vorbească despre asta decât cu o singură persoană – o victimă a aceluiaşi individ. Încercase în repetate rânduri să se convingă că depăşise, în sfârşit, momentul, că îl lăsase în urmă, însă amintirile apăreau de nicăieri, fără vreun avertisment.

Cu numai o săptămână înainte, o tânără murise după doi ani de comă, în urma unui atac violent, în aparenţă fără motiv, cu o bâtă de baseball, în casa ei din Reykjavík. Soţul ei fusese la serviciu seara respectivă, prin urmare ea rămăsese singură. Infracţiunea aceea violentă rămăsese încă nerezolvată. Mica Islanda devenea tot mai periculoasă aproape de la o zi la alta.

Ísrún se străduia din răsputeri să nu lase lucrurile astea s-o afecteze, dar nu era uşor. Încerca să doarmă cât mai mult ca să-şi păstreze energia, dar săptămâna aceea nu se arăta uşoară: fusese de serviciu în noaptea dinainte,

iar în rest era de zi.

Însă se pregătise, stabilise un interviu cu Ari Thór, polițistul din Siglufjörður. I se păruse neobişnuit de deschis la telefon, în seara precedentă, şi fusese interesant să stea de vorbă cu el, chiar dacă numai câteva minute. Din obişnuință, chiar după ce încheiaseră convorbirea, îl căutase pe internet, vrând să afle cum arată, însă nu descoperise nimic. Era un individ cu adevărat misterios.

Când schimbul de seară se apropia de sfârşit o sunase tatăl ei. Aflase despre călătoria în Insulele Feroe şi voia veşti despre mama ei. Prea mândru ca să întrebe direct dacă Anna avea de gând să vină acasă, s-a învârtit în jurul subiectului cu atenția unui peşte care dă târcoale unui cârlig. Lui Ísrún îi păruse rău de el într-o oarecare măsură şi se străduise să-l înveselească spunându-i că e convinsă că nu era decât o situație temporară, cu toate că nu avea niciun temei în afară de propriile convingeri.

Mai târziu în seara aceea o sunase mama ei, chipurile ca să afle cum fusese drumul de întoarce. Lui Ísrún îi era limpede că, de fapt, îşi dorise să pescuiască veşti despre soțul ei – cu toate că nu pusese nicio întrebare directă despre el. Cei doi semănau foarte mult – se potriveau de minune.

La întâlnirea de luni dimineață a echipei, Ísrún primise subiectele pe care să le cerceteze, printre care şi situația din Siglufjörður, dar şi să scrie despre un atac care avusese loc în Hafnarstræti în timpul nopții. Încă o chestiune care ținea de poliție.

Abia după încheierea şedinței sosise subiectul principal al zilei. Ívar şi María o chemaseră pe Ísrún la ei.

— Încă un caz pe care să-l urmăreşti, spusese María imediat ce Ísrún închisese uşa biroului, intrând ca de fiecare dată direct în problemă.

Ísrún se aşezase, aşteptând, cu inima bătându-i ceva mai repede.

— E un subiect sensibil, începuse María. E vorba despre Ellert Snorrason.

Ísrún îl vizualizase imediat cu ochii minții pe omul de stat în vârstă, cu înfățişare rezervată şi demnă. Îl intervievase o dată sau de două ori. Oare se implicase într-un scandal în amurgul vieții, acum că se pensionase?

— Fiul lui a fost implicat într-un accident auto azi-noapte. Şoferul a fugit de la locul faptei, explicase María, făcând şi o pauză de efect. Nu există martori, iar individul cu maşina nu s-a oprit.

— El cum se simte? Fiul lui, adică, întrebase Ísrún.

— Cică ar fi murit pe loc.

Preț de o clipă se lăsase tăcerea. Ísrún simțea că victima merita puțin respect.

— Mă apuc de treabă, spusese ea în cele din urmă.

— Poliția ia lucrurile foarte în serios, continuase María. Se presupune că impactul a fost violent, pe o stradă unde nu-i uşor să mergi cu viteză. Condițiile de drum n-au fost grozave aseară, cu toată ploaia, iar polițiştii nu exclud posibilitatea ca accidentul să fi fost făcut cu bună-ştiință.

— Prezentăm subiectul în buletinul de diseară? întrebase Ísrún.

Ívar rămăsese tăcut până atunci, dar tonul lui arătase ce părere avea despre întrebarea ei.

— Normal că-l prezentăm.

— Şi îi dăm şi numele?

În mod neobişnuit, Ívar ezitase, uitându-se la María.

— Cred că am putea, răspunsese ea. Putem să verificăm dacă-i mai apare numele peste zi. Era cunoscut, era o figură obişnuită în viața de noapte din Reykjavík, până s-a încurcat cu drogurile. Înțeleg că era un fel de muzician, cânta în public, însă nu dăduse vreo lovitură. Şi să nu uităm că era cel mai apropiat prieten din copilărie al onorabilului nostru prim-ministru. Asta e o poveste în sine, practic un basm. Prieteni din copilărie: unul devine o personalitate importantă, celălalt se încurcă în droguri şi ajunge să fie ucis într-o noapte ploioasă.

— Să încerc să obțin o declarație de la Marteinn? E ceva ce prim-ministrul ar fi dispus să discute? întrebase Ísrún, asigurându-se că i se adresează Maríei.

— Fă ce crezi că funcționează, răspunsese Ívar. Vreau doar o ştire decentă.

Ísrún încuviințase dând din cap.

— Înainte să uit – voiam să scriu ceva scurt despre virusul ăsta care a lovit Siglufjörður pentru un material mai amplu de săptămâna asta. E în regulă? se asigurase ea, adresându-i-se din nou Maríei.

— Sună bine, răspunsese redactorul-şef zâmbind.

Ísrún se bucurase de aprobarea Maríei, iar mutra invidioasă a lui Ívar îi provocase o senzație de căldură în corp.

12

Fusese o noapte liniştită.

Ari Thór avusese timp să se uite prin materialele aduse de Héddin, dar când simțise că i se închid pleoapele hotărâse să meargă acasă, la culcare. Urma să se întoarcă la secție mai târziu în timpul zilei.

Când intră în birou, Tómas îl salută voios.

— Bine te-ai întors, băiete, spuse el, cu toate că buna-dispoziție părea forțată. Am strâns documentele pe care le voiai, adăugă, de parcă i-ar fi făcut pe plac unui copil răsfățat.

— Documentele? întrebă Ari Thór luat prin surprindere.

— Da. Rapoartele vechi despre moartea din Hédinsfjörður.

— Mulțumesc. Eşti foarte amabil.

— Sunt într-un dosar de pe biroul tău. Şi voiam să-ți spun despre… să-ți spun despre Sandra.

— Sandra? se miră Ari Thór, întrebându-se dacă nu cumva bătrâna pățise ceva.

Se întâlnise cu ea de două ori în urmă cu doi ani, când anchetase moartea unui autor în vârstă din Siglufjörður. Bătrâna fusese deopotrivă amabilă şi de ajutor.

După închiderea cazului, continuase să-i facă vizite regulate la azil. Mersese acolo cel puțin o dată pe lună şi între ei doi se legase o prietenie trainică. Ari Thór nu avea rude directe, aşa că, într-un fel, Sandra îi umpluse un gol prin căldura şi bunătatea ei. Când o vizita parcă se întorcea într-o epocă de demult, unde lucrurile nu erau atât de afurisit de complicate.

— A fost dusă la spital, zise Tómas.

— La spital? repetă Ari Thór năucit. Nu cumva a făcut…?

Nu îndrăznea să-şi ducă gândul până la capăt. Ştia că Sandra n-o să trăiască veşnic, dar nu era pregătit să piardă pe cineva atât de apropiat, nu încă.

— Medicii spun că e foarte puțin probabil, răspunse Tómas. E doar o gripă normală, probabil.

— Am vorbit cu reporterița aseară, îl anunță Ari Thór, nerăbdător să schimbe subiectul.

Nu voia să vorbească despre starea Sandrei, era mai bine să rămână cu impresia că lucrurile erau în regulă.

— Vrea să-mi ia un interviu despre situația de aici. Eşti de acord?

— Tu hotărăşti, băiete, răspunse Tómas spre uluirea lui Ari Thór.

De obicei Tómas prefera să evite lumina reflectoarelor şi era mereu tăios în relația cu presa.

Ari Thór era mirat că toată ziua nu primise niciun semn de la Ísrún. Nu zisese că-l sună? Poate că până la urmă se răzgândise în privința interviului. Ar fi fost păcat. I-ar fi plăcut s-o poată suna pe Kristín şi să-i spună că o să i se ia un interviu la televizor, chiar dacă numai prin telefon.

Kristín îl sunase în dimineața aceea.

— Am aflat de asistenta care a murit, îi spusese. E groaznic, nu?

— Da, chiar e.

— Ți-e… ți-e frică?

O minți se.

— Nu, nu prea. Să ştii că nu-i chiar aşa de rău cum sună în presă. E uşor să iei măsurile de precauție necesare.

— Chiar şi aşa, ai grijă să stai în casă cât mai mult.

— Nu prea contează dacă stau în casă sau nu, răspunsese el. Nu e nici țipenie pe stradă.

Aşezându-se la birou, începu să citească dosarele vechi ale poliției, după care scotocise Tómas. Însă frazele scurte, la obiect, nu-i dădură vreo idee nouă despre caz. Jórunn murise într-o seară de martie din 1957 după ce înghiți se otravă de şobolani amestecată în cafea. Vremea era cât se poate de rea, iar când simptomele începuseră să se manifeste – hemoragia tipică otrăvii de şobolani – nu existase nicio cale să cheme un medic. Toți ai casei confirmaseră că exista otravă pentru şobolani, pe care o țineau în bucătărie într-un borcan care semăna cu cel de zahăr. Până a doua zi, când ajunseseră poliția şi medicul, Jórunn murise. Spusese familiei că amestecase otrava în cafea din greşeală – asupra acestui aspect, cel puțin, mărturiile tuturor cădeau de acord.

Ari Thór practic azvârli cât colo raportul când îl termină, nevenindu-i să creadă niciun cuvânt din ce citise, cu toate că nu avea nicio îndoială că lucrurile scrise pe hârtie erau exact informațiile pe care le primiseră polițiştii. Dar nu era convins că erau şi de încredere. Era o concluzie mult prea uşoară şi convenabilă pentru un caz atât de dificil. Îşi dădea seama că polițiştilor trebuie să le fi fost greu să filtreze minciunile din moment ce nimeni nu părea să fi fost dornic să tulbure apele şi toți cei trei martori aveau aceeaşi poveste.

Era convins că partea cea mai interesantă a raportului se afla exact în lucrurile care lipseau din el. Îşi putea da seama că, în seara în care survenise moartea femeii, în casă erau doar Jórunn şi Maríus, Gudmundur şi Gudfinnna şi, bineînţeles, fiul lor Hédinn, care pe atunci avea zece luni. Tânărul din fotografie părea să se fi evaporat. Nimeni nu pomenise nimic despre el.

După o căutare rapidă, Ari Thór descoperi numărul directorului Asociaţiei Siglufjörður din Reykjavík. Un apel mai târziu, vorbea cu bărbatul care organizase seara de poze. Se prezentă, dar nu în calitate de poliţist ci drept cineva interesat de o anumită fotografie. Bărbatul nu păru luat prin surprindere şi întrebă la care fotografie se referea.

— E o fotografie de grup făcută în Hédinsfjörður, explică Ari Thór. Două femei, un… începu el, dar fu întrerupt imediat.

— Da, da. Mi-o amintesc bine. Nu prea mai sunt multe poze din Hédinsfjörður. Era o imagine cu Gudmundur şi Gudfinna din Siglufjörður. S-au mutat înapoi în oraş după ce au renunţat să mai încerce să facă agricultură în Hédinsfjörður. Asta s-a întâmplat chiar după moartea de acolo, dacă bine îmi amintesc, spuse bărbatul, coborând glasul când pomeni despre victimă.

Ari Thór îl aşteptă să continue.

— Eşti rudă cu ei? întrebă bărbatul.

— Nu, dar îl cunosc pe fiul lor. Mă întrebam de unde e poza.

— Deci îl ştii pe Hédinn? se interesă celălalt, dar nu aşteptă un răspuns. E de treabă.

— Erau un cuplu respectabil, nu-i aşa? încercă Ari Thór. La Gudmundur şi Gufinna mă refer.

— Păi, da. Cu Gudmundur nu se înţelegea chiar toată lumea. Nimeni nu-şi dorea să se pună rău cu el. Dar se descurca bine. A intrat într-o afacere cu peşte din tinereţe şi a condus chiar şi o companie. Hai s-o luăm aşa: era suficient de înstărit încât să-şi permită o greşeală cu aventura aia din Hédinsfjörður. Deşi e un mod costisitor să calci strâmb, bănuiesc. Trebuie să se fi gândit la farmecul locului, la atracţia fiordului părăsit, ceva de genul ăsta. De atunci nimeni n-a mai locuit în Hédinsfjörður.

— Şi soţia lui?

— Era din Reykjavík. Amândouă erau de-acolo – ea şi sora ei. Sora ei e cea care a murit. Nu-mi amintesc cum o chema…

— Jórunn, spuse Ari Thór.

— Exact. Jórunn. Îmi amintesc că pe soțul ei îl chema Maríus. Poza e de la el. Înțeleg că surorile semănau mult – şi că nici nu le plăcea prea tare fiordul acela îngust şi întunecat. Nu-i un stil de viață care să se potrivească tuturor. Jórunn a băut otravă.

— Se ştie cu certitudine? întrebă Ari Thór.

— Păi… din câte îmi amintesc, şi nu uita că nu mai sunt tânăr, asta a fost explicația dată atunci. Nu cred că a avut nimeni vreo îndoială. Îți dai seama cât de grea trebuie să fi fost iarna într-un loc ca ăla, fără curent electric. De fapt, acolo nu fusese niciodată curent. Nici telefon. Pe vremea aia era greu şi-n Siglufjörður, darmite acolo. Eu m-am mutat în sud acum mult timp, ca să fiu mai aproape de familie, explică el cu părere de rău în glas.

— Ai spus că poza e de la Maríus – dar el nu cumva a murit? se interesă Ari Thór.

— Aşa e. Acum doi ani. Fratelui lui i-a luat destul de mult timp să se uite prin toate lucrurile. Sau, mai bine zis, o asistentă de la azilul de bătrâni la care stă în ultima vreme. Spunea că Maríus îi lăsase fratelui său două cutii de fotografii vechi din oraş, iar fratele voia să ni le doneze nouă. Le-am inclus în colecție şi pe unele le-am prezentat la seara de poze de acum câteva zile. Ai rămâne surprins câți oameni din pozele astea vechi pot fi identificați, adăugă vesel.

— Ai numărul de telefon al fratelui lui Maríus?

— Îmi pare rău, nu-l am. Dar ştiu cum se cheamă azilul, poți să încerci prin ei.

Urmă o pauză, apoi citi numele instituției.

— Cred că bătrânul e trecut de nouăzeci de ani. Îl cheamă Nikulás Knutsson.

13

Psihiatrul făcuse tot posibilul să-l ajute pe Emil.

— Emil, spune-mi cum te simți, spusese el.

Niciun răspuns.

— Scrie, Emil, dacă ți-e mai simplu, insistase el cu glas părintesc, plin de căldură.

Nimic.

Parcă îi apăsase cineva pe un comutator şi îl oprise. Nici nu voia să vorbească, nici nu putea – cel puțin, nu despre ea.

Emil avea douăzeci şi şapte de ani. Se născuse şi crescuse în Kópavogur şi plecase de acasă când îi fusese acceptată candidatura pentru un loc la căminul studențesc. Fiind bun la calculatoare, nu durase mult până să hotărască să-şi canalizeze energia asupra studiilor de afaceri. Absolvise cursul fără probleme, apoi decisese să ia o pauză de la studii, după cei trei ani. Diploma de licență era suficientă deocamdată, îşi spusese. Acceptase o ofertă bună de la una dintre băncile mari şi încă era angajat la ei, teoretic. Chiar în clipa aceea, însă, era într-un concediu medical al cărui sfârşit nu-l mai vedea.

Unii dintre colegii lui îşi începuseră propriile afaceri, folosindu-se de aptitudinile dobândite ca să-şi deschidă companii noi, însă pe Emil nu-l tentase niciodată lucrul ăsta. Nu avea energia şi spiritul de pionierat pe care-l presupunea o astfel de întreprindere.

Odată ce terminase studiile îşi cumpărase în Reykjavík un mic apartament. Părinții lui îl ajutaseră să strângă cu chiu cu vai pentru avans, iar pentru restul făcuse un credit ipotecar. Un an mai târziu o cunoscuse pe Bylgja.

Lucra la aceeaşi bancă şi fusese cu un an în urma lui Emil la universitate. O observase din facultate, însă drumurile nu li se intersectaseră concret. Când, într-un târziu, se întâlniseră la o petrecere de la birou, se înțeleseseră de minune. Parcă numai câteva clipe după aceea intrase ea în apartamentul lui. Erau mai mult decât amanți – erau parteneri şi suflete pereche, petreceau împreună fiecare moment şi făceau planuri de viitor.

După care ea plecase, de parcă s-ar fi evaporat în bezna serii.

Se petrecuse între o cină pe repede înainte şi un somn care nu mai venise în noaptea aceea, între canapeaua veche şi uzată de la Ikea şi cea nouă pe

care intenționaseră s-o cumpere, între momentul când el o ceruse în genunchi în căsătorie şi nunta care nu mai avusese loc.

În seara aceea se lucrase peste program la bancă. Dacă privea în urmă – şi nu o făcuse de puține ori, derulându-şi aceleaşi şi aceleaşi gânduri prin minte la nesfârşit –, sarcinile de birou ar fi putut să aştepte. Fiind un tânăr pe care-l aştepta un viitor strălucit, crezuse că merită să lucreze peste program, să fie ultimul care pleacă. Bylgja era la fel de ambițioasă, dar atunci rămăsese acasă. Se gândea să se întoarcă la facultate ca să-şi continue studiile mai târziu în acelaşi an, iar în seara aceea citea din bibliografia recomandată, cu multe luni înainte să înceapă cursurile. Lucrul ăsta o ucisese.

El locuia acum din nou cu părinții. Nu-l interesa să-şi mai plătească ratele la apartament, cu toate că ştia că părinții lui aveau să se ocupe de ele. Tot ei aveau să-l readucă la liman. Doar nu se aşteptau să se mute înapoi acolo, dar cel puțin putea fi vândut ca să evite să mai rămână şi lefter, pe lângă celelalte probleme.

Era hotărât să nu mai meargă la psihiatru. Nu-l ajuta. Emil îi zisese bărbatului că nu mai avea nevoie de ajutor, cu toate că era o opinie exagerată.

Nu vorbea prea mult nici cu alții – nici măcar cu părinții lui. Pe vremuri fusese mult mai deschis.

Dar se schimbaseră atât de multe… Acum nu se gândea decât la răzbunare.

14

Ísrún stătea epuizată în redacție, privind buletinul de ştiri de seară pe ecranul mare, împreună cu colegii ei.

Obişnuiau să se uite împreună la ştiri la sfârşitul zilei, pregătiți să răspundă la telefon oricui avea chef să se plângă – de obicei primeau câteva astfel de apeluri în fiecare seară –, după care să țină o scurtă şedință în care să treacă în revistă evenimentele zilei.

Primul subiect fusese al ei. Conform sursei ei din poliție, existau suspiciuni cum că Snorri Ellertsson fusese călcat intenționat.

Nu reuşiseră cu niciun chip să nu pomenească numele lui Snorri – María hotărâse că numele era o ştire în sine, pentru că era posibil să fie vorba despre o crimă, iar victima era în acelaşi timp fiul unui politician respectat şi prieten al actualului prim-ministru. María justificase publicarea numelui spunând că în spatele atacului putea fi un adversar politic care voia să facă rău guvernului, sau chiar lui Ellert personal. Ísrún nu mersese atât de departe încât să preia acea teorie nebunească în textul său. Pe de altă parte, sursa ei nu-i explicase de ce poliția nu trata incidentul ca fiind omor din culpă.

Ísrún avusese grijă să contacteze poliția şi să meargă la locul accidentului împreună cu un cameraman. Nu fuseseră prea multe de văzut, însă trebuiau să aibă şi materiale filmate pentru buletinul de seară. Hotărâse să nu-i hăituiască pe membrii familiei, aşa că nu-i sunase nici pe părinții, nici pe sora lui Snorri. De asemenea, preferase să nu-l amestece deocamdată pe prim-ministru. Îl cunoştea vag pe Marteinn, la fel ca majoritatea jurnaliştilor, şi voia să vadă dacă poate vorbi cu el înainte sau după întâlnirea de cabinet din ziua următoare.

Dintr-odată, tulburată, îşi dădu seama că după toată activitatea frenetică de peste zi uitase complet să-l sune pe polițistul din nord, ca să urmărească subiectul virusului. Probabil că nu se întâmpla mare lucru şi subiectul urma să se epuizeze, dar întotdeauna exista interes pentru ceva atât de dramatic, iar un reporter bun s-ar fi străduit pur şi simplu să găsească o nouă perspectivă în fiecare zi. Practic, era impardonabil că uitase.

Intră într-o sală de şedințe şi sună la secția de poliție din Siglufjörður de pe mobilul ei vechi şi răsfolosit. Nu existau suficienți bani încât echipei de ştiri să i se asigure cele mai noi aparate.

— Poliția, răspunse un glas tăios după câteva tonuri de apel.

Îl recunoscu.

— Bună, Ari Thór, sunt Ísrún, zise ea. De la ştiri, adăugă după o clipă de tăcere stânjenitoare.

— Da, ştiu, spuse el răguşit. Ce s-a întâmplat cu interviul ăla? Am primit aprobare pentru el.

— Mersi, e foarte bine. N-a…

Ezită înainte să continue, hotărând – nu pentru prima oară – că o minciună albă e mai bună decât adevărul.

— N-a mers azi…

N-a mers – suna mai bine decât să recunoască faptul că uitase de el.

— Deci n-o să fie difuzat?

— Ba da. Dar va trebui să te sun mâine, dacă e în regulă. Aproape mi s-a terminat tura şi e nevoie de timp să pregătim înregistrarea.

— Nicio problemă, o linişti Ari Thór pe un ton mai prietenos.

— Dar, dacă tot te-am prins la telefon, care-i situația în clipa asta? Nu te-ai infectat, nu? întrebă ea luând un pix din buzunar şi întinzându-se după o foaie de hârtie de pe masa din sala de şedințe.

Dacă obținea vreo informație nouă, putea să i-o dea colegului ei din tura de noapte.

— Nu, nimic de genul ăsta. Am grijă, răspunse el. Deocamdată, singura persoană cu care mă întâlnesc e inspectorul meu.

— Bun. Sper că mai eşti acolo de dimineață.

— Aşa cred.

Ísrún spera ca răspunsurile lui să nu fie la fel de scurte şi în cadrul interviului din ziua următoare. Hotărî să împingă conversația mai departe ca să vadă dacă poate obține vreo informație utilă pe care să insiste în interviu. Dar ştia că trebuia să fie cu băgare de seamă – nu o dată căzuse în plasă din pricina unei conversații promițătoare înainte să pornească înregistrarea, pentru ca apoi interviul să i se sfărâme între degete atunci când persoana filmată începuse să ezite şi să se bâlbâie. Uneori oamenii parcă nu ştiau cum să repete lucrurile spuse cu doar câteva clipe înainte, când vorbiseră fără obiectivul camerei.

— Şi ce face poliția în general într-un oraş atât de mic? întrebă ea.

— Nu prea multe.

— În clipa asta la ce lucrezi?

El rămase tăcut o clipă.

— Acum îmi omor timpul, mă uit prin nişte dosare vechi.

— Dosare vechi? întrebă ea cu entuziasm autentic. Ceva interesant?

— Caut soluția unui incident care s-a petrecut acum mai bine de cincizeci de ani. E vorba despre moartea unei femei în Hedinsfjörður, răspunse el şi glasul îi deveni mai serios. Asta rămâne între noi, nu-i aşa? E un caz vechi care n-are de ce să apară la ştiri.

— Devine ştire numai dacă-l rezolvi! zise Ísrún, constatând că până la urmă îi fusese stârnită curiozitatea. Dacă reuşeşti, sună-mă pe mine mai întâi, bine?

— Păi… bine. Dar nu mă aştept la aşa ceva. Nu cred că o să descopăr ce s-a întâmplat cu adevărat şi nici că o să merite să apară în presă, spuse el moale.

— Cazurile vechi sunt întotdeauna populare. Oamenii se bucură să audă că se face dreptate într-un târziu, ştii ce zic?

— Da, ştiu, mormăi Ari Thór.

— Dacă rezolvi misterul, putem face o emisiune dedicată cazului, zise ea străduindu-se să-i gâdile orgoliul, dar conştientă că era puțin probabil să se țină de promisiune.

— Ar putea fi interesant, comentă Ari Thór.

Momeala fusese muşcată. Acum trebuia doar să-l tragă la mal.

— Despre ce e cazul? întrebă ea prefăcându-se neinteresată. Mă cam grăbesc. Urmează să înceapă ultima şedință din zi, adăugă, ca să grăbească puțin discuția.

— E ceva ce s-a întâmplat prin împrejurimi. O tânără a băut otravă în Hédinsfjörður în 1957 – sau a fost otrăvită.

— Hédinsfjörður? Parcă nu locuieşte nimeni acolo, nu?

— Nu, dar pe vremuri erau oameni. Femeia asta a fost printre ultimii locuitori. Erau cinci. Două cupluri şi copilul mic al uneia dintre perechi, care s-a născut la Hédinsfjörður. El încă trăieşte. Ceilalți au murit.

— Şi de ce studiezi cazul?

— Acum câteva zile a apărut o poză făcută, probabil, în iarna dinainte ca femeia să moară. În imagine apare un tânăr pe care nu-l recunoaşte nimeni. Chestia asta ridică mai multe întrebări vizavi de acel deces.

— Interesant, comentă Ísrún. Şi crezi că ai cum să mai investighezi acum? Nu prea cred că după cincizeci de ani mai ai pe cine să interoghezi.

— Adevărat… Dar o să vedem. În Reykjavík e un bătrân – fratele unuia dintre cei care locuiau acolo. Ar fi interesant să vorbesc cu el. A moştenit

poza asta, împreună cu multe altele, de la fratele lui. Însă va trebui să mai aştepte.

Ísrún zări prin fereastră că şedința de seară chiar urma să înceapă. Şedințele acestea se țineau de obicei cu fiecare stând la biroul lui sau în picioare şi erau foarte scurte, ceea ce însemna că era foarte uşor să le ratezi dacă întârziai câteva minute.

— De ce? întrebă ea, lăsând curiozitatea să-i umbrească judecata.

— Moşu' are nouăzeci şi ceva de ani şi aude atât de prost că nici nu vrea să vorbească la telefon, dar cică are încă mintea brici. O să trec pe la el următoarea dată când vin în sud, dacă ies vreodată din carantina asta!

Sub tonul distrat se ascundea o hotărâre.

Ísrún se pregătea să încheie conversația când Ari Thór rosti brusc o întrebare.

— Crezi că ți-ai putea găsi tu nişte timp să vorbeşti cu el? N-ar trebui să dureze mai mult de câteva minute. Stă într-un azil de bătrâni de acolo. M-aş ocupa singur dar, bineînțeles, nu pot să plec în sud în condițiile de față.

— Nu prea am… începu Ísrún, după care se gândi mai bine.

Nu era rău să-şi îndatoreze un polițist.

— O să văd dacă pot să trec pe-acolo mâine, dacă am timp.

Scrise numele şi adresa bătrânului pe o foaie de hârtie, adăugă şi numărul lui Ari Thór ca să fie sigură că dă de el pentru interviu şi încheie convorbirea.

Până să ajungă, şedința se terminase. Îşi luă haina, semnă condica la plecare şi ieşi în frigul mohorât al serii fără să adreseze nimănui vreun cuvânt.

15

Dimineața era revigorant de luminoasă după ultimele zile umede. Ísrún porni devreme din partea vestică a oraşului şi se îndreptă spre suburbia Breidholt. Era bine că grosul traficului se deplasa în sens invers.

După discuția din seara precedentă, Ari Thór îi trimisese un e-mail în care îi oferea mai multe informații despre cazul din Hédinsfjörður, precum şi opinia lui despre el, întrebările pentru bătrânul Nikulás şi un scan al fotografiei.

Mai devreme în dimineața aceea, Ísrún îl sunase pe directorul azilului în care locuia Nikulás. I se spusese că e un personaj vioi, cu toate că îl cam lăsa auzul. Era de acord să se întâlnească cu Ísrún oricând îi convenea ei.

Îi luă mai mult decât se aştepta să localizeze azilul, dar nimeri într-un târziu, având încă suficient timp să stea de vorbă cu bătrânul înainte de şedința de la redacție.

Clădirea era întinsă, ternă, construită în anii ’80, împrejmuită de un teren bine întreținut, deşi copacii încă aveau o înfățişare posomorâtă atât de devreme în an. Ísrún bănuia că grădinile arătau superb pe timpul verii.

Nikulás o aştepta în salonul căminului, privind grădinile goale, având în mâini o cană cu cafea. Era masiv şi complet chel, cu trăsături puternice. Se îmbrăcase frumos, într-un costum cenuşiu-închis, cămaşă albă şi cravată în dungi.

Ísrún îl lămuri de ce venise să-l vadă, amintindu-şi să vorbească tare şi răspicat şi să nu spună că Ari Thór era polițist. În toate celelalte privințe respectă adevărul, spunându-i că cercetau cazul pentru că misterioasa fotografie ieşise de curând la suprafață. El nu făcu decât să dea aprobator din cap, iar Ísrún îi ceru voie să folosească un reportofon pe timpul discuției. El încuviință din nou.

— Aş vrea să-ți pun câteva întrebări despre fotografie şi despre fratele tău, zise Ísrún şi aşeză imaginea tipărită pe masa din fața lui. L-ai mai văzut pe tânărul ăsta? întrebă ea punând degetul pe individul din mijlocul grupului, care ținea bebeluşul în brațe.

— Nu. Nu l-am văzut niciodată. Îmi închipui că frate-miu a făcut poza asta, spuse el cu glas limpede, apoi tuşi.

— Poza asta era într-o cutie cu mai multe fotografii? întrebă Ísrún.

— Da. El şi Jórunn au locuit în Siglufjörður cam un an. Sora ei mai mare

se căsătorise cu un localnic, cum bănuiesc că ştii deja.

Oftă.

— Marius a descoperit pasiunea pentru fotografie cât a stat în oraş. Din câte-mi amintesc, parcă prin 1954. Pozele din cutie au fost făcute în principal în Siglufjörður, mai puțin asta, care a fost trasă în Hédinsfjörður, şi alte câteva cu peisaje de pe-acolo. M-am întrebat ce să fac cu ele, pentru că în camera mea de aici nu am prea mult spațiu. Un prieten vechi care e de-acolo, din nord, mi-a zis să le donez Societății Siglufjörður, pentru că ei sunt mereu interesați de lucruri din astea. Asta e toată povestea.

Sorbi din cafea şi se aplecă mai aproape de Ísrún.

— Te-am văzut la televizor. Faci o treabă bună.

— Mulțumesc, spuse ea nelăsându-se tulburată.

Avea grijă ca nici laudele, nici criticile să nu-i afecteze liniştea.

— Deci ai moştenit toate fotografiile de la fratele tău?

— Corect. Nu mai era nimeni altcineva, dacă înțelegi la ce mă refer.

— Era înstărit?

— Nu tocmai. Avea un apartament al lui, lucru care pare cam neobişnuit în ultima vreme, şi avea nişte mobilă veche. Doar câteva cărți, pentru că nu era vreun mare cititor, bietul de el. Era un om simplu. Avea nişte bani într-un cont vechi de care nu se mai atinsese de zeci de ani, dar inflația făcuse ca suma să nu mai reprezinte mare lucru, încheie el şi zâmbi.

— Ai fost vreodată în vizită la fratele tău în Hédinsfjörður?

— Doamne, nu! N-am fost niciodată acolo. Nu mă interesa să văd locul şi, oricum, eram mult prea ocupat. Ce treabă să am într-un loc abandonat, ca ăla? Mutarea acolo l-a distrus pe frate-miu. N-a mai fost acelaşi după ce şi-a luat Jórunn zilele. Sunt convins că izolarea a împins-o, spuse el şi se încruntă.

— N-a fost un accident? întrebă Ísrún.

— Şi-a luat singură viața. Cred că toată lumea o ştie, zise el cu siguranță în glas.

— Eşti convins?

— Absolut. Marius făcea deseori aluzii la asta când vorbeam. Spunea că întunericul îi afectase foarte tare pe unii dintre ei.

Ísrún fu luată prin surprindere de dezvăluirea lui. La urma urmei, poate chiar fusese vorba despre suicid. Însă era hotărâtă să-şi ducă până la capăt întrebările.

— Cum aşa?

— N-a intrat în amănunte. Nu-i plăcea să vorbească despre perioada petrecută în Hédinsfjörður. Dar, uneori, mai pomenea lucrul ăsta aşa, din senin. Din când în când îmi spunea că Jórunn n-ar fi trebuit să aleagă calea pe care a ales-o. Se mutaseră în Siglufjörður pentru că sora lui Jórunn, Gudfinna, se mutase şi ea acolo. Maríus n-a descoperit niciodată ce i se potrivea în viață. Era o ființă simplă, cum ți-am spus şi mai devreme. Nu era nici independent, nici robust. Era uşor influențabil şi nu avea forță fizică, aşa că nu se împăca deloc cu munca grea. Soțul Gudfinnei, Gudmundur, i-a promis că-i dă de lucru în Siglufjörður, aşa că Maríus a lucrat acolo o vreme în industria de pescuit hering. Când am fost la ei în vizită vara următoare, încă lucra acolo. Nu era fericit. Iar munca era prea grea pentru el, deşi cred că după aceea a primit ceva mai uşor de făcut. Bănuiesc că Gudmundur îi întreținea. El reuşise – făcuse bani din pescuit. Tot ce pot să spun e că a avut grijă de fratele meu, i-a oferit lui Maríus un acoperiş deasupra capului în sud, după ce şi-a pierdut soția. Bietul om a avut o viață grea, dar acum se odihneşte.

— Amândoi v-ați născut la Reykjavík? întrebă Ísrún după o pauză.

— Dumnezeule mare, da. Eu şi Maríus ne-am născut amândoi acolo. N-ar fi trebuit să se lase vreodată ispitit să se mute în nord. Eu n-am vrut niciodată să mă mut.

Se foi în scaun şi se îndreptă de spate.

— Eşti bună să-i faci pe plac unui bătrân leneş şi să-mi mai aduci un strop de cafea?

— Sigur, zise Ísrún zâmbind.

Luă ceaşca şi o umplu din nou dintr-un termos aflat într-un colț al camerei.

După ce mai luă o gură de cafea, Nikulás îşi continuă neabătut povestea.

— Întotdeauna i-a fost greu să lucreze. Eu am început de tânăr, am lucrat la cărbune şi am reuşit să-i fac rost şi lui Maríus de o slujbă. Se presupunea că ar trebui să mă ajute, dar nu era de prea mare folos. O vreme am reuşit să țin sub tăcere faptul că nu se străduia deloc – însă nu urma să funcționeze la nesfârşit, aşa că a fost concediat. Îmi amintesc că a încasat-o urât. Apoi am început să lucrez în vânzări. Am lucrat ani întregi la un magazin de haine pentru bărbați de pe Laugavegur. Tu eşti atât de tânără că n-ai cum să ți-l aminteşti. S-a închis la mijlocul anilor ’80, la scurt timp după ce am ieşit la pensie. Nu m-am lăfăit niciodată în bani, dar am avut destul pentru mine şi familia mea. Maríus a trebuit să aibă singur grijă de el însuşi.

— De asta s-a mutat în Siglufjörður? întrebă Ísrún.

— Cam aşa. Aici, la Reykjavík, s-au chinuit mereu. De asta au renunțat la…

Bătrânul ezită, privind împrejur, căutând parcă o cale de scăpare.

Noile instincte ale lui Ísrún intraseră în funcțiune, iar ea era hotărâtă să ajungă la capătul poveştii.

— Au renunțat la…? insistă ea, apoi hotărî să termine întrebarea ghicind. Au renunțat la copil?

Îl vedea cu ochii minții pe tânărul din fotografie. Nikulás rămase tăcut o vreme, apoi vorbi cu glas scăzut, evitându-i privirea lui Ísrún.

— Bănuiesc că pot să-ți spun… S-a întâmplat acum mult timp… Băiatul ar mai putea fi încă în viață, nu știu…

Căzu din nou în tăcere, iar Ísrún îşi dădu seama că era mai bine să nu spună nici ea nimic.

— Asta n-are nicio legătură cu moartea lui Jórunn.

— Au avut un copil? întrebă ea cu blândețe.

— Da. Jórunn avea numai douăzeci de ani, iar Maríus nu era nici el mult mai în vârstă. Nu reuşeau să întrețină copilul şi hotărâseră aproape pe loc să-l dea spre adopție. Eu… ei bine, i-am încurajat să aleagă calea asta. Îl cunoşteam pe Maríus mai bine decât oricine şi mi-am zis că ar fi fost prea mult pentru el, cel puțin pe atunci. Nu avea o slujbă stabilă şi era genul care se maturizează târziu.

Nikulás oftă şi se frecă la ochi, poate ca să-şi ascundă lacrimile sau pur şi simplu din pricina oboselii. Ísrún nu avea de gând să-l țină prea mult de vorbă. Conştientiza că timpul nu era de partea ei, însă voia să ajungă la finalul poveştii.

— A fost o decizie dificilă pentru Jórunn, continuă bătrânul, dar s-a ținut de ea. A spus că era cel mai bine pentru copil.

— Şi cu copilul ce s-a întâmplat? întrebă Ísrún curioasă, după un moment de tăcere.

— Păi… el – era băiat – a fost adoptat, după cum ți-am zis. Nu ştiu unde a plecat, iar ei au preferat să nu afle. Jórunn a spus ferm că trebuia dat unor oameni pe care ea nu-i cunoştea. Oameni destoinici, de la țară, spunea ea. Vezi tu, nu voia să rişte să dea de propriul copil pe stradă în Reykjavík, explică el, apoi rămase tăcut.

Expresia de pe chipul lui arăta lupta interioară pe care o purtase ca să răscolească amintirile acelea atât de vechi.

— Spunea că e convinsă că l-ar recunoaşte oriunde, oricând.

— N-au avut niciodată niciun fel de contact cu el, cu băiatul?

— Nu, din câte ştiu – nu. A fost adoptat formal, legal, fără cusur. Din câte ştiu, nu l-au mai văzut niciodată.

Glasul aproape că îi devenise o şoaptă.

Ísrún se uită la ceas.

— Pot să-ți mai aduc nişte cafea înainte să plec? întrebă ea după o scurtă pauză. Chiar trebuie să fug, am întârziat la o şedință.

— Nu, stai liniştită, răspunse Nikulás. Dar îți mulțumesc.

— Păstrăm legătura, dacă mai am nevoie să te întreb ceva, zise ea.

— Desigur. Dar va trebui să vii aici. Nu are rost să încerci să vorbeşti cu mine la telefon. Nu aud nimic prin el, explică bătrânul şi zâmbetul i se întoarse din nou pe buze. Alții de pe-aici, care sunt mai bătrâni decât mine, au până şi internet în cameră. Trimit e-mailuri! îți dai seama? Eu nu mă împac cu tehnologia. Asta înseamnă că n-are sens să-mi trimiți un mesaj decât dacă e genul care intră în cutia de scrisori.

Ísrún îi zâmbi când îşi luară rămas-bun.

Nu se putea gândi decât la tinerii din poză – la tânărul cu ochii mari, care ținea copilul în brațe.

Bătrânul spusese că fiul lui Jórunn se născuse când ea avea douăzeci de ani şi, din informațiile de la Ari Thór, femeia trebuie să fi avut cam douăzeci şi cinci de ani când fusese făcută fotografia. Pe atunci, băiatul lor trebuie să fi fost doar un copil, cu siguranță nu adolescent, astfel că tânărul din fotografie era clar altcineva.

Ísrún porni motorul şi plecă spre redacție. Întrebările fără răspuns îi stăruiau încă proaspete în minte. Cine era tânărul din poză? Şi apoi – ce se alesese de fiul lui Jórunn şi Maríus?

16

Cum întârziase deja la şedinţa de dimineaţă, încercă să se strecoare nevăzută în partea din spate a sălii, însă atunci când se aşeză reuşi să răstoarne cana cu cafea a unui coleg, făcând pe toată lumea să-şi dea seama că ajunsese prea târziu. Cafeaua se împrăştie pe tot biroul, iar cei din apropiere înşfăcară hârtiile şi caietele, însă nimeni nu se străduí cu adevărat să curețe balta de cafea. Cerându-şi scuze, Ísrún ieşi din încăpere ca să aducă o rolă de hârtie de bucătărie. Se întoarse în atmosfera de tăcere stânjenitoare şi curăţă mizeria de pe masă.

— Mersi că ni te-ai alăturat, Ísrún, spuse Ívar care, ca de obicei, se ocupa de redacţie în ziua aceea.

— Îmi pare rău că am întârziat, răspunse ea şi se aşeză. Urmăream o pistă în povestea cu Snorri.

Nu simţea pic de vină că minte, spunându-şi că, oricum, Ívar o merita.

— Şi despre ce fel de pistă ar fi vorba? se interesă el, mijind ochii nervos şi făcând o grimasă.

— Am promis că deocamdată păstrez informaţia asta pentru mine, răspunse ea zâmbind. Dar cred că în curând o să am ceva pentru María… şi pentru tine.

Făcu o pauză.

— O să mă ocup şi de întâlnirea de cabinet, dacă e în regulă. Vreau să văd dacă obţin vreo declaraţie de la Marteinn despre prietenul lui.

Ívar părea gata să inventeze un motiv pentru care să se opună, aşa că ea se grăbi să i-o ia înainte.

— Sunt cu ochii şi pe situaţia din Siglufjörður. Sper să iasă ceva şi de-acolo.

Ívar părea furios şi mormăi ceva pentru sine. Ísrún reuşise să facă lucrurile cum voia ea.

Ca răzbunare, Ívar îi dădu sarcina să se ducă pe Laugavegur şi să facă un sondaj de opinie despre preţul tot mai ridicat al carburantului. Ştiau amândoi cât de obositor şi mâncător de timp era să-i faci pe trecători să-şi dea cu părerea despre problemele de zi cu zi în faţa unei camere de filmat. Însă ea doar zâmbi, ştiind că micile lui victorii nu aveau nicio însemnătate în imaginea de ansamblu. Ísrún era deja pe cale să devină în televiziune un nume mai mare decât Ívar, iar în curând putea începe să se aştepte în mod

realist la o promovare, sau la o ofertă decentă din partea unei alte televiziuni.

Gândurile îi fugiră imediat la starea ei de sănătate. Uneori, când se lua cu agitația de peste zi, uita de boală – după aceea îi aluneca înapoi în minte când se aştepta mai puțin, iar atunci toată ambiția ei, tot efortul pe care-l depunea păreau să nu valoreze nimic. Era posibil să nu mai fie în viață atunci când venea ocazia să facă următorul pas în ierarhie, sau când avea să primească oferta poleită cu aur din partea unui post de televiziune al concurenței.

Încercă să-şi stăvilească gândurile negative şi – lucru care în general funcționa mai bine – să-şi canalizeze energiile într-o direcție pozitivă, într-un mod care s-o ajute în mediul acela solicitant.

Pentru început, îşi sună contactul din poliție ca să verifice dacă avea noutăți pentru ea. După câteva încercări reuşi să dea de el, iar rezultatele se dovediră că meritau.

— Snorri i-a trimis un e-mail surorii lui în ziua în care a murit. Verifică-l, zise el, însă nu era dispus să-i mai ofere şi alte amănunte.

Părea să aibă o înclinație pentru exprimările criptice, dornic s-o ajute, dar având grijă să nu spună prea multe. Ísrún era convinsă că, procedând aşa, individul reuşea să se convingă că nu încălca vreo regulă a confidențialității. Nu se putea plânge, îşi zise. Era mai bine decât nimic.

Nu i se părea că ar fi bine s-o deranjeze pe sora lui Snorri într-o zi ca aceea, la modul ideal ar fi trebuit să aştepte până cel puțin a doua zi – însă hotărî să aştepte şi să vadă ce se întâmplă. Lucra toată săptămâna şi trebuia să aibă un subiect pe care să-l poată folosi, aşa că un interviu putea fi bun. Singura problemă era că ar fi putut să i-o ia înainte vreun alt reporter.

Sondajul de opinie de pe Laugavegur, pentru care trebuia să-i întrebe pe trecători ce părere au despre prețurile combustibilului, era exact pe cât de plictisitor se aşteptase – ba poate chiar mai rău. La zece treizeci, chiar când era gata să se apuce de lucru, începuse să plouă. Pe stradă erau puțini oameni, iar majoritatea celor de care se apropia erau turişti dornici să se bucure de sejur, în ciuda ploii. Nu avea sens să-i întrebe ce părere au despre prețul tot mai mare al benzinei, chiar dacă probabil şi ei aveau aceeaşi problemă în țările din care veneau. Puținii localnici care se opreau, pentru că Ísrún practic le tăia calea, nu aveau timp să stea în ploaie să răspundă unor întrebări puse de un echipaj de la o televiziune. Ísrún îl înjură în gând pe Ívar şi, în cele din urmă, cedă în fața ploii şi încolți câteva victime

nevinovate într-o librărie şi într-un oficiu poştal. Răspunsurile erau cam aceleaşi. Cine s-ar fi putut bucura că preţul benzinei creştea încetişor tot mai mult? Făcu tot posibilul să scoată mai multe informaţii punându-le câteva întrebări în plus – Conduceţi mai puţin decât de obicei? Care-i cea mai bună soluţie de a înfrunta problema? –, dar era conştientă că ştirea nu putea deveni mai interesantă.

Când termină, nu mai merita să se întoarcă la redacţie, pentru că întrunirea de cabinet urma să înceapă în curând. Ísrún şi cameramanul hotărâră să se adăpostească de vânt şi ploaie în maşină, oprind nu departe de clădirea guvernului, în spatele unui şir de vehicule lustruite ale ministerelor.

Stabili să se folosească de răgazul acela ca să dea un telefon. După o aşteptare scurtă, i se făcu legătura cu un specialist în adopţii de la o agenţie guvernamentală – un bărbat politicos şi, judecând după voce, tânăr.

— Bună dimineaţa, zise ea fără să se prezinte. Caut informaţii despre o adopţie mai veche.

— În regulă, spuse el, iar Ísrún îi detectă o umbră de bănuială în glas. E un caz în care sunteţi implicată personal?

— Păi, nu tocmai. Însă e un caz străvechi, de prin anii ’50. Un cuplu, nişte oameni pe care îi cunoşteam, dar care acum au murit, au avut un copil pe care l-au dat spre adopţie. Nu l-au mai văzut niciodată, aşa că încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat cu el. M-aţi putea ajuta?

— Chiar credeţi că v-aş putea ajuta? întrebă bărbatul şi chicoti.

Lipsa de formalitate din răspunsul lui o luă pe Ísrún prin surprindere. Zăpăcită, se prezentă cum se cuvine şi adăugă că lucra la o ştire care avea legătură cu adopţia. Îşi dădu imediat seama că nu avea decât să facă lucrurile şi mai dificile.

Răspunsul tânărului se duse pe apa sâmbetei, însă, pentru că Rúrik, cameramanul, o împunse cu degetul şi îi arătă un grup de miniştri care ieşeau din clădirea guvernului. Ísrún nu auzi decât pe jumătate comentariile jignite ale tânărului despre cum ar trebui să facă o cerere formală, precum şi remarca de final cum că era puţin probabil ca o astfel de cerere să fie răsplătită printr-un răspuns pozitiv.

Ísrún încheie repede convorbirea şi ţâşni afară din maşină, avându-l pe Rúrik pe urmele ei. Colegul ei lucra la postul de televiziune de ani buni, nu fusese prins niciodată pe picior greşit. În plus, nu avea nicio urmă de simpatie pentru reporterii stresaţi peste măsură care se purtau de parcă fiecare zi ar fi fost ultima. Se înţelegea bine cu Ísrún, iar ea ştia că nu are

sens să-l cicălească. Lucra în ritmul lui, era întotdeauna la locul potrivit la momentul potrivit şi producea întotdeauna materiale de cea mai înaltă calitate. În mod normal mai adăuga şi câteva cadre de umplutură cu scena – lucruri pe care lui Ísrún nu i-ar fi trecut niciodată prin minte să le includă, dar care se dovedeau întotdeauna utile când trebuia editată secvența finală şi trebuiau acoperite cu material bun două minute pe ecran.

Cum nicio chestiune politică nu era ştire de ultimă oră, pe miniştri îi aşteptau doar câțiva reporteri. Marteinn, prim-ministrul, se oprise pe scări, unde era luat la întrebări de o tânără de la un cotidian. Ísrún rămase deoparte şi aşteptă ocazia să-i vorbească fără să-i audă vreun alt membru al presei.

Marteinn strălucea de încrederea în sine fără de care orice politician e pierdut. Părul lui tuns scurt începea să se grizoneze, chiar dacă Marteinn nu avea decât puțin peste patruzeci de ani. Era un bărbat frumos care în mod limpede se îngrijea. Nu era înalt, lucru care o luase pe Ísrún prin surprindere prima dată când îl întâlnise față în față, chiar dacă era conştientă cât de înşelătoare pot fi imaginile de la televizor.

Politician până-n măduva oaselor, dădu aprobator din cap şi zâmbi când ea se apropie.

— Aş putea vorbi cu dumneavoastră? întrebă ea, răspunzându-i la zâmbet.

— Bineînțeles, Ísrún.

Observase că Marteinn avea grijă să-i spună pe nume de fiecare dată când se întâlneau. Ştia că totul face parte din prestația lui atent şlefuită, însă funcționa oricum – era foarte greu să-i reziste farmecului. Nu era de mirare că aducea partidului său voturi cu toptanul.

Ísrún îi aruncă o privire lui Rúrik, dându-i semnalul să înceapă să filmeze, însă, ca de obicei, el i-o luase înainte. Ea se întoarse spre Marteinn şi lansă întrebarea.

— Voiam să vă cer să comentați moartea lui Snorri Ellertsson.

Marteinn înlemni, iar Ísrún înțelese imediat că întrebarea îl luase prin surprindere. În mod normal gândea rapid, iar răspunsurile lui la cele mai neaşteptate întrebări veneau rapid şi ferm. Însă de astă dată ezită o clipă. Parcă se străduia să nu pară tulburat în fața camerei de filmat.

— E o perioadă dificilă pentru familia lui Snorri, zise în cele din urmă. Le-am transmis deja personal condoleanțe lui Ellert şi Klarei.

Rămase în tăcere, cu o expresie gravă pe chip, iar Ísrún îşi dădu seama că

aştepta ca Rúrik să nu mai filmeze. Dar Ísrún nu avea de gând să cedeze şi hotărî să atace din alt unghi.

— Poliția a sugerat că e posibil să fi fost ucis. S-a discutat cu dumneavoastră despre sporirea securității, dat fiind că exista şansa să fi fost un incident motivat politic?

— Nu sunt pregătit să comentez, zise Marteinn – iar imediat după aceea atât el, cât şi Ísrún îşi dădură seama că spusese ceva greşit.

— Vă mulțumesc, spuse ea şi se întoarse spre Rúrik. E suficient, îi spuse colegului, apoi se întoarse din nou spre Marteinn. Nu voiam să vă prind în ambuscadă, minți ea afişând un zâmbet prietenos.

— E-n regulă, replică el, arborând propriul zâmbet prefabricat.

— Eraţi apropiaţi? întrebă ea.

Marteinn era precaut. Camera poate că nu mai filma, însă tot stătea de vorbă cu un jurnalist.

— Ne ştiam bine pe vremuri, înainte să mergem pe drumuri diferite. În ultimii ani nu mai păstrasem contactul cu el, dar asta nu înseamnă că pierderea e mai puțin dureroasă.

Dar Ísrún hotărî că nu-i luase prea mult să se îndepărteze de vechiul său prieten.

Marteinn se uită la ceas.

— O să întârzii. Mă bucur că te-am văzut, Ísrún.

Zâmbi iar, apoi porni cu paşi mari spre maşina oficială fără să arunce vreo privire în urmă.

17

— Bună, Ari Thór.

Recunoscu vocea fetei la celălalt capăt al firului.

— Bună. Vreo veste despre testul de paternitate? întrebă el imediat.

— Nu. Deocamdată nimic, răspunse ea.

Nu era o surpriză: mostra de ADN fusese trimisă în străinătate, să fie analizată, şi în mod limpede nu era genul care să aibă parte de tratament prioritar.

Şi atunci de ce naiba îl suna, dacă nu avea nimic să-i comunice? Aşteptă în tăcere ca fata să spună ceva.

— Păi, eu… eu doar voiam să văd ce faci. M-am gândit să te sun să văd dacă te-ai ferit de febra aia. La ştiri nu se mai dă nimic despre ea.

— Aşa e. Presa pare să-şi piardă interesul pentru orice subiect din clipa în care nu mai e dramatic, îi dădu el dreptate, bănuind că fata avea un cu totul alt motiv pentru care îl sunase dar că se codea să-l abordeze. Nu-ți face griji. O să fiu atent. N-au apărut cazuri noi şi bănuim că oraşul o să iasă din carantină până la sfârşitul săptămânii viitoare.

Încercă să pară încrezător dar, de fapt, cu greu îşi ținea în frâu teama pe care i-o provoca boala.

— Parcă a murit o asistentă, nu?

— Da, din păcate. Dar cei care au intrat în contact cu ea sunt monitorizați cu atenție, ca să nu răspândească infecția, spuse el.

Realiză imediat cât de rece sunase, aşa că adăugă:

— A fost o adevărată tragedie că biata femeie şi-a pierdut viața.

— Eşti la serviciu acum?

— Da. De data asta sunt în schimbul de noapte. Eu şi şeful încercăm să împărțim schimburile între noi.

— Poate ne întâlnim când se termină toate astea, spuse ea cu glas monoton. Ar fi amuzant să-l cunoşti pe băiat.

Ari Thór nu ştia ce să răspundă, aşa că rămase tăcut. Credea că se exprimase cât se poate de limpede că nu era pregătit să-l cunoască pe copil înainte să ştie sigur cine era tatăl.

— O să vedem, zise el, străduindu-se să fie cât mai politicos.

Nu merita să i-o taie din scurt, indiferent cât de tare îl călca pe nervi convorbirea aceea. Era foarte posibil ca ea să fie mama copilului lor. Simți

broboane de sudoare rece pe frunte şi încercă să-şi alunge din minte gândul că ar putea avea în Blönduós un copil pe care nu-l cunoscuse niciodată.

— Nu-i uşor, zise ea, tot cu glas jos. Nu-i uşor să fii singur.

— Am pe altcineva, răspunse Ari Thór. Dacă băiatul chiar e al meu, atunci o să contribui şi eu la creşterea lui. Dar trebuie să înțelegi…

Încerca să fie cât mai rezonabil.

— Trebuie să înțelegi că e mai bine să nu ne aruncăm în asta până nu avem un rezultat clar. Data trecută am căzut de acord că n-o să-l cunosc decât dacă se confirmă că eu sunt tatăl.

— Da, da, înțeleg, normal, zise ea, iar în aceeaşi clipă el auzi în fundal plânsetele unui copil.

I se strânse stomacul. Putea fi fiul lui.

— S-a trezit, aşa că trebuie să plec. Pa, spuse ea şi închise telefonul.

Ari Thór rămase ca țintuit pe scaun, imaginându-şi-l pe băieţelul pe care nu-l văzuse niciodată.

Ceva mai devreme îl sunase Ísrún, care-i povestise în grabă despre vizita la Nikulás, fratele lui Maríus. După aceea îi trimisese un e-mail cu o parte din înregistrarea discuției. Vestea despre adopție îl luă prin surprindere pe Ari Thór. Pe undeva, Héddin avea un văr despre care nu ştia nimic, asta presupunând că bărbatul mai era încă în viață. Ştia că ar trebui să-l anunțe pe Héddin cât mai repede. O întrebase pe Ísrún dacă nu cumva băiatul era tânărul de mai târziu din fotografie, dar îşi dăduse imediat seama că ar fi fost imposibil.

— Asta am crezut şi eu inițial, recunoscuse Ísrún, dar băiatul din imagine e prea mare ca să fie vărul lui Héddin.

După aceea propusese o teorie interesantă:

— Copilul din fotografie… oare e posibil să nu fie Héddin?

— Cum adică? întrebase Ari Thór.

— Noi am pornit de la premisa că acel copil din fotografie e Héddin – dar e posibil să fie alt copil, şi poate că poza a fost făcută înainte de naşterea lui Héddin.

— Dar nu e nicio îndoială că fotografia e din Hédinsfjörður, spusese Ari Thór cu îndoială în glas.

— Poate e dinainte să se fi mutat ei acolo. Poate chiar cu vreo doi ani mai înainte.

— Vrei să spui că…

— Da, confirmase ea, întrerupându-l. E posibil ca băieţelul să fie copilul

lui Maríus şi al lui Jórunn, cel care a fost adoptat. S-a născut prin 1950. Nu avem niciun indiciu cum că poza n-ar fi fost făcută atunci. Casa din Hédinsfjörður era acolo pe vremea aceea, nu-i aşa?

— Da, casa exista pe atunci, răspunsese Ari Thór. Dar e puțin probabil să fi călătorit până în Siglufjörður şi apoi până în Hédinsfjörður cu un copil mic, nu crezi? Însă aşa s-ar explica de ce tânărul nu locuia cu ei atunci când a murit Jórunn. Poate că n-a locuit niciodată cu ei la Hédinsfjörður şi nu l-a cunoscut deloc pe Hédinn, continuase el.

Tot nu era convins, dar se bucura de orice variantă nouă la care se puteau gândi.

După aceea Ísrún schimbase direcția discuției, explicându-i că lucra la un alt subiect – o crimă care părea să fi stârnit ecouri până la vârful guvernului.

— Dar să ții asta numai pentru tine, adăugase ea pe un ton jucăuş. Totul e neoficial, dar să nu ratezi buletinul de ştiri din seara asta, îi mai spusese, explicându-i că tot din acest motiv trebuia să amâne din nou interviul.

Ari Thór încă suferea după convorbirea cu roşcata când îşi aminti de recomandarea lui Ísrún. Porni televizorul vechi şi hodorogit din secție exact la timp pentru buletinul de seară şi văzu imaginea deloc caracteristică a prim-ministrului luat prin surprindere. Politica nu-l interesa, însă îl văzuse deseori pe Marteinn Helgason pe micul ecran – era o prezență fermecătoare şi reconfortantă, mereu rezonabil şi având întotdeauna răspunsurile la purtător. Era un om născut să fie politician. De data asta, însă, nu părea prea entuziasmat să vorbească despre moartea lui Snorri Ellertsson, chiar dacă nu era vreun secret că fuseseră prieteni.

După ce se încheiară ştirile, Ari Thór îl sună pe reverendul Eggert, preotul din Siglufjörður. Se cunoşteau vag – într-un oraş mic, polițiştii şi preotul au întotdeauna lucruri de discutat împreună. Când se întâlniseră prima oară, Eggert ştia că Ari Thór renunțase la studiile de teologie şi era la curent cu porecla „Reverendul Ari Thór”, motiv pentru care bănui că tânărul era un credincios interesat de treburile bisericii. Nici că s-ar fi putut înşela mai tare. Ari Thór nu avea vreo credință, în schimb avea o furie amară față de puterile superioare, dacă exista vreuna, din cauză că-şi pierduse părinții în copilărie.

Ari Thór nu se sinchisise să corecteze percepția greşită a preotului, iar reverendul Eggert spunea deseori, cu aparentă mirare, că nu-l vedea niciodată pe Ari Thór în biserică. De fapt, Ari Thór intrase o singură dată în biserica din Siglufjörður, la moartea celui mai faimos fiu al oraşului,

Hrólfur Kristjánsson. Hrólfur murise căzând în teatrul din oraş, la scurt timp după ce se mutase Ari Thór în Siglufjörður. Tânărul refuzase cu încăpățânare să accepte că fusese un simplu accident, şi aşa începuse prima lui anchetă majoră.

Reverendul Eggert părea bucuros să primească un semn de viață de la Ari Thór şi se arătă interesat imediat de întrebările lui. Era întotdeauna dispus să vorbească despre Siglufjörður, zise el.

— Poți să vii pe-aici să discutăm, dacă vrei, îl invită.

Ari Thór se gândi o clipă.

— Sigur. Te simți bine, nu?

Preotul râse.

— Sănătos tun! Crezi că îl doboară un virus pe un om al Domnului? Nu m-am simțit niciodată mai bine.

Ari Thór hotărî să-i accepte invitația. Lăsă maşina de poliție parcată în dreptul secției şi porni pe jos spre casa preotului. Era o seară minunată pentru o plimbare. Aerul era încă destul de rece, însă cerul era neobişnuit de senin. În perioada aceea a anului, vremea era renumită pentru imprevizibilitatea ei – puteai avea soare, ploaie şi ninsoare în aceeaşi zi.

Siglufjörður fusese dintotdeauna un loc liniştit, dar acum era prea liniştit. Pe stradă nu era nici țipenie. Ari Thór se simți ca unicul locuitor al unui oraş-fantomă. Cum nimeni nu îndrăznea să iasă din casă, locul părea mort iar liniştea era atât de desăvârşită că devenea tulburătoare. Ari Thór merse de-a lungul falezei – traseul lui preferat, având o privelişte extraordinară spre fiordul calm, dar maiestuos. Casele pe lângă care trecea erau colorate, unele destul de vechi iar altele proaspăt văruite. Era mulțumit să vadă că oraşul trecea printr-un timid proces de renovare.

Ari Thór bătu şi, în timp ce aştepta ca preotul să-i deschidă uşa, privi de-a lungul fiordului şi văzu micul oraş şi biserica lui impunătoare ieşind în evidență pe fundalul întunecat. Nemişcarea fu brusc întreruptă de un stol de păsări – probabil presuri de zăpadă – care apăru de nicăieri şi intră vijelios în câmpul vizual al lui Ari Thór pentru ca apoi să se facă nevăzute cu aceeaşi viteză.

Uşa se deschise larg şi în prag se ivi preotul.

— Intră, tinere.

Reverendul Eggert îmbătrânise frumos. Era un bărbat înalt, uscățiv, cu un chip ieşit din comun ascuns sub părul grizonat şi des. Purta pantaloni de flanel şi o cămaşă în carouri descheiată la primul nasture, precum şi o

pereche de ochelari de modă veche atârnați la gât de un șnur.

Îl conduse pe Ari Thór în biroul lui, se așeză la masa de lucru și îi făcu musafirului său semn spre un scaun vechi.

— Îți faci de lucru zilele astea? întrebă el vesel.

— S-ar putea spune și așa, îi dădu dreptate Ari Thór și luă loc.

— Mă bucur să spun că pare să fie pe sfârșite, zise preotul. A fost groaznic ce a pățit sărmana Rósa. O cunoșteai?

— Nu personal. Dar a fost asistentă acolo ani de zile, nu?

— Așa e, confirmă Eggert. Dar pe Sandra o știi, nu-i așa?

Ari Thór încuviință dând din cap, conștient că într-o comunitate restrânsă orice frântură de informație e dată mai departe.

— Mai merg s-o vizitez din când în când.

— M-am întâlnit cu ea astăzi. A făcut o gripă normală, dar tot e destul de grav.

Era o adevărată ușurare să audă că Sandra nu se infectase cu virusul letal.

— Am înțeles că puțini oameni știu la fel de multe ca tine despre Hédinsfjörður, spuse Ari Thór schimbând subiectul.

— Da, zise Eggert. Ce vrei să afli?

— Cercetez un caz vechi – printre alte sarcini, explică Ari Thór ezitant.

— Moartea aceea? întrebă preotul. Jórunn? insistă înainte ca Ari Thór să apuce să dea măcar din cap.

— Așa e, confirmă el.

Se pare că nu era nevoie să-l încurajeze pe reverendul Eggert să vorbească.

— Cunosc cazul, bineînțeles. Gudmundur și Gudfinna au fost ultimii locuitori din Hédinsfjörður. Mai întâi au locuit în Siglufjörður, apoi s-au mutat înapoi după tragicul eveniment. Ceilalți care locuiau acolo cu ei erau Jórunn și…

Făcu o pauză de gândire.

— Da. Jórunn și Maríus, dacă bine țin minte.

— Gudfinna și Jórunn erau surori, reuși Ari Thór să adauge.

— Nu-i nevoie să-mi reaminteşti, spuse Eggert tăios, dar zâmbi din nou. Ăsta-i avantajul când te interesează un loc unde de-a lungul anilor au trăit doar puțini oameni – nu durează mult să-i afli toată istoria și poveștile despre cei care au locuit acolo.

— Tu ai locuit vreodată acolo?

— Vai, nu, în niciun caz. E un loc mult prea retras. Siglufjörður e

suficient de izolat pentru gustul meu, râse el. Acolo aş fi murit de tristeţe şi singurătate, la fel ca biata Jórunn.

Ari Thór era gata să-l întrebe pe preot dacă e convins de varianta aceea, dar rămase tăcut şi îl lăsă să continue.

— Am vizitat Hédinsfjörður de câteva ori înainte să fie săpat tunelul, de obicei mergeam pe jos. E un traseu excelent pentru drumeții. O dată am fost acolo pe apă, acum mulți ani, când s-a hotărât că ar trebui ținută o slujbă. Pe atunci eram preotul paroh de aici, aşa că sarcina mi-a revenit mie. A fost o slujbă neobişnuită pentru că fiordul era pustiu, dar ne-am gândit că ar fi o idee bună să facem asta ca să ne amintim de cei care au locuit acolo în trecut şi de preoții care au ținut slujbe acolo cu multe secole în urmă. Oamenii din Siglufjörður au venit acolo în număr mare cu bărcile, ca să participe la eveniment.

Căzu în tăcere ca să-şi recapete suflul.

Lustra nu era aprinsă, dar lumina puternică a lămpii de pe birou era suficientă ca să umple încăperea, creând o atmosferă caldă şi primitoare, mai ales prin comparație cu întunericul pe care îl văzu Ari Thór când aruncă o privire pe fereastră. Pe birou erau câteva teancuri înalte de cărți. Trecu în revistă titlurile câtorva dintre ele în timp ce preotul vorbea şi constată că doar puține erau lucrări teologice, majoritatea acoperind alte subiecte. Rafturile erau şi ele pline cu cărți, majoritatea atent legate. Se întrebă preț de o clipă ce urma să se aleagă de colecția aceea când preotul avea să plece la Creatorul lui. Bătrânul era burlac şi nu avea copii, un rol pe care poate că şi-l alesese singur. Se gândi iar la băieţelul din Blönduós, care era posibil să aibă în Siglufjörður un tată lipsit de rădăcini, iar inima îi rată o bătaie.

Reverendul Eggert se ridică iute, iar expresia de pe chipul lui demonstră că nu-i venea uşor să facă mişcări rapide, în ciuda faptului că arăta sănătos şi în formă. Ari Thór rămase surprins.

— Tinere, începu preotul şi zâmbi cu gura până la urechi, nu putem vorbi despre Hédinsfjörður aici, la căldură şi lumină – trebuie să-l experimentezi pe pielea ta, spuse el pe un ton despre care Ari Thór îşi imaginã că-l folosea când se adresa unei întregi congregații.

Eggert luă un palton dintr-un cuier de pe uşa din spate şi o deschise larg, lăsând întunericul să se insinueze în casă.

— Haide. Putem lua jeepul, spuse el.

Apoi se opri şi îl studie pe Ari Thór din cap până-n picioare.

— Eşti îmbrăcat suficient de bine. În seara asta nu-i aşa de frig.

Jeepul preotului era destul de nou şi chiar şi în lumina slabă care venea din casă Ari Thór vedea că e roşu aprins. Termometrul de pe bord arăta că erau un pic peste zero grade, dar se simțea mai rece de atât. Ari Thór şi-ar fi dorit să fie în pat, sub o pătură călduroasă. Abia se abținea să tremure, poate din cauză că era una dintre acele persoane din sud, care resimțeau acut frigul şi încă nu reuşise să se adapteze climei din nord.

Era o noapte înstelată, cu toate că luminile oraşului le estompau strălucirea de pe cer. Ari Thór se uită pe geamul maşinii spre munți, însă povârnişurile erau de nevăzut – în locul lor nu se zăreau decât întuneric şi stele. Erau la jumătatea drumului spre tunelul Hédinsfjörður când îl lovi un gând.

— Nu putem merge în Hédinsfjörður. N-avem voie să ieşim din oraş.

Reverendul Eggert scoase un hohot de râs ca un răget.

— Uită-te la noi: un reprezentant al lui Dumnezeu şi un reprezentant al legii şi ordinii. Cine crezi că o să ne oprească?

Ari Thór nu găsi niciun contraargument la raționamentul preotului. Şi, parcă pentru a-şi sublinia vorbele, Eggert călcă pe accelerație şi atinseră o viteză cu mult peste cea legală. Ari Thór hotărî să nu intre într-o polemică. Ştia că reverendul Eggert avea, probabil, dreptate.

Rămaseră mult timp în tăcere. Erau deja în tunel când Ari Thór vorbi din nou.

— E întuneric beznă acolo, nu-i aşa? Ai adus vreo lanternă?

Preotul pufni.

— Ne descurcăm cu farurile maşinii, zise el. Nu-ți face griji.

Ari Thór avea dreptate. În Hédinsfjörður, singura lumină provenea de la tunel şi se revărsa din intrările care duceau spre Siglufjörður de-o parte şi spre Ólafsfjörður de cealaltă. La puțin timp după ce ieşiră din tunelul dinspre Siglufjörður, Eggert părăsi drumul şi opri maşina. Pe aproape toată distanța până la lagună era construit un drum privat, dar fusese închis. Eggert coborî din maşină, lăsând farurile pornite.

Ari Thór se dădu şi el jos din jeep.

— Haide. O să mergem pe-aici, zise reverendul Eggert, mai obişnuit decât pasagerul lui să iasă din maşina cu garda înaltă.

Făcu semn spre nişte trepte de lemn care duceau de partea cealaltă a gardului şi le trecu într-o clipă. Ari Thór îl urmă.

Farurile jeepului luminau bună parte din cărare, însă nu ajungeau până la lagună şi în niciun caz până la micul petic de pământ de pe țărmul vestic,

unde se înălțau ruinele fermei. Ari Thór nu mersese niciodată până la ruine, dar observase de multe ori resturile casei atunci când trecea prin Hédinsfjörður. Noile tuneluri fuseseră deschise relativ recent. Unul dintre ele conducea din Siglufjörður în nelocuitul Hédinsfjörður, iar celălalt – în învecinatul Ólafsfjörður, un oraş de vreo opt sute de locuitori. Noile tuneluri făcuseră mult mai uşor drumul celor din Siglufjörður până în cel mai mare oraş din nordul Islandei, Akureyri. Bineînțeles, asta însemna că şi Siglufjörður devenise accesibil mult mai multor turişti.

Mergeau unul lângă celălalt, scăldați în lumina farurilor, iar umbrele lor păşeau cu un pas înainte, înalte şi amenințătoare. Ari Thór îl asculta pe preot:

— Poți să-ți imaginezi? întrebă el cu blândețe. Nici măcar nu-i nevoie să închizi ochii, oricum nu se vede nimic. Acum avem tunelurile, dar sărmanii oameni – Jórunn şi Maríus, Gudfinna şi Gudmundur – au fost nevoiți să treacă muntele pe jos.

Ridică un braț spre lanțul de crevase de pe partea vestică a fiordului.

— Aia e trecătoarea Hetsskard. E cea mai bună cale de ieşire, însă chiar şi într-o noapte de iarnă blândă, ca asta, ar trebui să te gândeşti de două ori înainte să te încumeți să traversezi.

Ochii lui Ari Thór urmară degetul preotului. La început nu văzu decât contururi nedesluşite, dar nimic care să sugereze povârnişuri de munte, doar forme care semănau cu nişte creaturi fantomatice. Acum înțelegea de ce poveştile din folclor avuseseră o asemenea putere asupra minții islandezilor de-a lungul veacurilor. Iar acum, el era însoțit de un preot, avea farurile maşinii, atât cât ajungeau, strălucind puternic în spatele lor şi un drum uşor de străbătut până în Siglufjörður sau Ólafsfjörður – şi tot simțea o nelinişte puternică. Mâna rece a singurătății îi apăsa pe umăr, atmosfera mohorâtă îi provoca fiori pe şira spinării iar întunericul îl făcea să-şi dorească să închidă ochii mai degrabă decât să privească împrejur. Siguranța pe care i-o oferea negrul pleoapelor închise era mai plăcută decât orice l-ar fi putut aştepta în noaptea necunoscută.

Preotul se opri la marginea arcului luminos aruncat de farurile maşinii, punctul dincolo de care poteca din fața lor nu mai era luminată. Drumul şerpuia, iar următoarea porțiune era ascunsă vederii lui Ari Thór, cu toate că ştia că mergând mai departe urma să ajungă la lagună şi la marea deschisă de dincolo de ea.

Reverendul Eggert continuă să vorbească.

— Cele două sărmane cupluri se ocupau aici cu agricultura. Oamenii se îndoiau că o să reuşească. Unii se nasc fermieri, alţii nu. În lagună se poate pescui cât de cât. Autorizaţia de pescuit venea odată cu terenul, pentru că acesta se întinde până la marginea lagunei. În ultima vreme se pescuieşte doar de agrement, bineînţeles. Ştiu că aveau şi o mică barcă, cât să poată naviga până în Siglufjörður dacă era nevoie şi le permitea vremea.

— Bănuiesc că nu aveau curent electric, spuse Ari Thór doar ca să contribuie cu ceva la discuţie, deşi răspunsul era evident.

— Aoleu, nici vorbă! exclamă preotul. Aici nu sunt nici curent electric, nici cablu de telefon. Am înţeles că aveau un radio CD în casă. Era o instalaţie primitivă, chiar dacă lucrurile astea nu s-au întâmplat, de fapt, cu prea mult timp în urmă. Toată întreprinderea asta părea să aibă în spate hotărârea de a pleca într-o afurisită de aventură – doar despre asta era vorba, din câte-mi dau eu seama. Gudmundur şi-o putea permite. Era bogat, pentru standardele vremii.

Ochii lui Ari Thór începeau să se acomodeze cu întunericul. Putea desluşi povârnişurile acoperite de zăpadă. Ridică privirea şi în faţa ochilor îi apăru cerul plin de stele. Calea Lactee scânteietoare era o imagine neobişnuită pentru cineva care numai rareori ieşea din zonele urbane.

Se gândi că lumina stelelor străbătuse distanţe inimaginabile ca să le apară lor într-un fiord abandonat de pe coasta cea mai nordică a Islandei.

— Ai spus mai devreme că Jórunn a murit de singurătate şi teamă de întuneric, zise el întorcându-se spre preot. La ce te refereai?

— Opinia generală e că şi-a luat viaţa, răspunse Eggert cu glas jos, rămânând nemişcat chiar în afara luminii farurilor, umbra fiindu-i înghiţită de întunecime.

Gândurile lui Ari Thór se întoarseră la raportul poliţiei unde scria că moartea lui Jórunn fusese un accident – o concluzie convenabilă. Bârfele din zonă sugerau o cu totul altă variantă – că fusese vorba despre o sinucidere. Mai puţin plăcută, dar mai plauzibilă, îşi zise el. A treia variantă, crima, era de departe cea mai tulburătoare, însă Ari Thór simţea că nu poate fi eliminată din calcul. Nu uitase cuvintele lui Hédinn, cum că nu existase nimic care să confirme ori că era vorba despre o sinucidere, ori că era vorba despre o crimă.

— Să mă ierte Dumnezeu, continuă preotul, dar nu reuşesc să justific sinuciderea. Viaţa e sfântă, indiferent de condiţii, dar poate aş putea spune că…

Ezită o clipă, apoi îşi duse ideea la bun sfârşit, poticnit:

— Aş putea spune că pot înțelege cum se simțea. Cred că de asta te-am adus în Hédinsfjörður în seara asta, ca să te pui în locul ei. Eşti de la oraş, la fel ca ea – te simți în largul tău aici?

Ari Thór nu răspunse. Nu era deloc în largul lui, dar nu voia să recunoască. Încă îi era frig, iar întunericul învăluitor parcă făcea aerul nopții şi mai rece, parcă îi apăsa pieptul, amenințând să-l sufoce.

Însă chiar şi într-un loc atât de izolat ca Hédinsfjörður lipsea liniştea. Se auzea murmurul îndepărtat al apei, estompat dar inconfundabil. Valurile care se spărgeau la țărm parcă îl chemau numai pe el. Voia să meargă mai departe, în întuneric, să vadă până unde poate ajunge.

Înainte să-şi dea seama pornise la drum, iar preotul venea grăbit în urma lui.

— Ar trebui să fim cu băgare de seamă. Să nu cazi şi să te loveşti în întuneric, zise Eggert cu acelaşi glas scăzut, astfel încât zgomotul valurilor aproape îi înghiți vorbele.

— Şi dacă ți-aş spune că n-au fost singuri aici? începu Ari Thór.

— Cum adică? întrebă preotul cu voce tremurată. Gudfinna a avut un fiu, bineînțeles, adăugă el.

— Nu la Hédinn mă refer, spuse Ari Thór.

— Atunci la ce Doamne iartă-mă te referi? Chiar nu e nici momentul, nici locul pentru poveşti cu fantome.

— Nu-i o poveste cu fantome, spuse Ari Thór sumbru, chiar dacă pare trasă de păr. Apar fantomele în fotografii?

Se apropiau de țărmul lagunei, lăsaseră farurile de mult în urma lor. Era aproape imposibil să vadă ceva, aşa că Ari Thór se strecura încet înainte, conştient că se aflau pe un drum şi că de-o parte şi de alta a lui puteau fi pante abrupte.

— Vorbeşti prostii, zise preotul tăios.

Ari Thór hotărî să-i prezinte toate informațiile.

— A apărut o fotografie cu cele două cupluri şi cu micul Hédinn în brațele unui tânăr – un adolescent, mai degrabă.

— Poate era cineva aflat doar în trecere, spuse reverendul Eggert.

— Mă îndoiesc că treceau mulți oameni pe aici, zise Ari Thór cu răceală. Şi nu ar fi lăsat pe oricine să…

Dar nu reuşi să-şi termine fraza că preotul îl întrerupse.

— Da, ai dreptate, pe aici treceau puțini oameni, dar îmi amintesc că

Delía a venit aici cam pe vremea aia.

Rămaseră pe loc. Ari Thór chiar începea să simtă frigul. Ar fi vrut să se întoarcă imediat la jeep. Dar aşteptă, vrând să-i dea preotului ocazia să ducă la bun sfârşit ce începuse să spună.

— Cine e Delía? se interesă el, bănuind că preotul se aştepta la întrebarea aceea.

— E cu câțiva ani mai mare decât mine. Tatăl ei a fost fotograf şi a făcut şi nişte filmări. Ea nu a făcut nicio facultate, nu era interesată decât de aparate foto. A rămas în Siglufjörður şi a petrecut mult timp făcând poze şi filmând. A preluat afacerea cu fotografii a tatălui ei, care până la urmă s-a închis, pe măsură ce tot mai mulți oameni au plecat din oraş. S-a dus să trăiască în sud, apoi s-a mutat înapoi aici la pensie.

— Şi a fost în vizită la Hédinsfjörður?

— Îmi amintesc că mi-a povestit odată că a venit aici ca să se bucure din plin de peisajul de iarnă. Da, aşa e – îmi amintesc acum. S-a întâlnit cu Jórunn. Cine ştie, poate mai are nişte poze. Du-te mâine pe la ea. Acum cred că ar fi bine să ne întoarcem, ce zici?

Ari Thór încuviință dând din cap, apoi îşi dădu seama că probabil celălalt nu-l putea vedea.

— Hai să mergem, mormăi tânărul.

Eggert porni în pas vioi spre jeep.

Ari Thór dădu să pornească după el, dar apoi se opri o clipă ca să se întoarcă şi să arunce o privire în spate, către fiord şi cerul luminat de stele, savurând frumusețea văzduhului. La un moment dat, cu câteva luni înainte, Ari Thór chiar plecase în Hédinsfjörður în miezul iernii ca să privească aurora boreală. Avusese norocul să vadă una dintre minunile acelea rare şi rămăsese nemişcat la marginea drumului, pe deplin fascinat de fenomenul natural preț de câteva minute care-i tăiaseră răsuflarea. Aproape că şi le putea imagina şi acum.

Când se răsuci din nou, preotul dispăruse.

Ari Thór ştia că Eggert nu putea fi prea departe, însă chiar şi aşa, în ciuda rațiunii, simți un fior de teamă. Nu voia să-i strige preotului să-l aştepte. Nu voia să arate că el, un polițist, se temea de întuneric.

Îşi croi drum înainte încetişor şi îşi pescui telefonul din buzunar ca să încerce să pornească lanterna – însă fasciculul nu reuşi decât să facă întunericul înconjurător şi mai profund.

Cea mai rea parte erau farurile jeepului. Fuseseră de neprețuit mai

devreme, când erau în spatele lor, dar acum îl orbeau, îi era imposibil să-şi dea seama încotro ducea poteca şerpuitoare.

Îşi dădu seama prea târziu că ieşise de pe drum. Se dezechilibră şi se prăbuşi, alunecând câțiva metri de-a lungul malului, pe pământul rece. Închisese instinctiv ochii, iar când îi deschise se pomeni privind în gura unui canal de scurgere care trecea pe sub cărare. Mulțumi cerului că nu dăduse cu capul de el. Se ridică în picioare cu greu, învinețit şi zdruncinat, simțind o durere ascuțită în genunchi. Urcă înapoi pe drum şi merse împleticit spre maşină. De astă dată reuşi să rămână pe cărare şi îl găsi pe preot cocoțat deja la volan.

— Mă întrebam unde ai rămas, zise el şi se uită la mâna lui Ari Thór. Ce ai pățit?

Ari Thór nu observase că de pe dosul palmei drepte îi curgea sânge. Se sprijinise în mână ca să-şi frâneze căderea şi se tăiase în pietrele de la marginea cărării.

— M-am împiedicat şi am căzut, explică el scurt.

Preotul dădu aprobator din cap, ca şi cum se aşteptase la aşa ceva. Străbătură drumul înapoi spre Siglufjörður în linişte.

18

Apelul veni de la sora Sunnei.

Heida locuia în Danemarca, era cu zece ani mai mare decât Sunna, nu era într-o relație şi nu avea copii. Cele două surori crescuseră la Reykjavík. Sunna nu vorbea decât rareori despre sora ei, dar Róbert avea senzația că Heida nu-şi găsise niciodată o nişă confortabilă în viață. Încercase mai multe profesii, dar de o bună bucată de vreme era şomeră şi alesese să trăiască în Danemarca.

Róbert o întâlnise de două ori, iar în ambele rânduri i se păruse greu să stabilească vreun fel de conexiune cu ea, fiind convins că ea nu-l plăcea câtuşi de puțin. Hotărî că era foarte probabil ca Heida să considere că Sunna merita mai mult.

Acum, Heida fusese în Islanda timp de două săptămâni. Era convins că rămăsese fără bani şi cerşea de la părinții ei, care de fapt tocmai plecaseră din Islanda într-o vacanță în străinătate. Heida tot nu-şi găsise timp să se vadă cu Sunna, Róbert şi micul Kjartan, dar surorile stabiliseră să se întâlnească la o cafenea din centru în dimineața aceea, luându-l şi pe Kjartan cu ele. După aceea, planul era ca băiatul să rămână acasă cu Róbert cât timp Sunna mergea la repetiție.

Tot nu găsiseră pe nimeni care să aibă grijă de Kjartan peste zi, deşi căutau activ. Deocamdată nu era vreo urgență. Programul de lucru al Sunnei era flexibil, la fel şi orele de studiu ale lui Róbert, care nici nu-şi făcea griji dacă mai lipsea de la câte un curs. Băiatul petrecea timp şi cu Breki, aşa că, în general, lucrurile mergeau bine.

Róbert era întins în pat. Răceala i se agravase, aşa că nu făcuse niciun efort să meargă la ore. Instinctele îi funcționau şi ele la turație maximă, spunându-i că locuința lor trebuia ocrotită de prezența necunoscută despre care era convins că o amenința.

Însă acum, după telefonul Heidei, îşi dădu seama că făcuse o greşeală imensă.

Se lăsase tras pe sfoară.

Ar fi trebuit să depună toate eforturile să-şi protejeze familia, nu casa.

— Ce mama dracului vrei să zici?! strigă el furibund când Heida, o femeie pe care abia dacă o cunoştea, îi povesti turnura şocantă pe care o luaseră lucrurile.

— Kjartan a dispărut, spuse ea cu glas plat. Cineva l-a luat din cărucior.

— A dispărut? Unde-i Sunna?

Se ridicase deja în picioare şi îşi trăsese pe el blugii şi un tricou, încă ţinând telefonul la ureche.

— E chiar aici, plânge, ţipă, aşteaptă poliţia. Nu e în stare să vorbească la telefon.

19

Ísrún simțea cum energia o părăseşte pe zi ce trecea. Tânjea la o pauză între ture. Presiunea de la redacție, turele lungi şi activitatea neîntreruptă, de dimineața până seara, puteau pune la încercare chiar şi oameni perfect sănătoşi.

Se ambiționă să mai tragă de ea o zi, se sili să se dea jos din pat în ciuda tentației de a-şi lua concediu medical, lucru care ar fi fost cât se poate de adevărat, dar nu se îndura să lase ştirea despre Snorri Ellertsson pe mâna altcuiva. Interviul cu prim-ministrul atrăsese atenția, bloggerii şi rețelele de socializare o luaseră razna, iar după aceea asistenta prim-ministrului, o tânără talentată care avea cunoştințe prin partid, încercase s-o contacteze pe Ísrún. Ea ştia acest lucru şi lăsase telefonul să sune, hotărând s-o facă pe tânără să transpire puțin.

Boala îşi spunea cuvântul, la fel ca în majoritatea zilelor. Din când în când, atunci când era copleşită de sarcinile de serviciu, uita de ea, de afecțiunea aceea blestemată – sau sindrom, cum îi spusese medicul. Era extrem de rar, o informase, ca şi cum asta ar fi trebuit însemna vreun fel de consolare. Se dovedise că şi bunica ei suferise de acea „afecțiune extrem de rară”. Toată lumea crezuse că bătrâna murise din cauza cancerului provocat de fumat, însă medicul îi studiase istoricul medical şi ajunsese la concluzia că adevărata cauză fusese acelaşi sindrom de care suferea acum Ísrún. Rezultatele analizelor aprofundate veniseră în sprijinul teoriei că boala era genetică, iar Ísrún primise consiliere psihologică. În timpul sesiunilor acelora devenise limpede că boala putea fi moştenită de propriii ei copii, dacă alegea să aibă.

Tumora lui Ísrún fusese benignă şi reuşiseră să o extirpe prin operație. Cumva, reuşise să-şi țină boala ascunsă şi de rude, şi de colegi. Însă lui Ísrún îi era imposibil să ştie cum avea să evolueze, dacă urma să mai apară tumori şi ce efecte ar fi putut ele să aibă – în plus, s-ar fi putut manifesta şi alte efecte secundare.

În unele zile era insuportabil.

Ísrún venise la birou devreme ca să prindă şedința de dimineață, dar ascultă discuțiile fără prea mare interes, fiind cu mintea la propriile sarcini. I se părea o adevărată uşurare să fie sub aripa protectoare a Maríei, să aibă libertatea de a-şi alege subiectele şi să nu fie nevoită să-i suporte toate

capriciile lui Ívar.

După ședință hotărî să încerce în sfârşit să stabilească o întâlnire cu sora lui Snorri, Nanna. Se gândea să urmeze sfatul contactului ei din poliție, să încerce să afle ce scrisese el în e-mailul pe care i-l trimisese în ziua în care murise. Însă telefonul Nannei era închis şi, cum nu era înregistrat niciun număr de fix, cea mai bună variantă pe care o avea Ísrún la dispoziție era să-i sune la uşă. Poate că era o exagerare, dar făcuse şi lucruri mai rele.

Îl luă pe Rúrik ca să fie acolo cu o cameră de filmat, cu toate că îl puse să aştepte în maşină cât ea se apropie singură de blocul scund de pe Kópavogur şi sună la uşa Nannei.

Ísrún încercă să nu se uite în interfon, ca să nu fie recunoscută. Aşteptă, iar când nu primi niciun răspuns mai sună o dată, însă din nou în zadar.

— Te deranjează dacă mai aşteptăm puțin? îl întrebă pe Rúrik când se întoarse în maşină.

— Nu prea am timp, răspunse el. Nu eşti singura care face reportaje pentru buletinul de seară.

Rezultatul fu că el luă un taxi înapoi la redacție, în vreme ce Ísrún continuă să stea de veghe în maşina televiziunii. Afară era un frig care muşca şi nici măcar cu motorul şi aerul condiționat pornit nu reuşi să alunge răcoarea. În unele zile aerul era revigorant, dar în momentele acelea nu reuşea să-şi alunge tremuratul, oricât de pozitiv ar fi încercat să gândească.

Profită de răgaz ca să mute maşina – marcată vizibil cu sigla televiziunii – mai departe de aleea care ducea la bloc.

Reuşise să găsească online poze cu Nanna şi rămăsese cu ochii pe clădire, urmărind orice semn de activitate în speranța că o s-o vadă. Dar trecu o oră fără să se întâmple nimic. Între timp, Ívar încercase să o sune, dar ea hotărâse că avea lucruri mai bune de făcut decât să-i răspundă lui.

Într-un târziu, un Mercedes vechi, negru, opri în dreptul blocului. Ísrún se îndreptă de spate, recunoscându-l imediat pe bărbatul de la volan. Spera ca nici el, nici pasagerii săi să nu observe maşina postului de televiziune.

Când bărbatul coborî din Mercedes, Ísrún reuşi să-l vadă mai bine pe Ellert. Părea să fi îmbătrânit dintr-odată – respectatul om de stat se transformase într-un bătrân zdrobit de durere. O recunoscu pe femeia care mergea în umbra lui şi care avea ochii umflați de la atâta plâns ca fiind fiica lui, Nanna. Ellert o cuprinse cu brațul în timp ce se îndreptau spre uşă. Klara, soția lui Ellert, care uneori ajungea pe prima pagină a ziarelor pe vremea când soțul ei era în politică, ieşi ultima din maşină şi se grăbi să-i

prindă din urmă, având o expresie vizibil împietrită.

Ísrún hotărî să bată fierul cât era cald şi coborî repede din maşină, înfăţişându-se în hol tocmai când Nanna încerca să descuie uşa către casa scării.

Membrii familiei se uitară unii la alţii, iar Klara păru să fie prima care-şi dădu seama că Ísrún e ziaristă.

Se încruntă.

— Nu vorbim cu presa, spuse ea pe un ton aspru.

— Nu cu dumneavoastră voiam să vorbesc, zise Ísrún. Voiam să schimb două vorbe cu Nanna.

Nanna se uită fix la ea, fără să rostească vreun cuvânt.

— Sunt singură, nu am cameraman, insistă Ísrún, fără să precizeze că reportofonul din buzunarul ei era pornit.

— Am prefera să ne respectaţi intimitatea, îi spuse Ellert pe un ton prietenos, aproape părintesc. Sper că poţi înţelege.

Vorbea cu un glas jos, dar care tot umplea holul, iar preţ de o clipă se lăsă tăcerea. Existau motive întemeiate pentru care bărbatul acela îşi petrecuse viaţa în politică. Toată lumea îl asculta când deschidea gura.

Dar Ísrún nu avea de gând să se dea bătută cu una, cu două.

— Speram să vă pot ajuta eu pe voi. Cineva l-a călcat cu maşina pe fiul vostru, zise ea.

Apoi, aruncându-i o privire Nannei:

— Pe fratele tău. Cazurile astea sunt deseori rezolvate mai uşor atunci când presa joacă şi ea un rol în anchetă, alături de poliţie. Fratele tău ţi-a trimis un e-mail cu puţin timp înainte să moară. Bănuiesc că mesajul le-a oferit poliţiştilor o pistă.

Nanna încuviinţă dând din cap, cu o privire distantă în ochi.

— Voia să meargă la Kópavogur, mormăi ea. Zicea ceva de un studio. Era convins că o să primească un contract cu o casă de discuri.

— Nu e nenorocita ei de problemă, izbucni Klara întorcându-se spre fiica ei.

Însă Nanna continuă ca şi cum n-ar fi auzit obiecţia mamei ei.

— Poliţiştii n-au găsit niciun studio pe strada unde l-a lăsat taxiul. Cineva l-a dus acolo ca să-l omoare.

Klara nu mai reuşi să-şi controleze furia.

— Snorri e întotdeauna victima, nu-i aşa? Nu l-a omorât nimeni! Şi-a luat singur viaţa în ziua în care a hotărât că drogurile sunt mai importante

decât familia lui.

Fără să vrea, Ísrún zâmbi în sinea ei când ieşi din nou în vântul tăios de afară. Subiectul principal al serii era rezolvat.

20

Róbert simți că-i fuge pământul de sub picioare.

Încheie convorbirea în clipa în care Heida îi spuse în care cafenea erau şi se repezise afară, fără să mai zăbovească nici măcar cât să-şi ia o haină peste tricoul alb. Vântul tăios îi înțepa brațele goale, însă era atât de amorțit pe dinăuntru încât nici nu-şi dădea seama. Realiză că lăsase cheile de la maşină în casă, dar nu se sinchisi să se întoarcă după ele. Putea să alerge până la cafeneaua de pe Laugavegur unde se întâlniseră Sunna şi Heida. Cafeneaua unde cineva îl răpise pe Kjartan…

Devenise, practic, tatăl copilului, iar acum simțea că i se face rău la gândul că putea cineva să răpească un copilaş nevinovat din căruciorul lui.

Alergă în josul pantei, pe lângă vechiul cimitir, şi ieşi pe Sudurgata, unde vântul îi bătea din față.

Breki.

Era singurul lucru la care se gândea. Cu siguranță fusese Breki. Nemernicul.

Pe Róbert îl cuprinse deodată un fior rece. Alergă pe lângă primărie iar pe Vonarstræti aproape îl lovi un autobuz, când deodată îşi aminti de răceala cu care încerca să lupte. Faptul că ieşise din casă pe vremea aceea cu siguranță nu avea să-l ajute. Însă nu-i păsa, trebuia să ajungă la Sunna cât mai repede. Trebuia să-l găsească pe Kjartan.

Poate că, de fapt, ar fi fost mai bine ca Breki să-l fi răpit pe băiat. Breki nu i-ar fi făcut niciodată vreun rău.

Róbert nu se aşteptase ca bătălia pentru custodie să meargă atât de departe. Breki şi Sunna luptaseră din toate puterile, dar Breki rămăsese mereu în limitele legii. Acceptaseră amândoi ca tribunalele să aibă ultimul cuvânt. Însă acum, poate că Breki se temea de ce era mai rău din partea tribunalelor – de faptul că verdictul avea să fie împotriva lui. Poate că nu mai reuşise să suporte nesiguranța care-l rodea pe dinăuntru.

Dar Róbert începea să gândească mai limpede. Adrenalina, frigul şi şocul îl făceau să conceapă o altă posibilitate – una infinit mai rea.

21

Lui Ísrún nu-i luă mult să termine o primă formă a materialului despre Snorri. Punctul de vedere era că tânărul fusese ademenit la scena crimei, ceea ce era în sine o ştire-bombă. Singura problemă era că nu avea material vizual care s-o însoţească. Nici vreun interviu nu avea. Trebuia să folosească iarăşi înregistrarea din ziua precedentă. Subiectul era bun, cu toate că ar fi fost mai potrivit pentru prima pagină a ziarelor decât ca ştire la televizor.

Hotărî că ar fi fost bine verifice informaţia cu contactul ei de la poliţie. Era foarte probabil ca el să nu vrea să-i spună nimic în plus, dar poate că măcar ar fi avertizat-o dacă pornise pe o pistă greşită.

Îi răspunse imediat la telefon.

— Am vorbit cu sora lui Snorri, zise ea fără să se mai chinuie să se prezinte şi îi povesti despre discuţia cu Nanna. O să fie ştirea noastră principală din seara asta, adăugă cu mândrie în glas.

— Cumva, nu cred, spuse el scurt, luând-o prin surprindere.

Încruntându-se, se întrebă dacă nu cumva Nanna o minţise. *La naiba.* Mai bine că nu-i spusese nimic despre asta lui Ívar.

— Am înţeles eu ceva greşit? întrebă ea.

— Deloc, răspunse celălalt. Nu mă îngrijorează ce ai de spus despre Snorri.

Ísrún oftă liniştită. Îşi cunoştea sursa îndeajuns de bine încât să-şi dea seama că era vorba despre o confirmare, chiar şi indirectă, a faptului că pornise pe drumul cel bun.

— Vreau să spun că de dimineaţă cineva a răpit un copil mic pe Laugavegur, continuă sursa ei. Încă nu e limpede ce s-a întâmplat exact, dar cred că Snorri Ellertsson păleşte prin comparaţie cu asta.

— Un copil? întrebă Ísrún uluită. Vrei să spui că a dispărut un bebeluş?

— Aşa e.

— Doamne sfinte, nu pot să cred! Adică, în Islanda nimeni nu răpeşte bebeluşi… Rămâi înmărmurit. Ai amănunte?

— Nu, mai multe nu pot să-ţi spun. Nu sunt implicat în caz, dar mai târziu sigur o să apară o declaraţie.

— Atunci o s-o urmăresc, sigur. Sper să iasă totul bine. Sărmanii părinţi…

Apoi adăugă:

— Aţi mai aflat ceva despre Snorri?

— Nimic, din păcate. Taximetristul nu-şi aminteşte să fi văzut pe cineva prin preajmă. Am luat la mână înregistrările camerelor din district, dar deocamdată n-am avut noroc.

Imediat ce lăsă jos telefonul, Ísrún îi spuse lui Ívar despre răpirea copilului şi îi comunică ultimele noutăţi din cazul Snorri Ellertsson.

Auzise şi el zvonuri vagi despre răpire, iar ea îi zise că lucrează la ambele, fără să-i ofere loc de manevră ca să ofere un subiect atât de interesant altcuiva. Acum Ísrún era ocupată până peste cap, plus că era pe cale să nu mai aibă timp pentru interviul cu Ari Thór. Oftă când îşi rezervă puţin timp în studio pentru seara aceea.

Pe lângă tot ce avea de făcut mai existau şi nişte e-mailuri de la ambii ei părinţi, la care ar fi trebuit să răspundă de mult. Fiecare în felul lui, încercau s-o folosească pe Ísrún ca intermediar ca să-şi aducă mariajul înapoi pe linia de plutire. Ea era mai mult decât dispusă să-i ajute, dar constată că nu avea nici timp, nici răbdare şi că era tentată să redirecţioneze mesajele fiecăruia către celălalt, încurajându-i să-şi rezolve singuri problemele.

Ísrún avea şi programare la doctor în ziua aceea, lucru la care încercase să nu se gândească deloc. Aproape crezuse că va reuşi să uite să meargă. O speranţă deşartă.

Folosi timpul de până la consultaţie ca să afle mai multe despre copilul dispărut, însă în zadar.

◆

— Ia loc, Ísrún, zise medicul când ea intră în cabinet cu o expresie acră pe figură.

Fusese lăsată să aştepte un sfert de oră peste ora la care se programase şi abia aştepta să plece de acolo – mai mult decât de obicei.

— Cum te simţi?

— Binişor, zise ea, oferind acelaşi răspuns ca de fiecare dată.

Înăuntru era mai rece decât ar fi trebuit, îşi spuse, întrebându-se dacă avea sens să meargă la un medic care nu-şi putea încălzi cabinetul ca lumea. Sau poate că era doar efectul atmosferei glaciale: pelicula de plastic de pe geamuri care asigura intimitatea cabinetului aflat la parter, biroul argintiu-cenuşiu, rafturile ordonate, scaunul rece, cu cadru de aluminiu şi banca albă, şubredă.

Medicul o trimisese să-şi facă un RMN ca să verifice dacă mai apăruseră

tumori. Ísrún aşteptă neliniştită rezultatele ca să afle dacă starea i se îmbunătăţea sau se înrăutăţea.

Însă rezultatele nu erau încă gata, iar medicul îi puse doar întrebări standard, vrând să afle dacă se manifestase vreun simptom dintre cele pe care îi spusese să le urmărească. Ea îi răspunse impasibilă la toate întrebările, rând pe rând.

— Părinților tăi le-ai spus? întrebă el în cele din urmă, ca de fiecare dată.

Ísrún ştia unde urma să se ajungă.

— Nu. Încă aştept momentul potrivit.

— Aş vrea să vină şi tatăl tău la un consult, aşa cum ți-am spus de atâtea ori. Trebuie să ştim dacă suferă şi el de acelaşi lucru.

Ea mormăi ceva neinteligibil.

Medicul aşteptă un răspuns cum se cuvine, dar Ísrún ştia la rândul ei să aştepte.

— Păi, o să țin cont de asta, replică în cele din urmă. Dar să ştii că e destul de bătrân şi nu vreau să-i dau motive să-şi facă griji în plus. Iar dacă a moştenit… afecțiunea asta, atunci cu siguranță lui nu i-a făcut niciun rău.

Medicul dădu aprobator din cap, se ridică şi puse părinteşte o mână pe umărul lui Ísrún.

— Mai gândeşte-te, îi zise. Poți să-ți faci altă programare la recepție. Te aştept peste o lună şi vedem atunci cum arată lucrurile. Dar o să te sun imediat ce primesc rezultatele de la RMN. Pot să-ți spun că sunt optimist, adăugă el când Ísrún se ridică în picioare.

Spunea asta de fiecare dată când ea pleca din cabinet, şi nu avea de unde să ştie dacă avea acelaşi discurs cu toți pacienții sau nu.

Medicul o ruga de fiecare dată şi să nu se suprasolicite, dar Ísrún îi ignoră sfatul, se grăbi să ajungă la maşină şi după puțin timp se întoarse la redacție.

◆

Răpirea copilului devenise subiect public şi apărea acum la toate posturile de ştiri. Încă nu avusese loc o conferință de presă, dar poliția emisese o declarație: o tânără intrase într-o cafenea de pe Laugavegur împreună cu sora ei, lăsându-şi copilul în vârstă de optsprezece luni să doarmă afară, în cărucior. Copilul fusese luat din cărucior undeva între orele zece şi zece şi un sfert. Martorilor li se solicitase să vină cu declarații şi, conform comunicatului poliției, ancheta înainta, sprijinită de înregistrările camerelor de luat vederi din zonă. Însă copilul nu fusese găsit încă.

Ísrún simți un fior pe şira spinării în timp ce scria ştirea. Oare Islanda nu mai era societatea prietenoasă şi sigură de odinioară? Oare obiceiul islandez de a-i lăsa pe copii să doarmă în afara localurilor, în cărucior, urma să dispară brusc?

Chiar şi colegii ei cu ştate vechi păreau năuciți de cele întâmplate.

Încercă în repetate rânduri să dea de sursa ei din poliție, dar fără succes.

Într-un târziu, pe la şapte seara, el o sună înapoi.

— O vreme va trebui să nu mă mai suni, spuse. Sunt prins cu treabă şi nu pot să spun nimic.

— L-ați găsit pe băiat?

— Nu.

— Cine sunt părinții? Aveți vreun suspect?

— Îmi pare rău, nu pot să spun nimic. E o chestie extrem de sensibilă, Ísrún. Nu îndrăznim să ne asumăm vreun risc şi nu putem avea nicio scurgere de informații. Trebuie să-l găsim pe copil. E o prioritate absolută.

După aceea întrerupse apelul. Numai rareori încheia aşa abrupt convorbirile cu ea. Fără îndoială, toată lumea era cu nervii întinşi la maximum.

Ştirea urma să apară pe post aşa cum era, adică, practic, o reformulare a comunicatului de presă lansat de poliție. Era ceva ce lui Ísrún îi displăcuse dintotdeauna, dar de astă dată îi dădea dreptate sursei ei din poliție. Siguranța micuțului era mai importantă decât orice ştire de senzație.

22

Tómas preluase el tura de noapte, aşa că Ari Thór dormise în sfârşit bine şi venise revigorat pentru schimbul de zi. Oamenii începeau să se aventureze afară din case prin oraş. Cei mai curajoşi – sau inconştienţi – ignoraseră riscul infectării şi plecaseră la plimbare în aerul rece şi proaspăt de iarnă. Însă nimeni nu se mai oprea să schimbe două vorbe la colţ de stradă, iar magazinele rămăseseră închise. Locuitorii continuau să se evite unii pe alţii în condiţiile date.

Ari Thór vorbi la telefon cu Kristín în dimineaţa aceea.

— Te simţi bine, Ari, nu-i aşa? întrebă ea, vizibil îngrijorată.

— Da, sigur. Tu? Ţi-au dat de lucru?

— E o nebunie câtă treabă am. Şi încerc să lucrez în cât mai multe ture, din moment ce tu nu eşti pe-aici. Mă simt destul de singură să stau pur şi simplu în casă şi să aştept să scoată Siglufjörður de sub carantină.

— O să se termine repede, sunt convins, zise Ari Thór. Azi sunt mai mulţi oameni pe stradă decât ieri, lucrurile revin la normal.

— Ai grijă, bine?

— Sigur.

— Şi să nu te apuce gesturile eroice, m-ai auzit, Ari?

— Promit.

Era puţin probabil să-şi încalce promisiunea. Instinctul de autoconservare îi era întins la limită şi era hotărât să se ocupe de cât mai puţine lucruri. Cel mai confortabil se simţea acasă, iar când trebuia să meargă la serviciu încerca să se cufunde în dosarele despre Hédinsfjörður ca să uite de grijile de zi cu zi. Însă ancheta despre ce se întâmplase cu Jórunn ajunsese în impas.

Încercase să-şi noteze amănuntele principale pe măsură ce le descoperise. Un cuplu înstărit din Siglufjörður, Gudfinna şi Gudmundur, hotărâseră să încerce să-şi întemeieze un cămin în Hédinsfjörður în 1955, sperând să populeze din nou fiordul abandonat. Jórunn şi Maríus, care locuiseră în Siglufjörður timp de un an şi care nu o duceau bine cu banii, se mutaseră împreună cu ei în casa din Hédinsfjörður. Spre sfârşitul lui 1956 sau la începutul lui 1957, Maríus făcuse o poză în care apăreau ceilalţi trei, plus un tânăr neidentificat care îl ţinea în braţe pe micul Hédinn – asta dacă micuţul din poză chiar era Hédinn. După data fotografiei, părea cel mai

probabil ca în imagine să fie Hédinn. Fiordul fusese abandonat din nou în primăvara lui 1957.

Ari Thór ştia şi că, înainte să se mute în nordul Islandei, Jórunn şi Maríus avuseseră un fiu, născut prin 1950. Nereuşind să întreţină o familie, cei doi nu avuseseră încotro şi dăduseră copilul spre adopţie. De la Gudfinna şi Gudmundur cu siguranţă nu primiseră sprijin, hotărâse Ari Thór, chiar dacă ei fuseseră destul de avuţi.

Nu se ştia unde fusese dus copilul după adopţie, însă la momentul fotografiei probabil avea şase sau şapte ani, lucru care făcea imposibil ca el să fie tânărul din imagine.

Fiind crescută la Reykjavík, Jórunn nu era obişnuită cu vremea din nord, iar din dosarele poliţiei reieşea că nu reuşise să se împace cu omătul şi izolarea.

Într-o seară de martie din 1957, în timpul unei furtuni de zăpadă, băuse otravă şi murise. Martorii spuneau că recunoscuse că-şi pusese otravă în cafea din greşeală. Opinia generală nu prea dădea crezare acestei variante, iar oamenii considerau că era mai plauzibilă teoria suicidului.

Cazul urma, cel mai probabil, să rămână nerezolvat. Era chiar posibil ca ancheta de atunci să fi ajuns la concluzia corectă, anume că Jórunn înghiţise otravă din greşeală, oricât de puţin plauzibil ar fi sunat.

Ari Thór hotărî că sugestia preotului – să-i facă o vizită fotografei, Delía – era bună. Dacă mersese până în Hédinsfjörður ca să fotografieze peisajul de iarnă şi se întâlnise acolo cu Jórunn, aşa cum credea reverendul Eggert, atunci poate că ştia amănunte utile.

Preotul îşi repetase sfatul atunci când se despărţiseră după vizita pe timp de noapte de la Hédinsfjörður din urmă cu două zile, însă Ari Thór se întrebă dacă e înţelept să meargă la ea cât timp oraşul era încă sub carantină.

— Nu-ţi face griji! îl liniştise vesel reverendul Eggert. Delía e îngheţată de frică şi n-a ieşit din casă de zile întregi. Locuieşte singură şi e imposibil să iei ceva de la ea.

Preotul îi comunicase lui Ari Thór adresa, iar în dimineaţa aceea, în mijlocul a ceea ce ar fi trebuit să fie o patrulă de rutină, dacă ar fi existat vreun motiv să patruleze, hotărî să bată la uşa ei.

Nu dură mult să găsească locul – o casă mică, ştearsă, din plăci de tablă ondulată. Se afla între două clădiri mult mai mari şi impunătoare, asemenea unei flori delicate împrejmuită de tufişuri.

Ari Thór opri jeepul poliţiei în dreptul casei. Perdelele erau trase şi nu

vedea niciun semn de viață. Se uită împrejur şi observă că întregului oraş îi lipseau, de fapt, semne de viață, cu toate că pe fereastra uneia dintre casele mai mari din apropiere zări o siluetă care privea afară şi care se făcu imediat nevăzută în penumbră imediat ce Ari Thór făcu contact vizual cu ea. Nimic nu stârnea mai bine roiul de bârfe decât o vizită din partea poliției – cu excepția unei vizite din partea ambulanței, desigur.

Apăsă pe butonul soneriei şi aşteptă. Nu se întâmplă nimic, aşa că bătu nerăbdător la uşă.

— Da? răspunse un glas limpede de femeie, dar uşa rămase încuiată.

Îşi dădu seama că vocea ajungea la el prin fanta pentru scrisori.

— Cine e? Nu primesc musafiri, continuă glasul.

— Sunt Ari Thór, răspunse el. De la poliție.

— Pleacă de-aici, tinere, mârâi ea. N-am chef de infecții.

Fanta pentru scrisori se închise.

Nedorind să se dea bătut aşa repede, Ari Thór bătu iar, însă nu la fel de hotărât ca mai înainte.

Fanta se deschise din nou.

— Ce vrei? îl întrebă Delía cu glas mai puțin tăios de astă dată.

— Reverendul Eggert mi-a sugerat să trec pe la tine, răspunse Ari Thór tare şi limpede, pentru că nu avea de gând să se aplece cât să vorbească prin fanta de scrisori, convins că vizita lui atrăsese şi aşa îndeajuns de multă atenție din partea vecinilor.

— Eggert?

Părea să-i fi captat interesul.

— Da. Mi-a zis că ai călătorit în Hédinsfjörður pe vremea când era încă locuit. Ca să faci fotografii.

— Eggert vorbeşte prea mult, comentă ea după o pauză.

— Serios?

— Cu siguranță. Deci, tinere, vrei să vezi fotografiile, nu-i aşa?

— Mi-aş dori foarte tare.

Altă pauză.

— Chiar nu poți să mai aştepți? Nu vreau să mă infectez.

— Sunt sănătos tun şi nu m-am apropiat de persoanele care au murit între timp, spuse Ari Thór. Dacă e cineva care să-şi ia mai multe măsuri de precauție decât tine, acela sunt eu. În ultimele câteva zile nu m-am întâlnit decât cu Tómas şi amândoi ne simțim bine.

— Şi cu Eggert cum rămâne? N-ai zis că te-a trimis să vorbeşti cu mine?

Nu te-ai văzut şi cu el? întrebă ea cu suspiciune evidentă în glas.

Ari Thór începea să se sature. Nu avea de gând să stea afară toată ziua, iar frigul începuse să muşte.

— Da, bineînțeles. M-am întâlnit ieri cu el. Am uitat să-ți zic. Dar a fost mai mult decât dornic să ne întâlnim, ceea ce vorbeşte de la sine.

Delía pufni.

— Eggert e puternic ca un taur. Parcă l-ar ocroti o putere superioară, iar chestia asta i s-a urcat la cap. E incredibil cât de puțin se interesează de sănătatea lui, se întâlneşte tot timpul cu oameni bolnavi şi nici măcar nu răceşte, comentă ea, fiind limpede că, în locul preotului, ea s-ar fi comportat mult diferit. Dar, mă rog, din moment ce n-ai stat în preajma multora o să-ți acord prezumția de nevinovăție. Însă, pentru Dumnezeu, nu te apropia prea mult.

Fanta pentru scrisori se închise cu un declic, iar uşa se deschise larg.

În fața lui Ari Thór apăru o femeie scundă, în vârstă, cu păr cenuşiu şi cârlionțat. Era îmbrăcată elegant, de parcă s-ar fi pregătit să iasă în oraş. Nimic din înfățişarea ei nu dădea de înțeles că în ultimele zile fusese, practic, prizonieră în propria casă.

— Eu sunt Delía, spuse ea şi îi făcu semn lui Ari Thór să intre într-un living la fel de miniatural precum casa.

Se simțea ca şi cum ar fi păşit într-un anticariat. Mobila era veche, dar de cea mai bună calitate, cu toate că în încăpere nu prea mai era niciun spațiu liber. Pereții erau decorați cu un tapet cu model floral, rafturile erau pline de cărți vechi şi cu ceea ce păreau albume de fotografii. Pe toți pereții atârnau fotografii – cadre alb-negru dintr-o epocă trecută, probabil realizate de către Delía sau tatăl ei.

— Casa a fost a familiei tale de mult timp? întrebă Ari Thór aşezându-se.

— Poți să nu stai aşa de aproape? se răți ea. Uite-acolo, poate.

Arătă spre un taburet dintr-un colț.

— Mai bine să fii precaut cu boala asta cumplită care-şi face rondul pe străzi.

Ari Thór nu se chinui să-i explice că infecția făcea orice, numai nu „rondul pe străzi”, şi repetă întrebarea.

— Casa? Da, de foarte mult timp, răspunse ea.

Eggert îi spusese lui Ari Thór că Delía era cu câțiva ani mai mare decât el, iar tânărul bănui că avea vreo şaptezeci şi cinci, însă era în formă şi sănătoasă pentru vârsta ei.

— Tu eşti cel căruia i se zice Reverendul? întrebă Delía după ce el se aşezase mai la distanţă.

El trase aer adânc în piept şi încuviinţă dând din cap. Oare avea să scape vreodată de porecla aia? Însă avea nevoie de ajutorul Delíei, aşa că se străduí din răsputeri să nu-şi trădeze iritarea.

— Eşti absolvent de teologie? întrebă ea.

— Nu, răspunse el şi se forţă să zâmbească. Dar poate într-o zi o să mă întorc să-mi termin licenţa.

— Nu pot să-ţi ofer nimic. N-am reuşit să merg la magazine, adăugă ea fără vreo urmă de regret în glas.

Era o afirmaţie neutră, înainte să treacă la lucruri serioase.

— Înţeleg că vrei să te uiţi la fotografiile vechi din Hédinsfjörður?

Ari Thór încuviinţă din nou.

— Pot să te întreb de ce? Nu cred că se întâmplă pe-acolo prea multe lucruri care să fie treaba poliţiei.

— Mă ocup de un caz mai vechi, din proprie iniţiativă. Parţial ca să mă ţin ocupat până se termină situaţia de aici.

— Un caz vechi din Hédinsfjörður? repetă Delía mirată. Nu-mi amintesc să se fi comis vreodată o infracţiune acolo.

— O mai ţii minte pe Jórunn, care locuia în Hédinsfjörður când ai fost tu acolo?

— Da, îmi amintesc că şi-a luat viaţa. Nu e nimic suspicios în asta.

— Eşti convinsă că s-a sinucis? întrebă Ari Thór. Nu asta scrie în rapoartele poliţiei.

— Normal că s-a sinucis. Toată lumea a spus asta. Nu ţin minte ce motiv a apărut în ziare, dar s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Pe atunci aveam vreo douăzeci de ani, eram doar un copil, spuse ea şi zâmbi amintindu-şi.

— Crezi că mai ai… începu Ari Thór, însă Delía vorbi mai departe ca şi cum nici nu l-ar fi auzit.

— Vezi tu, tinere, spuse ea cu glas jos, n-am crezut niciodată în fantome, dar am fost mereu convinsă că biata femeie, Jórunn, pur şi simplu a murit de frică.

Se aplecă în faţă ca să-şi sublinieze vorbele, apoi rămase tăcută câteva clipe. Ari Thór nu auzea decât ticăitul pendulei din sufragerie şi şuieratul vântului de afară.

— Nu în mod direct, înţelegi? adăugă Delía. Pur şi simplu a renunţat, a băut otravă ca să nu fie nevoită să mai trăiască alături de fantomele de

acolo.

Ari Thór încercă să-şi alunge fiorul care începuse să-i urce pe şira spinării.

— Ce te face să crezi că locul era bântuit?

— Păi, e ca şi cum mi-ar fi spus el cu gura lui, când am fost acolo?

— Ți-a spus? Cine ți-a spus? Gudmundur? Sau poate Maríus?

— Nu, băiatul ăla. Tânărul.

23

— Tânărul? se bâlbâi Ari Thór uluit.

Simțea că pulsul i-o ia razna şi dădu să scoată fotografia din buzunarul jachetei înainte să-şi dea seama că nu o luase cu el. Informația îl lovise ca un trăsnet venit din senin.

— Da, da, băiatul de la fermă, confirmă placid Delía, în aparență fără să-şi dea seama de efectul cuvintelor ei asupra lui Ari Thór.

— Cum îl chema?

— Nu-mi amintesc, tinere. N-am vorbit mult cu el. Sinceră să fiu, n-am avut parte de o primire călduroasă.

— Cum aşa?

— Nu-i anunțasem că vin. Eram convinsă că o să se bucure să aibă oaspeți. Tatăl meu îl cunoştea bine pe Gudmundur – el şi Gudfinna trăiseră în Siglufjörður înainte să hotărască să-şi încerce norocul în Hédinsfjörður.

Ari Thór încuviință dând din cap, iar Delía continuă:

— Condițiile erau foarte bune, era o vreme de iarnă superbă, liniştită. De asta am hotărât să risc şi să merg prin trecătoarea Hestsskard. Tata nu era prea încântat de idee, dar pe atunci eram foarte încăpățânată. Am văzut casa în timp ce coboram de pe munte şi o tânără în preajma ei. M-am dus să vorbesc cu ea. Era Jórunn. Era foarte prietenoasă şi tocmai voia să mă invite înăuntru, dar apoi a apărut Gudmundur, cu o falcă-n cer şi una-n pământ. Părea surprins să vadă un străin. Bănuiesc că nu era obişnuit cu oaspeții, cu atât mai puțin iarna.

Rămase o clipă în tăcere.

— Te-ai mai întâlnit şi cu alți oameni? întrebă Ari Thór, disperat să afle mai multe despre tânărul acela.

Vedea fotografia limpede cu ochii minții, gândul la ea nu-l părăsise nici ziua, nici noaptea. Adolescentul devenise o enigmă, în ciuda înfățişării nevinovate din poză.

— Nu. N-am fost invitată înăuntru şi nici n-am insistat. Pe atunci aveau un copil mic. Nu s-a născut Hédinn pe atunci?

— Îți aminteşti când anume se întâmpla asta?

— Nu cu mult timp înaintea Crăciunului…

Delía închise ochii în timp ce se gândea.

— 1957… ba nu. 1956. Da, se potriveşte. 1956.

— Hédinn s-a născut în primăvara aceea.

— Îl cunoşti? Parcă erai nou-venit pe-aici.

— Sunt aici de trei ani…

— Asta ziceam şi eu, confirmă ea. Eşti nou-venit.

— De fapt, Hédinn a fost cel care m-a rugat să mă ocup de cazul ăsta. A găsit o fotografie veche de pe vremea aceea, printre lucrurile rămase după moartea soţului lui Jórunn. În mijlocul grupului din imagine e un tânăr care-l ţine în braţe pe micul Hédinn. Însă Hédinn n-a auzit să mai fi fost cineva în locul acela în afară de el şi cele două cupluri – părinţii lui şi Maríus şi Jórunn.

— Nu m-am gândit niciodată la asta. Sigur, eram tânără şi zăpăcită pe atunci, dar nici măcar nu m-am întrebat de ce era băiatul ăla acolo. Am presupus pur şi simplu că face parte din familie. După aceea, moartea lui Jórunn a fost considerată o sinucidere tragică. Vrei să-mi spui că băiatul nu era acolo când s-a întâmplat asta? întrebă ea şi se încruntă.

— Da. Am citit cu mare atenţie toate declaraţiile. Nu e pomenit nicăieri.

— Ce ciudat.

Ari Thór trase aer adânc în piept şi lansă întrebarea de care era posibil să depindă totul.

— Ai zis că ai crezut că face parte din familie. Ştii ce grad de rudenie avea? întrebă şi aşteptă plin de speranţă răspunsul Deliei.

— Îmi pare rău, spuse ea, părând că regretă cu adevărat că nu poate fi de ajutor. N-am întrebat. A ieşit şi m-a întrebat despre echipamentul pe care-l foloseam, aşa că am vorbit o vreme, apoi l-a chemat cineva – cred că Gudmundur – şi dus a fost.

— Despre ce aţi vorbit?

— Acum ajungem în miezul chestiunii, comentă ea gânditoare. Vreau să spun, ăsta e motivul pentru care am avut un sentiment aşa neplăcut faţă de casa aceea. Din momentul ăla am fost convinsă că locul e bântuit.

De obicei Ari Thór nu avea timp de stat la poveşti cu fantome, dar acum nu mai era aşa de sigur.

— Îmi amintesc foarte limpede, continuă Delía privind în gol. Uneori, o întâmplare sau o discuţie îţi rămân în minte ani întregi. L-am întrebat cum e să locuieşti acolo şi i-am spus că nu-mi pot închipui că e un loc prea interesant. Chestia asta l-a luat pe nepregătite şi a mormăit ceva cum că nu-i aşa de rău, şi apoi nimic. Am vorbit despre alte câteva lucruri, nu mai ţin minte exact ce, iar în cele din urmă a recunoscut că nu era un loc prea

plăcut.

Ari Thór tresări când bătu pendula cea veche.

Delía îl ignoră şi povesti mai departe:

— Mi-a zis că văzuse ceva anormal acolo. Ăsta e cuvântul pe care l-a folosit – anormal. M-a mirat.

— La ce se referea? întrebă polițistul încet, ca şi cum tânărul ar fi fost împreună cu ei în sufrageria cu pereți acoperiți de tapet iar el, Ari Thór, nu voia ca acesta să-l audă.

— Nu mi-a explicat. După aceea a plecat într-un suflet de-acolo. Cred că spusese mai multe decât trebuia, zise ea gânditoare. Pot să-ți spun că pe drumul de întoarcere în Siglufjörður nu m-am mai simțit la fel de în siguranță. Ştii, nu m-am mai întors acolo niciodată – nu până nu s-a deschis tunelul.

— Mai ai filmele de atunci?

— Bineînțeles. Nu-mi arunc niciodată filmele.

— Sunt aici? întrebă Ari Thór făcând semn spre albume.

— Sunt în pod, dar nu-i niciun chin, dacă vrei să le vezi.

— Sunt deteriorate? se interesă Ari Thór, sperând că nu era cazul.

Se entuziasmase la gândul că putea vedea imaginile vechi. Exista o şansă ca Delía să-l fi pozat şi pe copil.

— Deloc, dar trebuie să montez proiectorul.

— Proiectorul?

— Da, confirmă ea scurt, părând să-i înțeleagă confuzia. Doar nu credeai că am filme cu fotografii! adăugă zâmbind.

— Vrei să spui că ai un film din Hédinsfjörður de pe vremea aia? întrebă Ari Thór surprins. Un film cu băiatul ăsta? Şi cu Jórunn?

— Poate, răspunse ea. Nu mai țin minte. Au trecut mulți ani de când nu m-am mai uitat pe înregistrare. N-a fost o vizită prea reuşită şi mi-ar fi plăcut să surprind mai multă activitate în film – oamenii de la fermă, cu peisajul ăla superb în spate… Dar n-au fost cooperanți. Pe atunci eram obsedată să filmez. Tata cumpărase o cameră de filmat de opt milimetri şi un proiector, însă a preferat să se concentreze pe fotografii şi şi-a pierdut interesul destul de repede. În schimb mie îmi plăcea la nebunie să filmez ce se întâmpla prin oraş. Facturile de la developare pe care le primeau părinții mei au început să se adune! râse ea.

Ari Thór rămase tăcut, nedorind s-o întrerupă, în ciuda entuziasmului pe care-l simțea la gândul că o să vadă filmul.

— Am tot soiul de înregistrări din anii cu heringul. Unele sunt la Muzeul Epocii Heringului; restul sunt aici, spuse ea, apoi ezită puțin. E mare păcat că sunt într-o aşa de mare dezordine. Pe vremuri adoram să filmez, însă organizarea n-a fost niciodată punctul meu forte. Trebuie să fie pe undeva pe aici, prin pod.

— În pod? întrebă Ari Thór zâmbind politicos.

— Mă tem că da. Totul e în nişte cutii. În ultima vreme am urcat numai rareori. Când ajungi la şaptezeci de ani îți pierzi dorința să mai urci scări, plus că pe-acolo, pe sus, sunt nişte păianjeni de care aş prefera să mă feresc, spuse Delía şi zâmbi larg.

Ari Thór înțelese imediat aluzia.

— Urc eu să le iau, dacă eşti de acord, sugeră el, speriat de gândul la păianjeni, dar considerând că erau o variantă mai interesantă decât aceea de a se întoarce la lumea reală de afară.

— Eşti invitatul meu, replică Delía. Proiectorul e în cealaltă cameră.

Înarmat cu instrucțiuni despre locul unde găsea cutiile cu pricina şi cu o lanternă veche, dar remarcabil de puternică, Ari Thór urcă treptele care duceau din hol în pod. Casa era mică şi abia dacă avea loc să se mişte în spațiul înghesuit de sub acoperiş. Descoperi repede ce căuta, coborî înapoi şi aşeză cutiile prăfuite pe masa din sufragerie.

— Ia să vedem… murmură Delía luând cutiile la mână cu grijă. Asta e! exclamă ea triumfătoare puțin mai târziu şi ridică un tub. Sper că filmul e în stare bune, adăugă.

Ari Thór aduse proiectorul dintr-un dulap pentru mături aflat în bucătărie. Era un aparat verde, trainic, care nu părea afectat de trecerea timpului.

— Trebuie să-l instalăm pe masa din bucătărie, îl instrui Delía. Îndreaptă-l spre peretele de acolo. E unul dintre puținii pereți albi din casa asta. Putem să-l folosim pe post de ecran.

Degetele ei aşezară cu pricepere filmul în proiector.

— Mă mai uit din când în când la filme, deci proiectorul e în stare bună, spuse ea stingând luminile şi trăgând draperiile.

Proiectorul se trezi la viață cu un păcănit. Ari Thór se simțea ca şi cum ar fi mers la cinematograf pentru prima oară. Hédinsfjörður, aşa cum fusese cu şaizeci de ani înainte, apăru în toată splendoarea lui, iar trecutul se întoarse sclipitor la viață. Strălucirea din proiector lumina fiecare crăpătură şi denivelare din peretele bucătăriei, dar asta nu ştirbea cu nimic din farmecul

spectacolului.

Păcănitul ritmat al proiectorului umplu camera, iar Delía chicoti.

— N-are coloană sonoră. De obicei înregistram sunete pe casetă dacă era ceva deosebit – un concert sau în genul ăsta. După aceea porneam filmul şi caseta în acelaşi timp. Dar în Hédinsfjörður n-am înregistrat niciun sunet.

Uşor dezamăgit, Ari Thór aprobă dând din cap.

Peisajul fiordului izolat era atât de frumos că îți tăia răsuflarea. Omătul scânteietor acoperise totul cu un strat gros. Priveliştea era aproape ireală, ca dintr-o altă lume, paşnică şi desăvârşită. Prima parte a filmului fusese înregistrată în trecătoarea Hestsskard. Nici urmă de tunel sau de trafic, doar o întindere albă şi povârnişuri acoperite de zăpadă, urmate de un cadru cu o casă şi o femeie care privea spre fiord.

— E Jórunn? întrebă Ari Thór.

— Ea e. Uite ce liniştită pare, cum stă acolo, pierdută în gândurile ei… Am lăsat camera să ruleze o vreme. Nu m-a observat imediat.

Ari Thór voia să urle întrebarea care-i stăruia în minte: „La ce te gândeai, Jórunn?”

Apoi femeia se întoarse şi privi fix în obiectiv, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile. De dincolo de mormânt şi după atâția ani, se uită fix în ochii lui Ari Thór.

O recunoscu imediat din fotografie, cu părul ei scurt şi negru. Hainele pe care le purta erau practic aceleaşi din poză: un palton pe deasupra unui pulover gros, de lână. Singura diferență era că aici zâmbea, în vreme ce în fotografie părea distrasă.

Îmi zâmbeşte, îşi spuse Ari Thór. Într-un mod nedesluşit, simțea că are un mesaj pentru el, sau o misiune. Parcă îl ruga să rezolve, în sfârşit, misterul care-i învăluia moartea.

— Pentru vremea aia, era o casă deosebită, nu glumă, comentă Ari Thór ca să încerce să-şi schimbe direcția gândurilor.

Era o clădire trainică, de beton – nu prea mare, asemănătoare celorlalte ferme pe care le văzuse prin țară. Ari bănuia – sau poate spera – să fi fost văruită în roşu, cu toate că filmul alb-negru nu sugera nicio culoare.

— A fost lovită de o avalanşă cu mulți ani în urmă, zise Delía. Cu mult după ce fiordul a fost abandonat, într-un târziu. E un loc foarte nepotrivit să construieşti o casă, e mult prea aproape de munte. În ziua de azi nimănui nu i-ar trece măcar prin cap să ridice o clădire într-un spațiu atât de periculos.

Acum imaginile care tremurau pe peretele bucătăriei erau dintr-o

perspectivă nouă, care acoperea laguna superbă şi marea de dincolo de ea. Apa, marea şi orizontul se contopeau într-un singur strat pe peretele alb. Momentul minunat din urmă cu cincizeci de ani devenise parte din prezent iar apoi se retrăsese în trecut atunci când fata cu camera mutase obiectivul în altă direcţie.

Delía din urmă cu cincizeci de ani era în spatele obiectivului, rotindu-se încetişor în cerc, încadrând mai întâi munţii de la est, iar apoi întorcându-se din nou spre valea acoperită de zăpadă şi spre munţii maiestuoşi care o adăposteau. Apoi se opri brusc când în faţa obiectivului apăru o siluetă.

Ari Thór tresări.

Era tânărul.

Silueta misterioasă apăruse, în mărime naturală, pe peretele bucătăriei dintr-o casă veche din Siglufjörður.

Ari Thór se cutremură şi simţi deodată un fior rece. Băiatul purta o căciulă, un fular şi un fel de pardesiu, însă Ari îi recunoscu imediat chipul şi înfăţişarea nevinovată.

Fu doar un scurt instantaneu, pentru că băiatul dispăru aproape imediat din cadru, înlocuit de imaginea casei în care locuise familia lui Hédinn. Se afla în vestul lagunei, aproape de locul din care filmase Delía.

Lângă fermă se vedea mişcare. În prag apăru un bărbat, iar obiectivul camerei rămase concentrat asupra lui. Făcu semn cu mâna, de parcă i-ar fi chemat pe băiat şi pe Delía. După aceea unghiul filmării se modifică din nou, întorcându-se la priveliştea asupra lagunei.

— Era Gudmundur, explică Delía în timp ce filmul continua să tremure pe perete.

Ari Thór se scutură, întorcându-se în căldura bucătăriei după frigul din fiordul îndepărtat.

— L-a chemat pe băiat înăuntru. După cum vezi, eu am continuat să filmez, dar nu pentru mult timp. Nu era uşor să umbli printr-o zăpadă atât de adâncă şi a trebuit să folosesc tălpici ca să merg mai uşor, povesti ea, apoi făcu o pauză. Era un personaj cam dificil, murmură ea apoi, rupând tăcerea.

— Cine? Gudmundur?

— Da. Mi-l amintesc bine de pe vremea când locuia aici. Era un bărbat ciudat şi arogant, obişnuit ca lucrurile să se facă după voia lui.

— Un bărbat periculos? întrebă Ari Thór ezitant.

— Periculos?

Delía se gândi câteva momente.

— N-aş merge până într-acolo încât să spun că era periculos. N-a făcut nimănui vreun rău vreodată, din câte ştiu – în orice caz, nu era violent. Dar pot să-ți spun că nu era genul cu care să vrei să te cerți.

◆

Jeepul de poliție ieşi din oraş, cu Ari Thór la volan, îndreptându-se spre tunelul Hédinsfjörður. Îşi însuşise filosofia preotului, hotărându-se că nu avea ce rău să se întâmple dacă se aventura în afara oraşului câtă vreme mergea doar până la un fiord nelocuit.

Ridică privirea spre vârful Hólshyran, care se ridica amenințător deasupra oraşului. Ca de atâtea ori înainte, inelul de munți care înconjura Siglufjörður i se părea copleşitor. În alte părți cu siguranță existau munți mai înalți, dar pe lângă căsuțele minuscule de pe limba de pământ aceştia păreau, uneori, uriaşi, încât simțeai că ți se taie respirația. Adăpostită sub munți, clădirea bisericii ieşea cel mai mult în evidență, iar celelalte case, cu acoperişurile lor colorate, reprezentau elementul de pe urmă, dar esențial, din tabloul acela fabulos.

Hédinsfjörður îl întâmpină cu un soare strălucitor. Cealaltă vizită în întuneric rămăsese o amintire îndepărtată. Însă povestea cu fantome a Delíei încă îl frământa. Ce văzuse atât de „anormal” tânărul acela?

Ari Thór opri jeepul lângă drum şi porni pe jos spre lagună, conştient de diferențele dintre vizita aceea şi cea de pe timpul nopții. Se opri la marginea apei, unde se termina poteca, şi se bucură de aerul rece, proaspăt al oceanului, care îl revigora în fiecare zi pe care o petrecea acolo, în nord.

Pe o limbă de pământ care se întindea în apă în stânga lui erau ruinele unei case. Ari Thór îşi dădu seama că se află aproximativ în locul în care stătuse Delía cu camera ei de filmat câteva decenii mai înainte, pe vremea când Jórunn încă avea toată viața înaintea ei. Pe vremea când cele două familii locuiau împreună în armonie. Sau existaseră tensiuni dincolo de aparențe încă de pe atunci – probleme sau dispute care conduseseră la moartea misterioasă a lui Jórunn într-o zi obişnuită de martie din 1957?

Hotărî să se apropie de ruine, croindu-şi drum printre smocuri de iarbă şi gropi, pentru că nu exista o cărare, şi ajunse la destinație fără probleme.

Nu erau multe de văzut. Anii şi stihiile nu se purtaseră blând cu locul acela. Şoaptele valurilor din depărtare se contopeau în şopotul pâraielor care coborau pe povârnişuri. Privi în larg, pe deasupra apei, în clipa aceea atât de liniştită încât era greu să-ți imaginezi că spațiul acela izolat putea fi

altfel decât stăpânit de frumusețe. Brutalitatea hidoasă era hăt departe. Sau poate nu?

Gândurile i se întoarseră iarăşi la Jórunn şi se întrebă dacă într-adevăr fusese atât de nefericită încât să-şi ia singură viața. Închise ochii, fiind convins că-i poate simți prezența. Alungă imediat senzația, hotărât să nu-şi lase imaginația s-o ia razna.

Aproape imperceptibil, ca o stafie apărută în miezul zilei, gândul despre care îşi dădea acum seama că-i rămăsese ascuns de la bun început într-un ungher al minții ieşi la suprafață: oare Jórunn fusese singura persoană care-şi găsise moartea în fiordul acela izolat şi pustiu, sau tânărul necunoscut, fără nume, avusese parte de aceeaşi soartă?

Privi în larg, pe deasupra apei.

24

Ascultase un minut din Concertul pentru pian nr. 2 al lui Rahmaninov când îi sună telefonul. Ari Thór se întinsese pe canapeaua apartamentului său din Eyrargata, străduindu-se din răsputeri să se odihnească puțin înainte să decidă ce să-şi gătească în seara aceea. Nu că ar fi avut prea multe în frigider; şi-ar fi comandat cu mare plăcere o pizza, însă aşa ceva ieşea din discuție. Infecția atârna deasupra oraşului ca un blestem.

Siglufjörður era încă sub carantină. Începeau să se audă tot mai multe glasuri care spuneau că restricțiile pot fi ridicate: în ultimele câteva zile nu mai apăruse niciun caz nou, iar toți cei care intraseră în contact cu victimele se aflau sub supraveghere atentă. Cu toate acestea, se hotărâse ca revenirea la normal să mai fie amânată puțin. Tómas îi spusese lui Ari Thór că el, unul, fusese de acord cu hotărârea.

— Ar fi de neiertat dacă s-ar infecta mai mulți oameni numai pentru că am ridicat carantina prea devreme, îi explicase el, arătându-i foarte limpede că închiderea oraşului preț de alte câteva zile nu ar fi trebuit să fie considerată un mare sacrificiu.

Ari Thór se ridică repede în capul oaselor când auzi telefonul. Nu suporta întreruperile când asculta un concert de pian bun, indiferent dacă era în sală sau acasă, pe CD. Era o compoziție pe care nu o ascultase niciodată pe viu, cu toate că mersese în mod regulat la recitaluri simfonice pe vremea când mama lui cânta în orchestră. În ultima vreme, însă, constatase că mersul la concerte era însoțit de un sentiment de pierdere şi de prea multe amintiri vechi.

Se uită la ecranul telefonului şi dădu muzica mai încet când văzu că îl suna jurnalista. Probabil era mai bine să răspundă, pentru că ea îl ajutase – asta cu toate că-şi luase gândul de la interviul acela.

— Bună! îl salută ea veselă. Am auzit că o să se termine în curând acolo sus.

— Nimeni nu e grav bolnav în clipa asta, răspunse Ari Thór.

Imediat după aceea îi veni în minte Sandra, dar alungă repede gândul.

— Mă bucur să aud asta, spuse ea, însă fără prea mare sinceritate în glas. Eşti gata?

— Gata de…?

— De interviu, zise ea nerăbdătoare. Intră în buletinul de ştiri de mâine

seară. Mi s-au promis câteva minute pentru un material – ceva de interes social.

— Vrei să spui ceva mai uşurel? întrebă el tăios.

— Exact.

— Nu uita că şi-au pierdut viaţa doi oameni.

— Oamenii mor tot timpul, răspunse ea pe un ton plat care îl făcu pe Ari Thór să creadă că în spatele cuvintelor ei se ascundea ceva mai grav – ceva nerostit.

— Bine. Să-i dăm drumul, spuse el.

— Ai un alt telefon? Un fix, poate?

— Nu, doar mobilul.

— Atunci o să ne descurcăm aşa, acceptă Ísrún după o pauză. Te aud foarte bine, iar materialul n-o să fie prea lung. A fost o nebunie pe-aici şi n-am avut timp până acum să facem interviul. Azi a dispărut un copil.

— Am auzit. E groaznic, comentă Ari Thór. Nicio veste?

— Colegii tăi din poliţie nu spun niciun cuvânt. A fost o atmosferă foarte ciudată pe-aici – parcă toată lumea numără secundele până apare în sfârşit o veste bună. Dar lucrurile astea se rezolvă de obicei, nu-i aşa? Chestia asta sigur o să aibă un final fericit.

Ari Thór nu răspunse nimic; nu avea ce.

— Cum merge căutarea tânărului din poză? întrebă Ísrún după câteva clipe de tăcere stingheritoare. Ai dat de urma lui?

Ari Thór ezită.

— Nu tocmai, zise în cele din urmă. Dar l-am văzut azi.

— Azi? exclamă Ísrún uluită.

— Pe un film vechi, spuse Ari Thór şi îi povesti despre vizitele la Hédinsfjörður şi discuţiile cu reverendul Eggert şi Delía.

— Fratele lui Maríus nu l-a recunoscut pe băiatul din fotografie, comentă Ísrún mai mult pentru sine decât pentru Ari Thór. Deci e puţin probabil să fi fost rude.

— Cel puţin nu cu Maríus şi Nikulás, zise Ari Thór scurt, în timp ce în fundal concertul de pian intra în crescendo.

Îl opri, nereuşind să se bucure de muzică în timpul conversaţiei. Îşi zise că următoarea dată când o să vrea să se bucure de muzică o să-şi închidă telefonul.

Ísrún rămase tăcută câteva clipe.

— Poate că aş putea să te ajut, zise.

— Serios? Cum?

— Aş putea să întrepătrund ancheta cu ştirea despre infecție. Pericolul pare să fi trecut acum, aşa că o putem transforma într-un material despre viața unui polițist în condițiile astea ciudate. Eu pot să spun că viața continuă ca în mod normal, în limita posibilului, iar poliția încă trebuie să se ocupe de chestiuni minore, dar şi de cazuri majore, ca de pildă să descopere pe unde au ajuns oamenii care apar în fotografii vechi.

Ari Thór se pregătea s-o întrerupă: rezumatul lui Ísrún era cam departe de realitate. Viața de zi cu zi din Siglufjörður practic se oprise pe timpul carantinei, şi cu siguranță nu se număra printre atribuțiile unui polițist să dea de urma persoanelor din fotografii vechi. Ar fi preferat ca interviul să arate că meseria de polițist, chiar şi într-un oraş mic, e mult mai solicitantă de atât. Însă până la urmă hotărî să o lase să-şi ducă ideea până la capăt.

— Putem exemplifica prin ceea ce faci tu. Iar dacă poți să scanezi poza cu băiatul şi să mi-o trimiți, putem s-o arătăm, zise ea mulțumită. O să fac în aşa fel încât ceilalți să nu poată fi recunoscuți, în afară de Hédinn – nu că ar reuşi cineva să-l recunoască dintr-o poză atât de veche. După aceea aşteptăm şi vedem ce se întâmplă. Emisiunea are o audiență uriaşă, adăugă ea.

Ari Thór gândi repede. Nu avea nimic de pierdut.

— Sună bine, zise el. Dar filmul pe care l-am văzut ți-a infirmat teoria, adăugă vesel.

— Care teorie?

— Cum că micuțul din fotografie nu ar fi Hédinn, ci copilul născut prin 1950, fiul lui Maríus şi al lui Jórunn. În film, tânărul avea aceeaşi vârstă ca în fotografie, iar înregistrarea a fost făcută în 1956. Delía n-are niciun motiv să mintă, prin urmare poza trebuie să fie tot cam de atunci. Într-un fel, ai putea spune că suntem în căutarea a doi băieți: adolescentul din poză şi micuțul care a fost adoptat – adică fiul lui Maríus şi al lui Jórunn.

Ísrún rămase tăcută câteva momente.

— Trei băieți, zise ea după aceea cu glas jos. Mai e şi bebeluşul răpit de dimineață. Sper din suflet să-l găsească înainte să ne dăm noi seama cine sunt ceilalți doi.

25

Sunna refuzase să accepte dispariția lui Kjartan. Țipa din toți rărunchii atunci când Róbert apăruse cu răsuflarea tăiată la cafenea.

— Nu se poate să se întâmple aşa ceva! izbucnise ea. E imposibil să-l fi luat cu mine de dimineață! Nu era cu tine?

Róbert încercase din răsputeri s-o convingă că nu avea cum să fi plecat în oraş împingând un cărucior gol.

— Nu mă minți! Spune-mi că era cu tine, te rog! implorase ea având o privire sălbatică şi goală în ochi.

Făcuse o mişcare ca şi cum ar fi vrut să pornească în fugă pe stradă, înapoi acasă.

El o prinsese de braț şi o convinsese într-un târziu să se aşeze cu el în maşina de poliție, unde parcă se mai calmase puțin. O ținuse de mână, străduindu-se să-i vorbească încurajator şi cu blândețe. Ea avea o privire atât de distantă şi plină de disperare încât parcă îi înfigea pumnale în inimă. Nu reuşea să se uite în ochii ei.

Când, în cele din urmă, acceptase că îi fusese răpit copilul, începuse să caute sprijin din partea lui Róbert. Dăduse imediat vina pe ea însăşi.

— Cum am putut să-l las acolo?

Întrebarea nu-i era adresată, însă Róbert se strădui să-i explice că aşa ceva nu se mai întâmplase niciodată la Reykjavík. N-ar fi avut cum să anticipeze una ca asta.

— De ce n-am stat cu ochii mai mult pe cărucior? De ce?

Róbert observase că sora ei, Heida, se făcuse repede nevăzută.

„Eu o să plec acum”, anunțase imediat ce-l văzuse intrând în local.

Tipic ei, se gândise Róbert. Femeia care nu-şi asumase niciodată răspunderea pentru propria viață şi care se obişnuise să-i paraziteze pe alții nu era în stare nici măcar să-şi sprijine sora într-un moment ca acela.

Până să ajungă amândoi la secție, Sunna încetase să se mai acuze singură şi începuse să-şi verse furia pe tatăl băiatului.

— Sigur Breki l-a răpit! Lua-l-ar dracu să-l ia! Cum să fie în stare de aşa ceva?

Începuse să ridice tonul pe măsură ce se înfuria mai tare. Nu încerca să-şi țină emoțiile pentru sine şi părea să se fi rătăcit într-o lume proprie.

— Cum să fie în stare de aşa ceva? strigă ea. Nu putea să se lupte în

tribunal?!

Róbert o ținea strâns şi zise primul lucru care-i trecu prin cap.

— O să fie în regulă dacă Breki l-a răpit, spuse, dar îi păru rău imediat.

Parcă pentru prima oară, pe Sunna o lovi gândul că era posibil ca răpirea să nu aibă legătură cu Breki, că micul Kjartan putea fi în mâinile unui străin. Era prea mult pentru ea. Rămase tăcută şi încremeni, iar Róbert nu reuşi s-o împiedice să cadă pe linoleumul din secția de poliție.

— Sigur e cu Breki, zise el cu voce joasă.

Erau în camera de interogatorii cu inspectorul-şef, care îi informă că preluase ancheta. Încercă să-i convingă că situația lor avea prioritate absolută şi că urmau să-l găsească foarte curând pe băiat. Însă Róbert era convins că simțise o urmă de îndoială în glasul polițistului şi spera că Sunna nu o observase.

Ea nu schiță nicio reacție, aşa că îi şopti din nou:

— Sigur e cu Breki.

Furia Sunnei izbucni cu o nouă energie.

— L-ați găsit pe tatăl lui? L-ați găsit? Trebuie să-l găsiți! țipă ea la inspectorul-şef.

— Aveți vreun motiv să credeți că el v-a răpit băiatul? întrebă inspectorul-şef cu glas jos, răspicat, ca şi cum n-ar fi existat nicio urgență.

Sunna încercă să dea o explicație confuză despre bătălia pentru custodie în care era implicată, Róbert întrerupând-o din loc în loc ca să ofere mai multe date despre Breki – număr de telefon, adresă şi serviciu. Năuciți, amândoi spuseră că nu mai ştiau pe nimeni care să le poarte ranchiună.

— De obicei nu-mi iau ochii de pe el, zise Sunna plângând, dar acum adormise! N-am observat nimic nelalocul lui, nicio persoană suspectă prin zonă.

Inspectorul-şef ceru numărul Heidei şi trimise un agent s-o interogheze ca să afle dacă văzuse ceva.

— Şi sunteți convinşi că nu s-a întâmplat nimic ciudat în ultima vreme? întrebă inspectorul-şef în cele din urmă.

Sunna clătină din cap şi îi aruncă o privire lui Róbert.

El rămase tăcut. Oare să povestească despre cheile lipsă, despre oaspetele nepoftit şi silueta din grădină? Un sentiment neplăcut i se strecurase în suflet pe parcursul zilei, imediat ce aflase despre dispariția lui Kjartan şi alergase cu toată viteza spre cafenea. Teoria lui putea explica atenția sinistră pe care o primiseră de câteva zile, dar încercă să se convingă

că grijile erau nefondate. Simplul gând că aşa ceva ar fi fost posibil îl făcea să se îmbolnăvească de frică. Liniştit şi păstrându-şi cumpătul preț de câteva clipe, întoarse problema pe toate părțile, cântări avantajele şi dezavantajele şi ajunse la concluzia că nu merita să rişte s-o piardă pe Sunna.

— Nimic neobişnuit, spuse el şi îi zâmbi.

— Dar mi-am pierdut cheile, ce-i drept, zise ea brusc, luându-l prin surprindere.

— Serios? întrebă inspectorul-şef cu voce gravă, iar expresia de pe chipul lui arăta că simțise miros de sânge. Au fost furate? A avut loc vreo spargere?

Sunna parcă nu ştia ce să răspundă.

— Nu, nu cred, spuse în cele din urmă, ca replică pentru ambele întrebări. Dar Róbert a schimbat încuietorile, pentru siguranță.

— Serios? zise din nou inspectorul-şef, ca şi cum acela ar fi fost singurul cuvânt prin care ştia să-şi exprime mirarea. Vreun motiv în mod deosebit?

Róbert simți privirea pătrunzătoare a bărbatului din fața lui. Trebuia să ia o hotărâre. Să păstreze tăcerea sau să spună tot? Ultimul lucru pe care-l voia era să fie prins cu minciuna. Îşi luă un răgaz să se gândească – suficient de mare încât să stârnească suspiciuni, era conştient de asta. Răceala îşi spunea din nou cuvântul, secându-l de energie.

— M-am dat jos din pat şi am găsit uşa din spate întredeschisă, recunoscu el. În aceeaşi seară în care Sunna şi-a pierdut cheile. Probabil uitasem să încui, uşa aia oricum nu se închide întotdeauna cum trebuie. E o casă veche, ştii? Dar lucrul ăsta m-a sâcâit, aşa că am decis să schimb încuietorile.

— De ce nu mi-ai spus? se interesă Sunna.

— N-am vrut să te îngrijorez, scumpo. Probabil că n-a fost nimic grav.

— Interesant, fu singurul lucru pe care-l zise inspectorul-şef când ieşi din încăpere.

Se întoarse puțin mai târziu ca să le comunice că vorbiseră cu Heida însă ea nu le mai oferise nicio informație suplimentară. Polițiştii erau gata să cerceteze înregistrările CCTV din zonă.

— Dar nu am reuşit încă să-l contactăm pe tatăl băiatului, adăugă el.

Sunna şi Róbert rămaseră iarăşi singuri în camera de interogatoriu. Sunna era mai liniştită, tăcută şi privind în gol. Róbert nu zicea nimic şi aştepta, încercând să se convingă singur că Breki luase copilul. Simțea că e

de neiertat să-l răpească în felul acela pe băiat, indiferent cât de negru ar fi fost deznodământul procesului pentru custodie. Róbert se temea deja că Breki plănuia să-l strecoare pe Kjartan afară din țară. Probabil a gândit totul dinainte, îşi zise, convins că nu l-ar fi înşfăcat pe copil din căruț doar ca să-l ducă pur şi simplu acasă.

Róbert încercă să se concentreze la altceva. Închise ochii şi se strădui să vizualizeze oceanul, ca şi cum ar fi stat singur într-o bărcuță, undeva, departe, în Vestfirðir, bucurându-se de liniște şi de apa ca oglinda. Tabloul din mintea lui i se păru atât de veridic încât parcă putea simți mirosul mării. Însă, din când în când, o mai auzea pe Sunna suspinând. Deschise ochii, dar evită să se uite direct la ea. Era plecată într-o lume doar a ei, plângând în tăcere pe scaun.

Când se întoarse, inspectorul-şef avea o expresie serioasă întipărită pe chip. Pe Róbert îl luă prin surprindere. Îşi şterse sudoarea de pe frunte şi îl aşteptă cu nerăbdare să spună ceva.

— Am dat de Breki, e undeva în nord. Polițiştii din Akureyri stau chiar acum de vorbă cu el, spuse, apoi făcu o pauză. A plecat într-acolo azi-dimineață devreme, căutându-şi un loc de muncă temporar, din câte înțeleg. Linia aeriană a confirmat că a făcut check-in-ul la prima oară, deci pare să nu fi fost în oraş când a dispărut băiatul. Acum cercetăm şi alte piste.

Îi adresă următoarele cuvinte Sunnei, cu voce gravă:

— Avem un psiholog aici, în față, care o să stea de vorbă cu tine. E important să avem grijă de tine cât aşteptăm. O să-l găsim pe băiat, sunt convins.

Sunna încuviință dând din cap şi ieşi din cameră împreună cu inspectorul-şef fără să spună nimic.

La scurt timp după aceea, inspectorul-şef se întoarse. Se uită fix în ochii lui Róbert.

— Cred că ar fi bine să stăm de vorbă, doar noi doi, zise el şi închise uşa.

Róbert realiză din ton că urma să fie o discuție nu tocmai prietenoasă. Simțea că-i apar din nou broboane de sudoare. Oare devenise atât de slab încât să se teamă de polițişti? Nu i se mai întâmplase niciodată. Sau poate că răceala era cea care nu-i dădea pace şi-l făcea să se simtă vulnerabil.

— Credem că suntem pe pista cea bună, zise polițistul şi se aşează. Cunoşti pe cineva pe nume Emil Teitsson?

O întrebare banală, iar Róbert speră ca acel „nu” gâtuit pe care reuşi să-l îngaime să sune convingător.

Era adevărat. Nu-l cunoştea personal. Dar ştia *exact* cine e. Îşi aminti limpede interviurile pe care le citise, iar imaginea tânărului îi rămăsese perfect întipărită în minte. Pentru prima dată, Róbert simți cu adevărat frica.

— Ei bine, dă-mi voie să-ți expun teoria mea, zise inspectorul-şef.

◆

După aceea, Róbert rămase aşezat pe coridor şi o aşteptă pe Sunna.

Discuția cu inspectorul îl afectase profund. Róbert simțea cum amintirile îndepărtate şi coşmarurile confuze din trecut se întorc să-l bântuie.

Sunna apăru într-un târziu, cu psihologul alături.

— Mergem acasă, draga mea? întrebă el.

— Te rog, zise ea, în aparență mai liniştită decât înainte, cu toate că era evident din expresia ei, din limbajul corpului – din toată ființa – că era zdrobită de nelinişte.

◆

Era seara târziu, iar afară se întunecase. Sunna stătea pe canapea lângă Róbert fără să rostească vreun cuvânt. Róbert asculta ploaia, ținându-şi brațele în jurul Sunnei. Micul lor apartament devenise un loc rece şi nefamiliar.

Evita să se uite la ceas, preferând să nu ştie de cât timp dispăruse micuțul. Tot ce ştia era că trecuse prea mult.

Róbert nu reuşise deloc să-şi tragă sufletul în ziua aceea, cu atât mai puțin după discuția cu inspectorul-şef, şi nici nu-şi acordase un răgaz să mănânce. Sunna nu mâncase nici ea, din câte îşi dădea el seama. Acum aveau timp, dar realiză că nu-i mai era foame, şi bănuia că nici Sunnei.

Lumea părea să se sfărâme sub ochii lui. Începuse o viață nouă, cunoscuse o fată minunată, îşi construiseră împreună un cămin, iar el devenise tatăl vitreg al micuțului.

Încercă din nou să se gândească la barca din Vestfirðir. Acum îi era mai greu – putea vizualiza marea, însă apa nu mai era liniştită. Când închise ochii, simți că era în larg în mijlocul unei furtuni. Bărcuța se cufunda tot mai mult în apă.

26

Cel mai crunt moment a fost acela când ultimii tăciuni ai speranței s-au răcit şi Emil şi-a dat seama că n-o s-o mai țină niciodată în brațe, că visurile lui la un viitor alături de ea muriseră şi că viața îi fusese schimbată irevocabil – în rău.

Avea grijă să nu zăbovească prea mult asupra a ceea ce ştiau doar puțini oameni – că ea purta în pântece un copil şi că era doar în primele câteva luni de sarcină. Nu îndrăznea să se gândească, însă în adânc era o furie abia controlată, o nevoie de răzbunare.

Emil făcuse tot posibilul să trăiască plin de speranță după ce avusese loc atacul, neavând încredere în medici, care păreau să vrea să-i domolească optimismul spunându-i că nu avea de ales decât să accepte ceea ce se întâmplase.

Nu se putea una ca asta. Nu avea să renunțe niciodată. Pentru început, rămăsese cu Bylgja zi şi noapte, ținând-o de mână. Speranța şi furia îi dădeau energie să meargă mai departe, nelăsându-i loc pentru mâhnire.

Avea un regret nesfârşit că lucrase peste program în seara aceea. Fiecare întrebare la care se gândea începea cu aceleaşi cuvinte: ce-ar fi fost dacă…?

Bineînțeles, habar n-avea dacă ar fi putut s-o salveze. Poate că ar fi ajuns amândoi la spital, zăcând inconştienți unul lângă celălalt, murind împreună. Poate că aşa ar fi fost cel mai bine. Pur şi simplu nu-şi putea închipui viața fără ea. Putea vedea – uneori chiar şi în vise – că prezența lui acolo ar fi schimbat lucrurile, ar fi putut evita atacul. Ştia foarte bine că nu e vreun musculos de care lumea s-ar fi gândit de două ori înainte să se ia, însă tot putea fi un adversar redutabil dacă era încolțit – şi ar fi fost o provocare mai mare să-i atace pe amândoi decât doar pe ea.

Nu e normal să fii în siguranță în propria casă? Niciunul dintre ei nu făcuse vreun rău cuiva. Dar nenorocirea se întâmplase oricum, într-o seară rece de iarnă. Se aşezaseră să mănânce împreună nişte spaghete pe la ora şase seara, vorbind despre copilul care era pe drum şi schimbările pe care urmau să fie nevoiți să le facă. Bylgja nu avea de gând să lucreze mai puțin în următoarele câteva luni şi încă voia să-şi continue studiile în toamnă.

— Mă simt cât se poate de bine, zisese ea. Când o să mi se facă rău dimineața o să-mi iau o zi liberă.

Apoi el se ridicase, zicând că trebuie să se întoarcă la serviciu ca să

termine ceva urgent. O întrebase dacă vrea să vină cu el. Oare chiar făcuse asta? Poate că nu. Oare în loc de asta îi spusese să se relaxeze acasă? Amintirile lui din seara aceea erau extrem de fragmentate, dar ştia că ea zisese că preferă să stea acasă şi să învețe. O lăsase singură, iar acum nu mai ştia cum anume îşi luase rămas-bun de la ea. Iar aceea fusese ultima dată când reuşiseră să stea de vorbă.

Când venise acasă, primul lucru pe care-l văzuse fusese sângele din hol. Probabil o văzuse pe Bylgja imediat după aceea, însă timpul se oprise în timp ce el se lupta să creadă scena din fața ochilor săi. Ea zăcea pe spate, îmbrăcată în pijamaua pe care o purta de fiecare dată când se cufunda în studiu. Nu se mişca, iar balta de sânge de lângă capul ei îl umplu pe Emil cu o asemenea groază că încremeni. Nu ştia să spună cât se holbase la ea înainte să-şi înşface telefonul din buzunar şi să sune la poliție.

Nu era moartă. Asta fusese partea bună – singura.

Pierduse copilul, bineînțeles. Şi fusese ținută într-o comă indusă. Însă murea treptat, iar Emil simțise că propria lui dorință de a trăi se năruia, în ton cu ritmul tot mai slab al bătăilor inimii ei. La început se străduise din răsputeri să fie tare – chiar şi în interviurile pentru ziare şi televiziune, în timpul cărora luptase să obțină măcar o fărâmă de dreptate. Implorase pe oricine avea informații să iasă în față. Cazul rămăsese deschis. Existau indicii concludente cu privire la făptaş, dar nimic îndeajuns de limpede încât să se poată construi un caz. Emil privise neputincios cum viața o părăseşte pe Bylgja sub ochii lui, neavând pe nimeni asupra căruia să arunce vina.

Când, într-un târziu, ea murise, la doi ani după atac, găsindu-şi liniştea pe care o merita, pe Emil nu-l mai păstrase în viață decât mânia pură. Furia îl copleşise, stingând orice urmă de iubire sau compasiune. În adâncul ființei ştia că mânia e un însoțitor periculos al tristeții nealinate, dar nu-i păsa.

Nu fusese formulat un mobil convingător pentru atac, cu toate că polițiştii aveau bănuielile lor, bazate pe informațiile de la sursele pe care le avea în lumea interlopă. Era imposibil să pui ceva în spinarea persoanei al cărei nume le fusese servit. Teoria generală era că atacul care o ucisese pe Bylgja fusese o greşeală.

O greşeală.

Acela era cuvântul pe care-l folosise polițistul. Emil pierduse persoana pe care o iubea cel mai mult – şi copilul nenăscut – din pricina unei greşeli.

Destinul nepăsător îi distrusese viața.

Un infractor de două parale locuise pe aceeaşi stradă cu ei, la doar câteva numere mai încolo, iar teoria polițiştilor era că dependența de droguri a individului îl aruncase în nişte datorii imense. Cămătarii, hotărâți să-şi ia banii înapoi, chiar şi prin mijloace violente, bătuseră la uşa greşită. Emil nu reuşi să nu-şi închipuie scena. Bylgja probabil se străduise din răsputeri să-i convingă că nu nimeriseră unde trebuie. Nu fusese niciodată genul care să se lase călcată în picioare şi, fără îndoială, se enervase. Nu fusese decât o singură lovitură. Dar nici nu fusese nevoie de mai mult. Se credea că e vorba despre un soi de bâtă de baseball.

Îşi propusese de la bun început să se răzbune. Nu-şi dăduse seama de asta până la moartea soției lui. Un apel neaşteptat îl trimisese pe pista corectă. Nu mai gândea rațional, şi era conştient de asta.

Părinții lui erau profund îngrijorați. Încercau întruna să ajute, însă el era om în toată firea şi putea să-şi poarte singur de grijă. Îşi organizase chiar şi o ascunzătoare: o casă abandonată, nu departe de centru, unde putea dormi în linişte, departe de compasiunea excesivă şi amărăciunea din casa părintească. Apartamentul pe care-l cumpăraseră el şi Bylgja era acum gol. Nu se mai putea imagina călcând vreodată acolo. De fiecare dată când se gândea la locul acela nu vedea decât sânge.

Stătuse cu ochii pe casa lui Róbert de mai mult timp şi îi pândise soția şi copilul. Ochi pentru ochi şi dinte pentru dinte, nu? Îi trecuse prin minte că pedeapsa cea mai bună pe care o putea aplica era să-l facă pe Róbert să simtă el însuşi cum e să-şi piardă soția şi copilul.

Însă acum era blocat cu copilul acela care urla, un băiețel care plângea de-i săreau ochii şi refuza să doarmă. Nu era o situație perfectă. Îl ținea într-o casă veche, şubredă şi părăginită, din centru, un loc care poate fusese cândva plin de veselie, dar acum nu mai era decât o carcasă goală – la fel ca Emil – şi trebuia să recunoască faptul că nu avea idee ce să facă mai departe.

Îi făcuse plăcere s-o urmărească pe soția lui Róbert, apoi furase cheile şi intrase într-o seară în apartament. Mai întâi aruncase o privire pe fereastră şi văzuse că erau ocupați; după aceea se strecurase înăuntru şi se uitase în dormitor, unde cei doi erau prinşi în focurile dragostei. Nu-l zăriseră, aşa că avusese grijă să lase câteva urme ale prezenței lui acolo şi plecase fără să închidă uşa din spate.

Mai zăbovise pe stradă, zgâindu-se pe fereastră din când în când,

observându-le fiecare gest. Era hotărât să-l sperie de moarte pe Róbert înainte să meargă mai departe.

În dimineața asta o urmărise pe fată când ieşise la plimbare, luând şi copilul în cărucior. Când văzuse că-l lasă pe micuț dormind în fața unei cafenele de pe Laugavegur, ocazia i se păruse prea bună ca s-o rateze.

Acum stătea în întuneric, în crucea nopții, ascultând țipetele nesfârşite ale băiețelului care o chema pe mama lui. Nu ştia ce să facă mai departe, dar gândul la groaza pe care trebuie că o simțea Róbert în clipa aceea îl încălzea pe dinăuntru.

27

A doua zi, când ajunse la birou, pe Ísrún o întâmpină un musafir neaşteptat.

Era a cincea zi la rând în care lucra, iar patru ture fuseseră de zi. I se propusese şi o tură suplimentară pentru sâmbătă, ca să țină locul unui coleg care o rugase să facă schimb ca să poată fi acasă la petrecerea aniversară a unui copil. Aproape fusese de acord, hotărând că se putea odihni după aceea. Dar atunci avea în capul listei de priorități două subiecte pe care să le urmărească: uciderea lui Snorri Ellertsson şi răpirea copilului.

Fata din hol se ridică brusc în picioare imediat ce intră Ísrún.

— Bună. Am încercat să dau de tine ieri.

Părul roşcat îi cădea pe umeri, iar ochii abia dacă i se vedeau sub bretonul lung. Se îmbujoră când îi zâmbi lui Ísrún. Când i se adresa cuiva avea obiceiul să vorbească nu cu persoana din fața ei, ci privind în sus, ca şi cum s-ar fi gândit profund. Ísrún mai vorbise de multe ori cu ea, însă, şi era obişnuită cu ticul acela.

— *Hallo,* Lára, răspunse Ísrún.

Lára fusese asistenta lui Marteinn încă de când el devenise prim-ministru. Înainte de asta, fusese activă în mişcarea de tineret a partidului. Umblau zvonuri despre o aventură între cei doi, începută înainte ca el să ocupe cea mai înaltă funcție în guvern şi care chipurile continua încă. Nu fuseseră niciodată confirmate, dar când Marteinn şi soția lui se despărțiseră zvonurile se întețiseră; era prim-ministru de şase luni; explicația oficială – serviciul îi împinsese în direcții diferite. Totuşi, Lára rămăsese ținta multor bârfe, iar roşcata atrăgătoare era considerată de mulți distrugătoarea căsniciei, cea care îl îndepărtase pe Marteinn de soția lui şi de cei doi copii.

— Îmi pare rău. Am uitat complet să te sun, zise Lára. Am fost aşa ocupată! Trebuie să ajung urgent la o întâlnire, dar am câteva minute. Putem să stăm puțin jos?

Lára se aşează din nou pe canapea, iar Ísrún pe un scaun, în fața ei. Avea bănuieli destul de puternice despre motivul pentru care venise acolo asistenta prim-ministrului, dar voia s-o lase pe ea să facă prima mişcare.

— E o vizită neoficială, zise Lára. Marteinn m-a rugat să mă întâlnesc cu tine.

Ísrún zâmbi, fără să creadă niciun cuvânt.

— Putem vorbi neoficial, nu-i aşa?

Ísrún dădu aprobator din cap.

— Interviul ăla al tău cu Marteinn a fost sub centură, începu Lára. Bietul de el nu se aştepta la o întrebare despre Snorri. Au fost prieteni cu mulți ani în urmă, atâta tot. După ce Snorri s-a încurcat cu tot felul de prostii, Marteinn a rupt orice legătură cu el. Nu se mai văzuseră de ani întregi. Iar când el e călcat de maşină, prim-ministrul e luat la întrebări.

Lára făcu o pauză de efect.

— Nu că ți-aş face vreo vină. A fost o ştire-bombă.

Ísrún o aşteptă să spună că era deja prea mult, dar ştia că nu e nevoie să rostească efectiv cuvintele. Până la acel moment ea însăşi nu scosese nicio vorbă şi se gândi că tinerii politicieni se pricepeau la meşteşugul de a avea ultimul cuvânt, la fel ca aceia dinaintea lor.

— M-am gândit la tine şi în legătură cu altceva, continuă Lára. Marteinn a lucrat la nişte idei – o posibilă contopire a ministerelor. E un proiect la care ține mult. I-am sugerat că te putem ruga pe tine să faci o ştire despre asta, poate într-o revistă a presei. Ai obține un interviu cu Marteinn, ca să vorbească despre ideea lui pe post.

Ísrún aruncă o privire la ceasul de pe perete.

— Sună excelent, Lára, zise ea, deşi nu avea de gând să se lase cumpărată aşa de uşor. Lasă-mă să mă gândesc, bine?

— Sigur. Dar nu te gândi prea mult. Marteinn vrea să facă materialul ăsta în curând, răspunse Lára, în aparență fără să-şi dea seama că se contrazisese spunând că Marteinn nu ştia despre vizita ei. Ai numărul meu de mobil, nu-i aşa? Cel nou?

Ísrún încuviință din nou.

— Minunat. Sună-mă cât de repede vrei.

Lára se ridică şi îi puse o mână pe umăr.

— Mă bucur întotdeauna să te văd, Ísrún.

— Şi eu.

Acum Ísrún era convinsă că Marteinn ştia mai multe despre uciderea lui Snorri decât era dispus să recunoască. Putea deveni o ştire de senzație.

28

Adormiseră în sfârşit pe canapea, epuizaţi de îngrijorare.

Soneria stridentă îl smulse pe Róbert din somn. Îl durea capul şi simţea că efectele răcelii deveniseră mai pronunţate peste noapte. Fără îndoială i-ar fi plăcut să doarmă mai mult, cu toate că reuşise să aibă un somn remarcabil de profund, ca şi cum s-ar fi retras acolo în mod inconştient ca să se ferească de trauma lumii reale.

Era puţin trecut de ora opt şi Heida era cea care îi trezise.

— Dormeaţi? întrebă ea stingheră, închizând uşa şi intrând în livingul în care Sunna începea să se agite. Mama şi tata se întorc din Spania, continuă ea ca să umple tăcerea atunci când Róbert nu zise nimic. Iau astăzi un avion cu escală la Londra, cred.

Sunna se uită împrejur confuză, ca şi cum întâmplările din ziua precedentă i s-ar fi întors brusc în minte. Se holbă la sora ei, în culmea îngrijorării.

— Unde-i Kjartan? L-au găsit?

— Nu cred, răspunse Heida, bolovănos ca de obicei, fără pic de menajamente.

Róbert îşi găsi telefonul şi văzu că nu pierduse niciun apel. Prin urmare, Kjartan nu fusese găsit în timpul nopţii. Se uită la Sunna şi clătină din cap. Ea se prăbuşi pe canapea, ţinându-şi capul în mâini.

Îl sună imediat pe inspectorul-şef care se ocupa de anchetă, dar acesta nu răspunse.

— Sunt convinsă că o să-l găsească, zise Heida şi se trânti pe canapea. Oare l-a luat Breki? Ai avut mereu gusturi oribile la bărbaţi.

Róbert se prefăcu că nu aude, intră în bucătărie şi făcu un ceai. Avea nevoie de ceva fierbinte ca să-şi înceapă ziua, altfel n-ar fi ajuns departe.

Surorile încă discutau – mai bine zis, Heida îi vorbea Sunnei – când el se întoarse cu o cană de ceai pentru sine şi alta pentru Sunna.

— Róbert, îi zise Heida şi se întoarse spre el. O fi vreun amic vechi de-al tău, de pe vremea când te drogai.

— Încetează! izbucni el.

— Mă rog, ar trebui să ai grijă de familia ta, să te asiguri că nu se întâmplă chestii din astea, comentă ea.

Cuvintele ei îl loviră. Róbert trânti cana pe masă şi era gata s-o dea afară

din apartament când îi ciripi telefonul.

Tăcură cu toții. Róbert răspunse.

— Bună dimineața, Róbert. Am văzut că m-ai sunat, zise inspectorul-şef, apoi făcu o pauză. Încă nu l-am găsit pe micuț, dar avem nişte piste concludente. Ați putea tu şi Sunna să veniți imediat la secție? Cel mai bine e să facem asta față în față.

Róbert simți cum îi creşte pulsul, alungându-i ultima fărâmă de linişte.

— Venim imediat, zise el.

Róbert refuză vehement să-i permită Heidei să vină cu ei, aşa că o lăsară în apartament şi se îndreptară în grabă spre secție.

Fură conduşi în aceeaşi cameră de interogatoriu de data trecută. Pe masă erau o carafa de apă şi nişte pahare, ca să se asorteze cu scaunele vechi, tapițeria jupuită şi masa de lemn care văzuse zile mai bune.

Róbert îi făcu semn Sunnei cu carafa, dar ea clătină din cap. El îşi turnă un pahar cu apă.

— Trebuie să-l fi găsit, zise Sunna şi zâmbi. Sunt convinsă. Abia aştept să-l văd din nou!

— Nu uita ce-a zis la telefon, scumpo. Nu l-au găsit încă pe Kjartan. Să nu ne facem speranțe degeaba. Lucrurile astea durează.

— Tu ce dracului ştii despre asta? izbucni ea furioasă, luându-l prin surprindere.

Apoi se uită în altă parte, de parcă s-ar fi hotărât să nu mai spună nimic.

Inspectorul-şef apăru şi el după o vreme. Părea obosit. Era neras şi avea cearcăne. Bărbatul nu dormise prea mult.

Lui Róbert i se făcu ruşine că el reuşise să se odihnească. Ar fi trebuit ca peste noapte să facă tot posibilul să-l găsească pe băiat. Avea destui prieteni în lumea interlopă la care ar fi putut să apeleze. Oamenii aceia erau deseori plini de resurse, dar în adâncul ființei Róbert ştia că a le căuta ajutorul ar fi însemnat să-şi asume un risc uriaş. Lăsase în urmă partea aceea din viața lui şi nu-şi dorea câtuşi de puțin să reia legăturile cu ea, nici măcar pentru ceva atât de important.

— Facem progrese mari, zise inspectorul-şef şi încercă fără succes să zâmbească.

— Unde e? ceru să afle Sunna.

— Nu a fost găsit, răspunse el. Am…

— Unde e Kjartan? țipă Sunna şi se ridică brusc în picioare.

Cu o mişcare violentă mătură de pe masă carafa, care se sparse pe podea.

Inspectorul-şef nu se arătă mirat.

— Să ne păstrăm calmul, bine? sugeră el pe un ton care demonstra că mai fusese martor al unor ieşiri pătimaşe.

Sunna se prăbuşi înapoi pe scaun, tremurând.

— Avem o bănuială puternică în legătură cu vinovatul, explică el cu glas liniştit. Emil Teitsson. Are douăzeci şi şapte de ani şi e un absolvent de economie care lucrează – sau a lucrat – la o bancă.

— Poftim? Cine-i ăsta? întrebă Sunna.

Róbert rămase tăcut. Răceala îl împiedica să respire cum trebuie pe nas. Stând pe scaunul galben, cu gâlme, simţea că e pe cale să rămână fără aer în atmosfera sufocantă din camera de interogatoriu.

— Pare s-o fi luat razna grav acum doi ani, după ce soţia lui a căzut victimă unui atac violent. De atunci a rămas în comă, dar nu cu mult timp în urmă a murit.

— Şi de ce credeţi că l-a răpit pe Kjartan? îngăimă Sunna.

— Cum probabil vă aşteptaţi, am verificat mai mulţi suspecţi, zise inspectorul-şef, parcă vrând să evite întrebarea Sunnei, inclusiv pe tatăl copilului – care nu pare să aibă vreo legătură –, iar acum pe Emil ăsta. Am urmărit înregistrările de pe Laugavegur. Din păcate două dintre cele trei camere nu funcţionau, problemă care pare să existe peste tot, acum că drăcoveniile astea au început să-şi arate vârsta. Însă pe una dintre ele am identificat un bărbat care *ar putea fi* Emil. După aceea am obţinut înregistrări de la mai multe camere private ale magazinelor de pe stradă. Atunci a fost limpede. Emil a fost identificat cu uşurinţă. Ţinea în braţe un copil care se potriveşte descrierii lui Kjartan.

Făcu o pauză ca să-i lase să digere informaţiile noi.

— Unde e nenorocitul? vru să afle Róbert.

— Locuieşte cu părinţii lui. Ultima dată l-au văzut ieri dimineaţă. Uneori mai dispare, zic ei, dar până la urmă se întoarce de fiecare dată. Vă daţi seama că sunt puternic zdruncinaţi. Nu şi-a mai revenit după ce a fost atacată soţia lui. Părinţii lui Emil ne-au spus că rămăsese însărcinată şi că a pierdut copilul când a fost atacată. Iar acum a murit şi ea.

Nimeni nu zise nimic. Sunna îşi lăsă ochii în jos, privindu-şi palmele.

— Se pare că a petrecut mult timp cu ea la spital şi că a fost un şoc uriaş pentru el când a aflat că a murit, continuă inspectorul-şef. A făcut mult timp terapie cu un psiholog, însă de la o vreme nu s-a mai dus la programări. Părinţilor lui nu le vine să creadă că ar fi putut răpi un copil, ei spun că e

ranchiunos şi plin de furie dar că nu-şi pot închipui că ar răpi un micuț nevinovat – iar ei îl cunosc mai bine decât oricine, bineînțeles. Aşa că acum e numai o chestiune de timp până îi găsim pe el şi Kjartan.

— Ați pus anunțuri? întrebă Róbert.

— O să punem în curând.

— De ce? întrebă Sunna cu disperare în glas. De ce Kjartan?

— Avem nişte teorii, răspunse inspectorul-şef cu lentoare. Nu pot să vă ofer mai multe amănunte acum şi nu asta e prioritatea mea. Mai important e să vă găsesc copilul.

— De ce l-a luat pe Kjartan? repetă Sunna.

Róbert îşi trase scaunul mai aproape de ea.

— Hai să nu ne gândim la asta acum, scumpo.

Inspectorul-şef se ridică.

— Unul dintre voi va trebui să se uite pe înregistrări ca să confirme dacă e într-adevăr Kjartan. Poți să faci tu asta, Sunna?

Róbert văzu expresia de pe chipul ei – sau, mai bine zis, privirea goală care arăta că nu e în stare. Rămase încremenită, incapabilă să rostească vreun cuvânt.

— Mă uit eu, zise el.

— Bun. Între timp, o să pun pe cineva să stea cu Sunna.

◆

După ce se încheie identificarea formală, inspectorul-şef nu-l conduse pe Róbert înapoi la Sunna, ci îl pofti într-o altă cameră de interogatoriu, chiar mai mică, mai ponosită şi mai sufocantă decât cea dinainte.

Róbert nu avusese nicio îndoială că bărbatul din imagini îl ținea în brațe pe Kjartan. Spera ca Sunna să nu fie nevoită niciodată să vadă cadrele acelea. La prima vedere păreau inocente, dar în contextul a tot ce ştia Róbert erau, de fapt, profund sinistre.

— Bănuiesc că n-ai vorbit despre trecutul tău cu Sunna, zise inspectorul-şef când se aşează. Nu ştie nimic, nu-i aşa?

— Nu, răspunse Róbert şi închise ochii, sperând că durerea care începuse să-i pulseze în cap n-o să se intensifice.

Se putea lipsi de migrenă, după toate celelalte.

— Înțelegi că va trebui să-i explicăm legăturile tale cu Emil, nu-i aşa?

— N-am nicio legătură cu nenorocitul ăla, mârâi Róbert.

— Presupuse legături, atunci.

Inspectorul-şef se încruntă.

— O să pornim de la prezumția că eşti nevinovat, cu toate că am anumite îndoieli – chiar serioase. Doar pentru că nu există dovezi nu înseamnă că eşti curat ca lacrima. Ce e sigur e că nici Emil nu pare să creadă că ai fi. Iar acum a dispărut un băiețel.

Făcu o pauză şi se încruntă şi mai tare.

— Crede-mă, dacă aş avea impresia că spunându-i iubitei tale toată povestea rezolv cazul mai repede, aş face-o într-o clipită. Dar, din grijă pentru ea – pentru *ea,* înțelegi, nu pentru tine – o să-ți dau ocazia să discutați voi singuri. O să vorbim toți trei mai târziu. Până atunci ar fi bine să fii curat – altfel va trebui să-i spun eu, cu cuvintele mele, de ce a fost răpit fiul ei de un străin.

Róbert nu rosti niciun cuvânt când ieşi val-vârtej din încăpere. Avea senzația că pereții goi şi reci ai coridorului îl zdrobesc.

Se gândi la Sunna, femeia minunată care-i insuflase din nou viață şi speranță, speranța la o viață mai bună şi un viitor mai luminos.

Acum i se făcuse teamă – şi era aproape sigur – că visele urmau să i se transforme într-un coşmar.

29

— Interviul o să se transmită în seara asta la televizor, zise Ari Thór.

El şi Tómas stăteau în colțul pentru cafea al secției. Tómas fusese de serviciu în noaptea precedentă şi îl rugase pe Ari Thór să vină de dimineață ca să discute următoarele mişcări şi planificarea turelor. Bănuiau că restricțiile o să fie ridicate în seara aceea, iar veştile se răspândiseră deja, aşa cum se întâmplă mereu într-o comunitate restrânsă. Viața în general revenise la normal şi unii oameni se întorseseră la serviciu, însă majoritatea firmelor şi magazinelor rămâneau închise. Cu toate acestea, prin oraş se răspândise vestea că brutarul era din nou la lucru în dimineața aceea, chiar dacă brutăria nu se deschisese oficial. Deasupra oraşului încă atârna o umbră, locuitorii nu-şi reveniseră din amorțeala provocată de moartea asistentei, care fusese o persoană populară şi locuise în Siglufjörður vreme de mulți ani.

— Interviul? întrebă Tómas cu o privire distantă în ochi. A, da, desigur. Jurnalista aia… Parcă Ísrún o chema, nu?

— Da, ea e.

— Foarte bine, băiete, zise Tómas cu mintea aiurea.

Îşi trecu o mână prin părul său tot mai rar. Era limpede că se gândea la altceva.

— Eşti îngrijorat din pricina infecției? întrebă Ari Thór. Ți-e teamă că se ridică prea repede carantina?

— Ce? îngrijorat? Nu, deloc. Dar, că tot mi-am amintit… Am sunat aseară la spital să văd care-i situația. Starea bietei Sandra se deteriorează. Ai tot fost pe la ea din când în când în ultimele luni, nu-i aşa?

Ari Thór dădu din cap şi simți că i se întoarce stomacul pe dos.

— Da… îngăimă el.

— N-ai vrea să mergi s-o vizitezi? S-ar putea s-o vezi pentru ultima oară dacă lucrurile nu evoluează bine. E o gripă foarte urâtă, dar nu e deosebit de infecțioasă.

— Sigur, zise Ari Thór evitându-i privirea lui Tómas.

Rămaseră o vreme în tăcere.

— Am pus… începu Tómas, dar lăsă fraza neterminată.

Făcu o pauză şi încercă din nou.

— Ascultă, băiete, am scos casa la vânzare.

— Casa? Casa ta? Te muți? întrebă Ari Thór uluit.

— Da, casa noastră. Dar nu-ți face griji, n-o să plec nicăieri încă o vreme. Am vorbit cu soția mea şi mă vrea alături de ea în sud, ca să încercăm să ne păstrăm căsnicia. Aşa că i-am zis că o să scot casa la vânzare şi o să văd ce se întâmplă. Dar nu sunt convins că o să pună cineva mâna pe ea. Lumea crede că poate cumpăra o casă în nord pe nimic, practic. Poate vrea cineva s-o închirieze, cine ştie… Dar anunțul e pentru vânzare. M-am gândit doar să-ți spun, în caz că-l vezi în ziar sau pe net. Nu s-a hotărât încă nimic. Nu-ți face griji, adăugă el după aceea ca într-o doară şi se uită curios la Ari Thór.

Însă acum Ari Thór chiar avea de ce să-şi facă griji.

Dacă Tómas se muta înapoi în sud, atunci el trebuia să hotărască dacă să candideze sau nu la postul de inspector de la secția din Siglufjörður şi ar fi preferat să nu fie nevoit să se gândească încă la asta. În primul rând voia să-şi pună ordine în viața personală, să-şi dea seama încotro mergea relația cu Kristín. Oare să se mute la Akureyri ca să fie cu ea, sau chiar să plece împreună, atunci când venea momentul să-şi continue ea studiile în străinătate?

Încercă să nu-şi trădeze îngrijorările.

— O să vedem, zise el şi zâmbi.

◆

Tómas plecase acasă. Ari Thór era singur de serviciu şi merse pe jos până la micul port. Era o zi senină, iar apele fiordului scânteiau. Chiar se întâlni cu două persoane şi le salută dând din cap. Ele îi răspunseră, însă aveau o mină mohorâtă.

Poate ar fi fost bine să meargă în vizită la Sandra, să stea cu ea şi să-i asculte poveştile despre oraşul de odinioară. Îi spunea mereu să ia lucrurile uşor, să lase fleacurile să-l enerveze şi, chiar dacă nu o întâlnise niciodată pe Kristín, insista ca Ari Thór să țină strâns de ea.

Gândul la Sandra îi aminti că intenționase să-l contacteze pe Hédinn înainte să se difuzeze interviul. Mai bine îl suna chiar atunci.

Se plimbă pe debarcaderul de lemn ținând telefonul la ureche, aşteptând să-i răspundă Hédinn şi privind bărcile multicolore cum se leagănă la chei. Parcă se simțea un parfum de primăvară, însă Ari Thór ştia că aerul nemişcat putea fi înşelător şi că vremea se putea înrăutăți înainte ca primăvara să ajungă în Siglufjörður.

I se răspunse în sfârşit la telefon.

— Alo, zise Hédinn.

— Salut, Hédinn. Sunt Ari Thór de la poliție. Te deranjez?

— Deloc. Sunt acasă. Zilele astea nu se merge la şcoală, aşa că noi, profesorii, nu prea avem multe de făcut. Ai mai descoperit ceva?

— Mă apropii. Sunt câteva lucruri pe care trebuie să le vorbim. Ne putem vedea în weekend, dacă ai timp.

— E foarte bine, confirmă Hédinn, vizibil nerăbdător. Ce ai descoperit?

— Încă lucrez, dar pot să-ți spun că ai pe undeva un văr despre care nu ştiai.

— Cum ai zis? Un văr?

— Da. Jórunn şi Maríus au avut un băiat în 1950, dar nu ştiu ce s-a ales de el. Pare să fi fost adoptat. Cred că lui Jórunn i-a fost greu.

— Crezi că ar putea fi… în viață? înghiți Hédinn în sec.

Ari Thór simți că la mijloc putea fi ceva mai mult decât simpla curiozitate.

— Sincer să-ți spun, nu ştiu. De ce întrebi?

— Mă gândeam la ceva ce mi-a zis tata cu puțin timp înainte să moară, explică Hédinn după o pauză. Pe atunci cam era deja în lumea lui, însă din când în când mai spunea şi lucruri cu sens.

— Ți-a povestit ceva relevant?

— Nu, nu ştiu sigur dacă e relevant, altfel ți-aş fi spus de mai devreme. Dar cred că ar putea avea legătură cu fiul lui Jórunn. Poate… Nu e un gând plăcut, dar… poate că, atunci când a fost să tragă linie, nu a renunțat la el.

— Cum adică?

— Tata mi-a zis ceva despre cât de bine mă descurcasem şi cum genele proaste nu ajunseseră la mine, ci numai cele bune. Pe atunci habar n-aveam la ce se referă, dar apoi a spus – şi nu i-am uitat niciodată cuvintele – „mă gândeam doar la faptul că ai o mătuşă care a luat o viață…” Am încercat să-l descos la ce se referă, dar n-am reuşit să mai aflu nimic de la el. Poate că spusese prea multe, sau poate că era doar confuz.

— Crezi că se referea la Jórunn?

— E posibil. N-am auzit niciodată să fie implicată în vreo crimă, sau poate că tata încerca să-mi spună că-şi luase *propria* viață. Am avut două mătuşi şi din partea tatălui meu, însă nu am auzit nimic de genul ăsta despre vreuna dintre ele. Mi-am amintit adineauri de aspectul ăsta, când mi-ai spus că a avut un copil şi că nimeni nu ştie ce s-a ales de el. Poate, ştii tu, poate i-a luat viața copilului, din cine ştie ce motiv?

— E înspăimântător, asta e tot ce pot să zic… se cutremură Ari Thór. Ar trebui să discutăm mai pe larg mâine, dacă ne găsim timp să ne întâlnim. Şi, apropo, diseară, la televizor, o să fie o poză cu tine.

— Ce? întrebă Hédinn mirat.

— Nu-ți face griji, zise Ari Thór şi îşi dădu seama că începea să semene cu Tómas. N-o să te recunoască nimeni. E poza cu tine şi tânărul acela, făcută în Hédinsfjörður. Mi se ia un interviu în cadrul unei ştiri despre infecție şi situația cruntă de aici. Eu şi reporterița am hotărât să strecurăm şi o vorbă despre fotografie. O să vedem dacă poate cineva să-l identifice pe individul ăsta.

Hédinn rămase tăcut câteva clipe.

— Păi, bănuiesc că e-n regulă, ezită el.

— Nu se-ntâmplă nimic, îl linişti Ari Thór, având senzația că e mai entuziasmat decât Hédinn cu privire la rezolvarea misterului. Mai am şi mărturia cuiva cum că tânărul a locuit acolo cu părinții tăi şi Jórunn şi Maríus.

— Serios? întrebă Hédinn, vizibil interesat. A locuit acolo? În casa noastră din Hédinsfjörður?

— Aşa se pare. Am găsit un film din Hédinsfjörður, iar el apare acolo.

— Măi să fie! exclamă Hédinn. Unde l-ai găsit?

— La Delía. O cunoşti?

— Da, bineînțeles. Pot să văd şi eu filmul ăsta?

— Da, de ce nu? De fapt, ai vrea să ne întâlnim mâine seară acasă la Delía, dacă n-are ea nimic împotrivă? sugeră Ari Thór şi nu aşteptă un răspuns. O să vorbesc cu ea şi te anunț, adăugă el, apoi întrerupse convorbirea.

Îşi acordă un scurt răgaz să se bucure de vremea călduță, însă tot simți un curent rece în aer. În Siglufjörður vânturile reci din nord nu erau niciodată departe, însă Ari se obişnuise deja cu acest lucru. Zile ca de iarnă în luna mai sau chiar şi în iunie nu-l mai surprindeau.

Ari Thór avea destule să-i spună lui Hédinn, însă nimic concret. Ce se întâmplase cu mătuşa lui rămânea un mister, iar tânărul polițist se temea că aşa şi avea să rămână. Povestea aparținea unei generații anterioare. Poate că nici nu avea el căderea să dezlege enigma.

Gândul îi zbură din nou la Sandra, care zăcea pe patul de moarte la spital. Oare era momentul să-şi ia inima în dinți şi să-i facă o vizită? Voia s-o vadă, iar ea merita o vizită din partea lui, însă în adâncul sufletului Ari

Thór ştia că nu are puterea s-o vadă murind.

Îşi scoase din nou telefonul şi, ca să se gândească la altceva, o sună pe Kristín.

— O să fiu la televizor diseară, o anunţă el mândru.

— La televizor, vorbeşti serios?

— Mă rog, o să fie doar vocea mea şi o imagine, dar tot e ceva.

— Ce frumos, Ari Thór, zise Kristín pe un ton neutru.

Era întotdeauna foarte calmă, nu se entuziasma niciodată cu adevărat în legătură cu ceva.

— Poate ne putem uita împreună…

— Ce? Vrei să spui…?

Iar acum glasul îi prinsese, în sfârşit, ceva culoare.

— Da, pericolul a trecut, deci poţi să vii pe la mine, dacă ai chef.

— Bineînțeles, Ari, bineînțeles, sigur.

30

— Ísrún! strigă Ívar când ea deschise uşa redacţiei.

Tânăra oftă, merse până la el şi se sili să zâmbească. Nu-i suporta mutra mulţumită, nu că ar fi fost ceva neobişnuit.

— Ai un mesaj, se răsti el. Nu mi-am dat seama că am fost promovat şi am ajuns secretara ta.

— Un mesaj? întrebă ea nerăbdătoare. Despre ce?

— Te-a sunat cineva de la un cămin de bătrâni.

Apoi, ridicând tonul nejustificat de mult:

— Voia să te anunţe că ţi-au pregătit camera.

Era limpede că sperase ca restul să pufnească în râs, însă gluma lui nu avut efectul scontat.

— Cum adică?

— A sunat o femeie de la un azil din Breidholt, răspunse el şi rânji. Cineva pe nume Nikulás vrea să vă întâlniţi.

— A, mersi, spuse ea dând să plece în grabă.

— Stai uşor, Ísrún, zise el stingher.

Nu-i era la fel de uşor ca lui Marteinn să le spună oamenilor pe nume.

— Cine-i tipul ăsta? E ceva despre care nu mi-ai spus?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Lucrez la tot felul de chestii. Are legătură cu subiectul din Siglufjörður la care m-a rugat María să lucrez pentru supliment, zise ea accentuând numele redactoarei. Ar fi bine să-l sun chiar acum, zise ea, îşi scoase telefonul şi se îndepărtă cu el la ureche înainte ca Ívar să se poată plânge.

◆

— Exact, Nikulás m-a rugat să te sun, zise fata de la căminul pentru bătrâni. A cotrobăit prin nişte lucruri mai vechi şi are o cutie în care zice că ar fi bine să te uiţi. N-are sens să încerci să vorbeşti cu el la telefon.

— Poţi să-mi trimiţi cutia? întrebă Ísrún, fără entuziasm la gândul încă unei călătorii până la Breidholt.

— Păi, bănuiesc că aş putea s-o pun într-un taxi, dacă plăteşti tu cursa. Dar cred că Nikulás chiar vrea să te vadă, dacă poţi să vii s-o iei chiar tu. Nu-i nevoie să rămâi mult. Vezi tu, bătrânul nu are parte de mulţi vizitatori.

Ísrún se uită la ceas. Şedinţa de dimineaţă era pe cale să înceapă. Poate

reuşea să ajungă imediat după şedinţă, dacă nu apăreau noutăţi în cazul dispariţiei copilului.

— O să fac tot posibilul, zise ea şi încheie convorbirea, apoi căută în agendă până dădu de numărul sursei ei din poliţie.

Sună de două ori, i se răspunse, după aceea apelul se întrerupse imediat. Era a doua oară în ziua aceea în care refuzase abrupt să stea de vorbă cu ea.

◆

Abia dacă se aşezase atunci când Ívar făcu anunţul.

— Poliţia a dat un comunicat de presă, zise el şi aşteptă, savurând momentul. Au numit o persoană pe care vor s-o interogheze în legătură cu răpirea.

Ísrún făcu ochii mari.

— Cine e? întrebă după o linişte nejustificat de lungă.

— Îl cheamă Emil Teitsson, răspunse Ívar cu o expresie amuzată pe chip. Probabil au dovezi solide dacă i-au publicat numele. Au dat chiar şi o poză cu el.

Aşeză comunicatul de presă şi fotografia scoasă la imprimantă pe birou, apoi se întoarse spre Ísrún.

— Amicii tăi sticleţi ce spun? se interesă el cu glas aspru.

Ea studie poza şi constată că nu-l recunoaşte din prima pe bărbatul din imagine. Era posibil să-l mai fi văzut, dar nu era convinsă. Părea un tânăr prietenos, îmbrăcat într-o cămaşă cu dungi, care arbora un zâmbet pe chip şi avea o frizură îngrijită.

— Nu ne spun prea multe, zise ea. O să aflu mai multe până la sfârşitul zilei.

Pescui comunicatul de presă şi îl citi pe diagonală.

— Individul e un infractor cunoscut? întrebă cu oarecare îndoială în glas un alt jurnalist.

Tânărul din fotografie cu siguranţă nu avea înfăţişare de interlop.

— Din contră, răspunse Ívar. A terminat Economia. Poliţia nu zice prea multe, dar eu tocmai i-am verificat trecutul.

Ísrún zâmbi în sinea ei, convinsă că verificarea lui Ívar nu însemnase decât să-i tasteze bărbatului numele într-un motor de căutare.

— A apărut la ştiri acum vreo doi ani când a fost atacată iubita lui, continuă Ívar, plesnind de importanţă. Sigur vă amintiţi. A fost interogat de câteva ori şi a criticat poliţia pentru cât de încet se mişca ancheta.

Ísrún îşi amintea bine cazul tulburător.

— Femeia a murit de curând, zise ea.

Ívar încuviință dând din cap.

— A fost rezolvat vreodată cazul ăsta? întrebă el adresându-se lui Ísrún.

Acum ea juca pe teren propriu.

— Nu, răspunse. Nu s-a ajuns la nicio concluzie. Înțeleg că au existat bănuieli puternice împotriva unui bărbat, dar nu-mi amintesc cum îl cheamă, deşi probabil pot să aflu dacă mă uit pe notițele mai vechi. Numele nu i-a apărut niciodată în presă şi nu s-au găsit dovezi împotriva lui.

— Poți să verifici, te rog? întrebă Ívar cu o politețe neaşteptată. Se întâmplă cumva să-l fi chemat Róbert? adăugă apoi.

Ísrún scotoci în memorie, însă fără succes.

— Nu-mi amintesc, zise. De ce întrebi?

— Am auzit de dimineață cine e copilul răpit, explică Ívar torcând de mândru ce era. Poate ai aflat şi tu.

Ísrún scutură din cap, blestemând în sinea ei.

— Pe mama copilului o cheamă Sunna. E dansatoare şi locuieşte pe Ljósvallgata cu un bărbat pe nume Róbert. Trebuie să aflăm dacă are vreo legătură cu Emil ăsta, şi încă repede.

Când şedința se încheie, Ísrún se aşează posomorâtă la computer şi caută prin notițe. Descoperi rapid numele bărbatului aflat în vârful listei suspecților în cazul atacului din urmă cu doi ani – şi care, de fapt, era şi singurul: un consumator de droguri şi recuperator cunoscut.

Închise ochii şi se strădui să-şi țină furia sub control.

Fir-ar să fie.

Pe bărbat îl chema Róbert.

Cu o căutare rapidă îi găsi numele complet, iar din registrul persoanelor află că locuia pe Ljósvallgata cu iubita lui, Sunna, şi cu un băiat de un şi jumătate pe nume Kjartan.

Nefericit mod de a-ți începe ziua.

31

Soarele de iarnă se lupta să străpungă norii. Emil miji ochii şi privi în jos, la trotuar. Savura căldura pe care o aducea din când în când câte o rază de soare rătăcită. Se înfrigurase, însă avea lucruri mai importante la care să se gândească. Era în drum spre casa părinților lui, pe jos, şi singur, pe deasupra, eliberat de copilul plângăcios.

Țipetele neîncetate fuseseră prea mult pentru el şi nu găsise nicio metodă să-l liniştească pe micuț.

Chiar şi aşa, nu fusese o greşeală. Róbert le luase lui şi Bylgjei copilul nenăscut, deci cu siguranță exista o anumită justețe în ceea ce făcuse. Preț de o clipă, Emil îşi imaginase că băiatul ar fi al lui. Îi trecuse prin minte chiar să-l ia şi să dispară cu el.

Mergea cu pas vioi pe străzile din centrul Reykjavíkului. Se ținea instinctiv la distanță de marginile trotuarelor, în aparență atras cât se poate de aproape de copacii şi tufele din apropierea grădinilor – granițele locurilor în care oamenii ar trebui să se simtă în siguranță în confortul casei lor. Bylgja fusese atât de convinsă că e în siguranță acasă, că e liberă să-şi petreacă serile îmbrăcată în pijama şi cufundată în studiu.

Pe stradă nu mai erau alți oameni şi, chiar dacă erau, Emil nu le observă prezența. Avea destule pe cap şi, cu toate astea, misiunea lui era îndeplinită numai pe jumătate. Nu-şi dădea seama cât avea să mai reziste, însă ura părea să-l țină în mişcare. Era convins că Róbert era vinovat de moartea soției sale şi era hotărât să-l facă să plătească. Emil nu se temea de urmări. Nu făcuse eforturi reale să-şi acopere urmele, în afară de faptul că rămânea în umbră ca să-şi ofere spațiul de care avea nevoie să termine ce începuse.

Se scărpină pe un obraz şi îl simți țepos. Poate că după ce ajungea acasă avea să se radă, dacă-l mai țineau puterile. Zâmbi în sinea lui amintindu-şi cum Bylgja se plângea întotdeauna dacă treceau câteva zile fără ca el să se bărbierească. Recunoscu faptul că acum nu mai avea motiv să se bărbierească sau să aibă grijă de cum arată. Nu-i mai avea decât pe părinții lui. Ei urmau să-l iubească necondiționat şi după ce le spunea ce făcuse. Urmau să înțeleagă. Mama lui avea să-l îmbrățişeze călduros, să-l aline, să-i spună că lucrurile urmau să se termine cum era mai bine, că nimeni nu urma să-i facă vreo vină.

Soarele apăru din nou. Emil se opri o clipă, se întoarse cu fața la el şi

închise ochii. Mare parte din senzația de frig îl părăsi.

Poate că exagerase răpind un copil mic de lângă mama lui. Apoi se gândi la Bylgja, aşa cum făcea în fiecare zi. Singurul lucru la care evita să se gândească era sentimentul că, poate, răzbunarea lui nu era chiar atât de dulce pe cât sperase. Făcuse tot posibilul s-o răzbune, dar nu se simțea cu nimic mai bine. Poate că nici nu se aşteptase.

32

Heida îi aştepta la apartamentul din Ljósvallagata. Făcuse cafea şi întinsese masa din bucătărie. Găsise în congelator nişte melci cu scorţişoară, îi încălzise şi îi aşezase pe o farfurie în mijlocul feţei de masă în carouri.

Róbert nu se aşteptase la asta. Poate că, în felul ei, încerca să-şi ceară scuze pentru felul nepoliticos în care se purtase mai înainte. Nu le puse nicio întrebare, iar ei nu ziseră nimic la rândul lor. Tăcerea era cât se poate de grăitoare – băiatul lor tot nu fusese găsit încă.

Apartamentul avea o căldură neobişnuită. Róbert se pomeni că îl cuprinde sentimentul că nu era nimic în neregulă, că micuţul era în pat, dormind, şi că întâmplările din ultimele câteva zile fuseseră demult uitate. Nu-i luă mult să treacă peste senzaţia atât de caraghios de neadevărată.

Faptul că poliţiştii voiau să-l ia urgent la întrebări pe Emil era informaţie publică şi nu era decât o chestiune de timp până când propriul lui nume şi al Sunnei aveau să fie aflate. Spera că lucrul ăsta nu o să se întâmple, însă ştia că speră degeaba. Întrebarea era cât de mult avea să sape presa. Oare el şi Sunna aveau să fie menajaţi când venea momentul întrebărilor despre trecutul lor – trecutul lui?

Cei trei stăteau la masa din bucătărie.

— Vreţi să rămân aici, în caz că vine cineva? întrebă Heida.

Róbert îşi zise că poate o judecase greşit, după timpul neobişnuit de îndelungat în care ea se arătase atentă şi amabilă. Dar sentimentul nu dură mult.

— Ştiţi că săptămâna viitoare am bilet de avion spre casă şi nu pot să schimb data, deci după aceea n-o să pot să vă ajut dacă nu-l găsesc pe băiat între timp.

Sunna izbucni în lacrimi şi plecă de la masă.

Róbert o urmă în dormitor, lăsând-o pe Heida în bucătărie, în ecoul cuvintelor ei.

Închise uşa şi făcu tot posibilul s-o liniştească pe Sunna. Ea plângea întruna, cu lacrimile şiroindu-i necontenit. Nu era momentul potrivit să-i spună de ce îl răpise Emil pe băiat, dar cât de mult mai putea să amâne?

După o vreme, Sunna îşi mai veni în fire şi se întoarseră în bucătărie, unde Heida termina ultimul melc cu scorţişoară.

Poate că era mai bine că Heida se afla acolo. Aşa putea evita să stea de

vorbă cu Sunna şi să-i explice trecutul lui. Prin prezența ei, Heida îi amâna momentul execuției.

Aproape că spera să se întâmple o minune, nu doar să fie găsit băiatul, ci să apară o cale prin care să-şi salveze şi el pielea.

Când sună telefonul, Róbert era convins de două lucruri: că apelul era de la poliție şi că băiatul fusese găsit teafăr şi nevătămat.

Inspectorul-şef trecu direct la subiect:

— L-am găsit, zise el cu glas sumbru. Pe Emil, vreau să zic, adăugă stingher.

— Ce mama dracului vrei să spui? întrebă Róbert, părându-i imediat rău că folosise un ton care o făcuse pe Sunna să tresară impacientată.

— Nu-l avea pe băiat cu el. L-am prins nu departe de casa părinților lui. Nu părea să ştie că suntem pe urmele lui. Nu s-a opus. Puteți fi siguri că toți agenții disponibili îl caută pe Kjartan.

Cuvintele lui fură urmate de o tăcere dureroasă.

— A zis ceva?

Altă tăcere prelungă.

— Doar a rânjit la noi. Ne-a zis că l-a lăsat pe băiat lângă lacul Tjörnin.

— Lângă lac? strigă Róbert.

Sunna izbucni din nou în lacrimi şi se întinse să-i ia telefonul din mână.

— Credeți… credeți că…?

Róbert nu reuşi să-şi ducă întrebarea la bun sfârşit.

Heida o îmbrățişă pe sora ei.

— Aveți încredere în noi. Organizăm o căutare a… o căutare în zonă.

— Pot să ajut? întrebă Róbert.

— Nu. Stai cu iubita ta. O să vă contactăm imediat ce-l găsim pe băiat.

Róbert simți cum inima îi bate nebuneşte şi simți din nou durerea de cap violentă şi răceala care refuza să-i dea pace. O zi şi o noapte de stres îl epuizaseră. Se frecă la ochi, încercând să-şi potolească durerea.

În clipa aceea ar fi dat orice să fie singur cu Emil, de la bărbat la bărbat. Numai unul dintre ei ar fi plecat de acolo în viață. Însă mânia îi era amestecată cu frică. Îi era frică de ce era mai rău în privința lui Kjartan.

Şi era îngrozit şi de Sunna. Acum timpul se scurgea în defavoarea lui. În curând ea avea să afle despre atacul care avusese loc cu doi ani înainte. Ştia cu certitudine că n-o s-o poată convinge că nu fusese implicat. I se părea că există un singur mod prin care se putea încheia toată povestea.

33

Ari Thór căută fără succes prin arhivele online ale ziarelor ferparul lui Jórunn, din martie 1957. Nu reuşi să găsească decât o informare seacă, neînsoţită nici măcar de o poză. Jórunn trăise şi murise discret.

O sună din nou pe Kristín.

— Mă gândeam că poate vrei să aduci ceva bun de mâncare diseară – un curry sau o pizza. Ar fi o schimbare binevenită.

Ea se gândi o clipă, suficient cât să-şi demonstreze punctul de vedere, şi căzu de acord.

— Bine. S-a făcut. Ajung pe la şapte jumate cu nişte mâncare la pachet. Să aduc şi o sticlă de vin? Bănuiesc că magazinul de băutură e deschis.

— Siglufjörður n-a stat pe uscat niciodată mai mult decât acum.

— Cum te simţi, Ari? întrebă ea cu căldură în glas.

— E greu, ştii, a fost infernal, crede-mă. Mi-aş dori să fii aici, Kristín.

Apoi, înainte ca ea să poată răspunde, adăugă:

— O mai ţii minte pe Sandra?

— Da, sigur, bătrâna cu care te tot vezi pe la spatele meu, zise Kristín ca să-l tachineze.

— Nu se simte prea bine.

— A, serios? Îmi pare rău, Ari, e din cauza virusului?

— Se pare că nu, dar e tot mai bătrână şi îmi fac griji. Asta-mi mai trebuia…

— Sunt convinsă că o să fie totul bine. Ne vedem diseară, trebuie să fug, zise ea.

— Diseară se anunţă furtună, spuse Ari Thór. S-ar putea să rămâi blocată cu mine din cauza zăpezii.

— Există şi lucruri mai rele, răspunse Kristín.

◆

La prânz Ari Thór avea întâlnire cu Helga, medicul-şef de la spital. Câţiva reprezentanţi ai Direcţiei pentru Situaţii de Urgenţă veniseră la Siglufjörður şi vorbiseră cu ea în dimineaţa aceea. Helga îi spuse că discuţia fusese rapidă şi că rezultatul era ridicarea oficială a carantinei la ora şase seara.

Helgăi parcă i s-ar fi luat o greutate de pe umeri. Părea să nu fi dormit ca lumea de multe nopţi.

În ceea ce-l privea, Ari Thór era bucuros că scăpase neatins din situația de criză. Scăpase de infecție, deşi era unul dintre puținii din oraş care era obligat să umble pe afară, şi reuşise să se odihnească destul de bine între schimburi. Găsise timp chiar să sape într-un caz uitat care se dovedise mult mai interesant decât majoritatea cazurilor cu care se confruntase poliția din Siglufjörður în anul acela – de fapt, mai interesant decât toate.

Ari Thór se pregătea să iasă din spital când observă o uşă pe care scria „Obstetrică”. Se opri, în timp ce în minte i se înfiripa un gând. Îşi aminti de băiatul din Blönduós – copilul care era posibil să aibă un tată în poliția din Siglufjörður. Exista posibilitatea ca Ari Thór să fi ratat naşterea propriului fiu. Simți regretele ca pe un junghi.

Dar înainte să cadă pradă altor îndoieli în minte i se cristaliză o altă idee. Hédinn se născuse în Hédinsfjörður, prin urmare moaşa din Siglufjörður trebuie să fi mers acolo să participe la naştere – fără îndoială, una dintre puținele persoane care ar fi avut vreun motiv să-i viziteze pe locuitorii din Hédinsfjörður. Oare era posibil ca ea să mai fie în viață? Calculă cu repeziciune datele. La limită, era posibil. Dacă ar fi avut pe atunci douăzeci şi ceva de ani, ar fi însemnat că acum avea peste optzeci.

Bătu la uşa moaşei şi în prag apăru o femeie între două vârste.

— Ca să vezi, zise ea. O vizită din partea poliției?

— Aş putea să intru câteva clipe? întrebă Ari Thór şi zâmbi.

— Te rog, răspunse ea şi se aşeză la un birou pe care tronau teancuri de documente. În mod normal ar trebui să-ți faci programare, dar deocamdată nu e agitație. Când trebuie să naşti? întrebă ea fără să-i tresară vreun muşchi de pe figură.

Gluma îl luă pe Ari Thór prin surprindere şi reacționă cufundându-se mai mult decât de obicei în formalități.

— Aş vrea să aflu mai multe despre moaşele care au lucrat aici în oraş pe la mijlocul secolului trecut.

— Uite ce e, nu sunt chiar atât de bătrână, chiar dacă mă apropii de pensie, răspunse ea cu un zâmbet cald.

— Le-ați putea căuta pe moaşele de atunci? Mai precis, din 1956?

— Nu e nevoie să caut. Trebuie să fi fost Sigurlaug.

Ari Thór simți că prinde aripi.

— Unde pot s-o găsesc?

— Nu poți s-o găseşti nicăieri. A murit cu mulți ani în urmă.

Prin urmare, calea aceea era închisă, hotărî el şi se ridică.

— În regulă. Mulțumesc. Vă las să vă ocupați de următorul copil.

— Hmmm. Aici nu se mai nasc copii. Unii merg la Akureyri, alții bat tot drumul până la Reykjavík. Eu mă ocup doar de chestiunile prenatale şi apoi ofer ajutor postnatal. Hârțogăraie interminabilă, după cum bine vezi, explică ea şi îşi sprijini o mână pe un teanc de acte.

Ari Thór se aşeză din nou.

— Aveți rapoarte de pe vremea aceea? Caut informații despre o naştere din Hédinsfjörður, în mai 1956.

— Parcă despre Hédinn e vorba, nu-i aşa? întrebă ea gânditoare. A fost singura persoană născută în Hédinsfjörður, din câte ştiu.

— Aşa e.

— Ei bine, avem rapoarte despre tot felul de lucruri. Ai nevoie doar de timp să cauți prin ele.

Se uită bine la el, mijind ochii în care îi juca o scânteie de amuzament.

— Vrei să văd ce pot găsi?

— V-aş fi foarte recunoscător, răspunse el timid.

Văzu pe fața ei că aştepta o explicație, dar hotărî să aştepte să-l întrebe direct.

— E cam neobişnuit ce-mi ceri, să ştii, spuse ea ezitând. Pot să te întreb de ce te interesează documentele astea?

Ari Thór zâmbi larg, mulțumit că o citise corect.

— Dacă puteți găsi raportul, atunci o să vă spun toată povestea. Mă întorc mai încolo, zise el şi se ridică în picioare.

— Cu plăcere. O să fac tot posibilul. Ar trebui să pot verifica luni la prima oră. E în regulă?

— Ar fi perfect.

Nu era ca şi cum ar fi fost o prioritate, însă ar fi fost interesant să afle impresii şi din partea altcuiva care fusese în Hédinsfjörður pe atunci.

Când ajunse în parcarea din fața spitalului, Ari Thór se răsuci pe călcâie. Voise să întrebe şi de Sandra. Intră înapoi în clădire şi ceru să stea de vorbă cu Helga, care apăru după câteva minute.

— Bună din nou, zise Ari Thór. Am uitat complet. Voiam să te întreb cum se mai simte bătrâna Sandra.

— Vorbeşte mult despre tine, spuse Helga fără să răspundă la întrebare.

— Îşi revine?

— N-ar prea trebui să vorbesc despre starea ei cu cineva care nu-i e rudă, zise ea. Dar presupun că pot face o excepție. Polițiştii ar trebui să ştie cum

se descurcă spitalul cu celelalte boli în perioada asta neobişnuită.

Ari Thór aşteptă neliniştit.

— Nu arată bine, iar gripa a slăbit-o. E obosită şi nu cred că mai are mult. Nu te duci s-o vezi? Probabil că e trează acum şi ştiu că s-ar bucura.

Ari Thór se uită la ceas ca şi cum ar fi întârziat la o altă întâlnire.

— Sunt prins în următoarea oră şi ceva, minți el şi se simți ca un laş. O să trec diseară sau mâine. Poți s-o saluți din partea mea?

34

— Îl caută pe Kjartan, trebuie doar să aşteptăm, zise Róbert când Sunna se calmase puțin.

— De ce ai pomenit de lac? țipă ea.

— L-au prins pe tipul care l-a răpit, Sunna, el zice că micuțul e în regulă. Că l-a lăsat lângă lac.

— Nu în lac? Eşti sigur? Spune-mi, Róbert, spune-mi! Trebuie să ştiu!

— *Lângă* lac, scumpo, a zis lângă lac. Acum e doar o chestiune de timp.

Ea se aşează pe podea şi începu să plângă.

Róbert o privi neputincios. Parcă ar fi aşteptat să se termine o numărătoare inversă – care să declanşeze o bombă cu ceas. Urma să aibă loc o explozie şi nimeni nu ştia cine o să fie supraviețuitorii.

— Trebuie să plec, zise Heida după un scurt moment de tăcere.

În mod normal Róbert ar fi fost încântat, dar acum ar fi dat orice ca ea să mai rămână. Nu-şi dorea să fie singur cu Sunna. Era prea dificil. Nu ar mai fi avut niciun pretext ca să nu-i spună adevărul.

— Nu, te rog, Heida, rămâi cu noi. Faci parte din familie.

— Scuze, chiar trebuie să plec, Róbert. Ținem legătura, mă anunți dacă se întâmplă ceva, bine?

El oftă şi dădu din cap. Sunna nu zise nimic, doar gemu încetişor.

Emil a rânjit când polițiştii l-au întrebat unde e micuțul. Ce naiba însemna asta?

◆

Róbert pierduse orice noțiune a timpului când telefonul sună într-un târziu. Era inspectorul-şef. Róbert îi răspunse cu inima la gât. Sunna, care încă stătea pe podea, ridică privirea şi se uită la el cu ochii mari.

— L-am găsit pe Kjartan. E teafăr şi nevătămat.

Róbert oftă de uşurare şi scăpă telefonul din mână.

— L-au găsit, îngăimă el, ghemuindu-se şi luând-o pe Sunna în brațe. L-au găsit. L-au găsit pe Kjartan. E bine. E în siguranță acum.

Însă parcă ar fi îmbrățişat un manechin. Stătea rigidă şi încremenită în brațele lui. Nu vorbea, nu scotea niciun sunet. Nu avea nicio reacție.

Róbert înşfăcă telefonul de pe podea.

— Nu pot să vă spun cât de uşurat sunt, zise, cu glasul gâtuit de lacrimi. Unde l-ați găsit?

— Vă vine sau nu să credeți, la locul de joacă al unei grădinițe de lângă lac. Micuțul e epuizat şi flămând. Probabil nu mai avea forță să plângă suficient de tare cât să-l observe cineva. Abia când copiii de la grădiniță au ieşit în pauză şi-au dat seama profesorii că era acolo şi un băiețel la ananghie.

Róbert se uită la Sunna şi observă că acum îşi mai revenise puțin. Pe figură i se înfiripa ceva ce semăna cu un zâmbet, însă era contorsionat într-o grimasă, aproape de durere. Apoi, de uşurare, izbucni într-un şuvoi de lacrimi şi suspine.

— Sunteți pe drum încoace? îl întrebă pe inspectorul-şef.

— Ajungem curând. Tocmai mergem la medic ca să-l consulte pe băiat mai întâi.

— E minunat. Mulțumesc, zise Róbert.

O luă din nou în brațe pe Sunna, lipindu-i corpul care tremura de al lui. Oare îndrăznea să spere că nu mai era nevoie să discute cu ea despre legătura cu Emil? Îi fuseseră ascultate rugăciunile?

După puțin timp, la sosirea inspectorului-şef şi a echipei lui, Róbert intrase într-un asemenea nou acces de panică încât abia dacă-l luă în seamă pe micuțul care lipsise timp de o zi şi o noapte. Întreaga lui atenție era în schimb îndreptată spre încercarea de a citi ce se ascundea sub zâmbetul de pe chipul polițistului. Oare era doar mulțumit de rezultatul cazului? Avea de gând să dezvăluie secretele din trecutul lui Róbert? Poate chiar era nerăbdător să o facă. Sau poate că n-avea să spună nimic dacă nu-l întreba Sunna. Aşteptarea era agonizantă. Róbert conştientiză că tânjea să bea ceva. Dar nu orice. Nu, ceva tare. Pentru prima dată de luni întregi, nu suporta gândul că trebuia să înfrunte realitatea treaz.

— Lucrurile s-au terminat cum nu se putea mai bine, spuse inspectorul-şef după ce Sunna îl ținuse îndelung pe Kjartan în brațe. Băiatul pare că se simte bine acum. Are nevoie doar de puțină iubire de mamă. Acum, după cum v-am spus şi mai devreme, Emil e în arest.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— I-am percheziționat locuința – sau, mai bine zis, locuința părinților lui – şi am găsit câteva lucruri interesante. Presa o să se agațe cu dinții de ştirea asta, deci mai bine să fiți preveniți. O să aveți parte de foarte multă atenție.

Părea gata de plecare, iar Róbert se gândi că va putea să se relaxeze.

Dar Sunna ridică privirea, luându-şi o clipă ochii de la chipul lui Kjartan şi uitându-se la inspectorul-şef, care stătea lângă uşă.

— A spus de ce a făcut-o? întrebă ea încetişor.

Róbert avu senzaţia că lumea se înnegreşte în jurul lui. Inspectorul-şef îl privea fix. Întrebarea rămânea nerostită: *n-ai vorbit cu ea?*

Róbert se aşeză pe canapea, cu ochii în pământ, sperând că figura nu-i trăda emoţiile. Sunna rămăsese în mijlocul camerei, ţinându-l pe Kjartan strâns în braţe.

— Te-a pândit şi te-a urmărit, răspunse inspectorul-şef, adresându-se Sunnei.

Ea nu zise nimic, dar în ochi i se citea limpede că e uluită. Sprâncenele i se ridicară tot mai mult, iar gura i se deschise inertă.

— Intenţiona să se răzbune, cum am bănuit.

— Să se răzbune? întrebă Sunna năucită.

— A simţit că are treburi nerezolvate cu Róbert.

Sunna nu spuse nimic, încă era cu gura căscată şi se uita de la inspectorul-şef la Róbert şi înapoi, parcă nereuşind să rostească vreun cuvânt.

— Are legătură cu un atac care a avut loc în ianuarie, acum doi ani. Într-o seară a avut loc o spargere, aproape cu siguranţă din greşeală. Suntem de părere că oricine a dat spargerea a ales greşit casa. O tânără era singură acolo, soţul ei era la serviciu. A fost atacată brutal, iar noi credem că a fost folosită o bâtă de baseball.

— Ţin minte cazul… zise Sunna. Dar… începu ea, afişând o expresie complet confuză.

— Femeia nu şi-a revenit niciodată de pe urma rănilor şi a murit ceva mai devreme anul ăsta. Soţul ei – Emil – suferă de atunci de probleme psihice grave. N-a reuşit să mai lucreze şi a locuit cu părinţii lui. Pare să fi fost hotărât să se răzbune.

— Dar ce legătură are asta cu Róbert? vru ea să afle pe un ton acum aspru.

Kjartan ţipă şi începu să plângă.

Inspectorul-şef ezită înainte să răspundă.

— S-a numărat pe atunci printre suspecţi. Emil ştia asta. De fapt, Róbert a fost singurul nostru suspect în cazul acela, însă nu au existat dovezi împotriva lui. Aşadar, mă tem că nu e tocmai de mirare că Emil şi-a canalizat furia şi ranchiuna înspre voi. E o tragedie de la un capăt la celălalt.

Sunna nu zise nimic. Se răsuci spre fereastră, încercând să-l liniştească pe Kjartan.

Inspectorul-şef se îndreptă spre uşă. Róbert se ridică în picioare şi îl urmă afară din încăpere. În prag, îi mulțumi în şoaptă pentru toate eforturile depuse.

Inspectorul-şef se întoarse spre el, îi aruncă o privire tăioasă şi porni spre maşină fără să mai spună vreun cuvânt.

Cei câțiva paşi înapoi în living i se părură lungi şi apăsători. Fu întâmpinat de privirea neclintită a Sunnei.

— N-o să mă enervez, zise ea răspicat şi cu glas jos. Nu câtă vreme e Kjartan aici. Dar nu-mi vine să cred că mi-ai ascuns asta. Înțeleg de ce ai făcut-o, dar asta nu înseamnă că te iert.

Făcu o pauză şi trase aer adânc în piept, închizând ochii.

— Dar trebuie să te întreb asta Róbert: ai atacat-o pe femeia aceea?

În liniştea care se lăsă, tensiunea putea fi tăiată cu un cuțit.

Róbert rămase nemişcat. Începu să năduşească din nou prin toți porii.

— Nu… Nu… Sigur că nu, scumpo… se bâlbâi el într-un final şi îşi dădu seama că ea putea citi prin minciuna lui.

La dracu'.

Era aşa nedrept… Era bolnav, sătul şi epuizat. Un singur pahar l-ar fi ajutat să treacă aşa uşor prin toate astea. Nu îndrăzni să se uite în ochii ei, conştient de furia care îi radia de pe chip.

— Ieşi afară! izbucni ea, gâtuită de lacrimi.

Apoi, cu glas jos, repetă de mai multe ori:

— Ieşi afară, ieşi afară, ieşi afară!

El nu-şi luă rămas-bun, doar îşi puse haina şi se încălță, ieşind apoi în lumina puternică.

Nu se putea gândi decât să meargă pe jos până în centru şi să găsească un loc unde să stea jos şi să bea ceva.

Ştiuse că aşa avea să se termine. Se păcălise singur dacă îşi închipuise altceva. Sunna era prea bună pentru el. Întotdeauna e greu pentru un răufăcător de două parale să-şi schimbe viața – cel mai probabil nu reuşeşte niciodată.

Răufăcător de două parale. Zâmbi în sinea lui. Atacul nu era vreo infracțiune minoră, însă avea o scuză. Drogurile îl acaparaseră şi nu fusese în toate mințile când acceptase misiunea. Ar fi trebuit să fie atât de simplu – doar să ia banii şi să arunce amenințări. Nimic cu adevărat grav, nici urmă de violență reală.

Îşi amintea bine noaptea aceea, chiar dacă printr-o ceață indusă de

droguri. Era convins că tânăra mințea când îi spunea că nu-l cunoaşte pe cel pentru care venise să recupereze banii. El se înfuriase cumplit. Îşi pierduse cumpătul şi se dezlănțuise cu bâta, încă vedea expresia de pe chipul femeii atunci când lovise – pur şi simplu uluială. Ca şi cum n-ar fi crezut că o să meargă până într-acolo…

Abia când mintea i se limpezise îşi dăduse seama ce făcuse şi că era momentul să-şi vină în fire – să se apuce de tratament şi să-şi ia adio de la droguri.

Chiar şi aşa, amintirea serii aceleia rămăsese cu el, ținându-l treaz şi tulburându-i visele. Atâta sânge, ca să nu mai vorbească de pocnetul înfiorător atunci când o lovise cu toată puterea cu bâta în cap.

Fusese interogat de nenumărate ori, însă nu existaseră niciodată îndeajuns de multe dovezi încât să fie incriminat. Bineînțeles, nici el nu recunoscuse nimic. Parcă îl protejase o putere superioară. Poate că nu era corect să fie pedepsit pentru ceva de care erau vinovate drogurile. Schimbându-şi viața, crezuse că face un gest de pocăință, asigurându-se că n-o să se mai întâmple niciodată ceva de genul acela. Însă coşmarurile nu dispăruseră niciodată.

Îşi continuă drumul spre centru, conştient că, fără îndoială, relația cu Sunna se încheiase. Poate că Emil reuşise să se răzbune până la urmă, într-un fel.

35

Perseverența dădu roade într-un târziu. După nenumărate încercări, Ísrún reuşi în cele din urmă să discute cu sursa ei din poliție. Până atunci aflase deja că băiatul fusese găsit, iar suspectul – arestat. În seara aceea n-avea să fie prima care să prezinte ştirea respectivă.

— În sfârşit! zise ea veselă. Ai fost ocupat?

— Nici nu ştii cât.

— Felicitări! E minunat că l-ați găsit pe băiat şi l-ați prins pe cel care l-a răpit, continuă ea. Caz închis?

La capătul celălalt al convorbirii se lăsă liniştea.

— Nu tocmai, zise polițistul în cele din urmă.

— Cum adică? întrebă ea simțind că-i creşte pulsul.

— Dacă-ți spun, trebuie să-mi promiți să nu foloseşti ştirea până mâine. N-ai voie să sufli nicio vorbă până atunci. O să urmeze o declarație în seara asta.

Ísrún înjură în şoaptă. N-avea încotro decât să fie de acord cu condiția impusă de el.

— Individul ăsta, Emil, locuieşte cu părinții lui şi am percheziționat casa. Adevărata surpriză era în garaj, zise el şi aşteptă câteva clipe, în mod limpede nedorind să spună tot fără să fie încurajat.

— Aha! Ați găsit mai mult decât o maşină? întrebă Ísrún.

— Nu. Exact maşina era chestia interesantă, mai ales sângele de pe capotă.

— Care ce înseamnă?

— Maşina pare să fi fost implicată într-o coliziune. Sau, mai bine zis, pare să fi fost implicată într-un accident de la locul căruia şoferul a fugit. Nu uita. Niciun cuvânt nimănui.

Ísrún făcu rapid legăturile în minte, însă nu-i venea să-şi creadă propria teorie.

— Un accident… Vrei să spui Snorri Ellertsson?

Urmă o tăcere îndelungă.

— L-am interogat pe Emil în legătură cu asta, zise polițistul într-un târziu. A recunoscut că el a fost. El a dat cu maşina peste Snorri.

— Dar de ce?

— Vrea să se răzbune pentru moartea soției lui. Înțeleg că are senzația că

şi Snorri a fost implicat, împreună cu iubitul fetei al cărei copil a fost răpit. Era hotărât să-i facă pe amândoi să plătească.

◆

Având atât de puține informații cu care să lucreze, lui Ísrún îi era greu să pună laolaltă piesele de puzzle. Acelaşi bărbat – Emil – părea să-l fi ucis pe Snorri şi să-l fi răpit pe copilaş, în mod limpede pornind de la premisa că şi Snorri, şi bărbatul acela, Róbert, fuseseră implicați în atacul în urma căruia murise soția lui.

Era incredibil!

Oare fiul comorii naționale Ellert Snorrason ucisese o femeie cu sânge rece? N-avea niciun dubiu că ar fi fost ştirea anului.

Se ştia că Snorri avusese la un moment dat probleme mari cu alcoolul, şi probabil şi cu drogurile, şi se apropiase de nişte figuri interlope rău-famate. Lucrul ăsta aruncase o umbră asupra realizărilor tatălui său, dar Ellert reuşise să tempereze potențiala furtună din jurul fiului.

Sau nu?

Ísrún îşi aminti că bătrânul ieşise brusc din politică la scurt timp după formarea unui guvern de uniune națională pe care fără îndoială l-ar fi putut conduce din funcția de prim-ministru.

Se repezi la computer şi căută data exactă a atacului, comparând-o cu data la care se retrăsese Ellert din viața publică. Căutările îi dezvăluiră că anunțul lui Ellert cum că urma să se retragă din motive personale din funcția de lider al partidului venise la numai câteva zile după ce avusese loc atacul. O înlănțuire curioasă a evenimentelor, hotărî Ísrún.

Îşi luă mobilul şi o sună pe Lára, secretara personală a lui Marteinn, sperând că încă nu aflase vestea despre Emil.

— Ísrún! zise Lára mieros, de parcă ar fi salutat o prietenă veche. Mă bucur că te aud.

— Şi eu, spuse Ísrún şi, mimând acelaşi grad de sinceritate, adăugă: M-am tot gândit şi aş vrea să-i iau lui Marteinn un interviu despre schimbările pe care are de gând să le facă în Cabinet.

— E minunat! exclamă Lára.

Ísrún se întrebă dacă se uita în tavan şi când vorbea la telefon sau dacă ticul apărea numai când discuta cu oamenii față în față – asta dacă puteai spune că stai de vorbă cu cineva față în față atunci când persoana cealaltă nici nu se uită în ochii tăi.

— Hai să stabilim o întâlnire pentru săptămâna viitoare, ce zici?

— Nu lucrez mare parte din săptămâna viitoare, spuse Ísrún. Ar trebui să-l facem cât mai repede. Azi ar fi ideal. Lucrurile s-au liniştit acum că a fost găsit copilul, deci nu se întâmplă mare lucru. Ar fi ştirea principală.

— Nicio şansă astăzi. Cel mai devreme e disponibil mâine.

— Bine, hai să stabilim o oră, replică Ísrún ascunzându-şi dezamăgirea. Când e liber?

— O clipă, zise Lára. Mă uit în agendă.

Se întoarse o clipă mai târziu.

— Ce zici de mâine la ora trei? La guvern.

Preferă să joace pe teren propriu, îşi spuse Ísrún şi acceptă oferta.

◆

Secretara roşcată reveni cu un telefon după mai puțin de oră. Ísrún se uită cum telefonul îi clipoceşte în mână înainte să hotărască să răspundă, convinsă că ştia deja despre ce era vorba. Fără îndoială că Lára aflase despre ancheta care făcea legătura între Snorri şi atac.

— Bună din nou, Ísrún, o salută ea cu glas tensionat, străduindu-se în mod limpede să ascundă faptul că era sub presiune.

— Bună, Lára, zise Ísrún şi se lăsă pe spate în hârbul scârțâitor care, dacă nu te uitai cu mare atenție, putea trece drept un scaun de birou.

Era hotărâtă să fie neînduplecată şi să profite la maximum de convorbire.

— Mă tem că va trebui să amânăm interviul.

— Nu-i nicio problemă. Sunt liberă la două şi pot fi disponibilă la patru. Mai târziu e cam complicat pentru că o să am nevoie să editez înregistrarea.

— Nu, te rog, nu mă înțelege greşit. Va trebui să-l faci săptămâna viitoare, sau în cea de după.

— Stai puțin, nu stabiliserăm adineauri întâlnirea? De unde graba asta să anulezi dintr-odată?

Lára nu răspunse imediat, iar Ísrún profită de ocazie ca să mărească presiunea.

— Are Marteinn ceva de ascuns? Poate ceva în legătură cu Snorri Ellertsson? Credeam că nu are nicio legătură cu povestea aia, dar acum mă faci să bănuiesc altceva, Lára.

— Nu, n-are nimic de ascuns. Absolut nimic, replică Lára. Îmi pare rău pentru confuzia creată. O să mă asigur că vă întâlniți mâine. La ora trei.

Ísrún rămase surprinsă cât de uşor fusese. Era limpede că Lára nu era în formă.

— Excelent. Ne vedem atunci.

36

Buletinul de ştiri de seară tocmai urma să înceapă când Ísrún îşi aminti de pachetul pe care trebuia să-l ia de la Nikulás. Nu stabilise nimic, însă chiar şi aşa nu voia să-l dezamăgească pe bătrân.

De asemenea, promisese să ia cina cu tatăl ei acasă la el după serviciu, cu toate că ideea de „cină" era exagerată prin comparație cu ce ştia că e cel mai probabil să mănânce. Tatăl ei nu era vreun mare bucătar şi urma fie să comande pizza, fie să ia un pui la rotisor de la magazinul din colț. Puiul urma să fie servit întreg, probabil fără nimic altceva în afară de cartofi prăjiți şi ketchup, însă ea s-ar fi mulțumit cu asta şi cu atmosfera confortabilă care-i amintea de cum fuseseră lucrurile odinioară. Fără îndoială ar fi mâncat în fața televizorului şi, cu puțin noroc, ea ar fi reuşit să se relaxeze după o săptămână grea.

Singura metodă de a nu-i dezamăgi pe tatăl ei şi pe Nikulás era să-l dezamăgească pe Ívar, iar pe el nu avea nicio problemă să-l lase cu buza umflată. Porni cu paşi repezi spre scaunul cuprinzător în care redactorul stătea absorbit de buletinul de ştiri.

— Trebuie să plec, zise Ísrún.

— Şi să ratezi şedința?

Ea încuviință. Era foarte puțin probabil să se discute ceva important la şedința de la sfârşitul zilei, însă prezența era practic obligatorie.

— O să fiu aici de dimineață, deci dacă e ceva ne vedem atunci, Ívar pufni.

— Am liber. Weekendul ăsta e redactor María, deci poți să discuți cu prietena ta de dimineață.

Nu făcu niciun efort să-şi ascundă disprețul.

— Mai bine te grăbeşti, dacă trebuie să pleci.

Şi zicând asta îşi fixă din nou atenția asupra ştirilor.

Schimbul de replici se încheiase repede, iar Ísrún nici măcar nu fusese nevoită să folosească minciuna pe care o pregătise. Rânji în sinea ei şi ieşi în grabă, înainte ca el să se poată răzgândi.

◆

Când ajunse Ísrún, Nikulás se uita şi el la ştiri. Zâmbi cu gura până la urechi când o văzu şi, cu oarecare dificultate, se ridică de pe canapea.

— Bună! Tocmai te-am văzut la ştiri, zise el. N-am auzit ca lumea, dar

sunt sigur că a fost foarte informativ, adăugă el râzând, apoi îi făcu semn spre cameră.

Sprijinindu-se în baston, veni în urma ei, încet dar sigur.

Cutia era lângă patul lui. Nikulás se aşează pe el şi oftă.

— Îmi pare rău. Mi-e greu să merg, chiar dacă nu-i departe, explică şi căzu câteva clipe în tăcere. Astea sunt hârtiile lui Maríus. Ai destul de multe prin care să scotoceşti. Nu era un adept al cuvântului scris şi nu păstra prea multe mărunţişuri. Ţinea doar lucrurile care puteau fi importante – carnete vechi de cecuri şi scrisori, chestii de genul ăsta.

— Tu te-ai uitat prin ele? întrebă ea, aplecându-se spre Nikulás şi vorbind limpede. E pe-acolo ceva căruia ar trebui să-i acord atenţie deosebită?

— Le-am citit pe toate pentru prima dată azi-noapte. Până acum n-am văzut niciun motiv s-o fac. Au fost documentele lui, nu erau treaba mea. De auzit nu mai aud, dar încă văd bine, adăugă el.

— Mai bine, spuse Ísrún doar ca să zică ceva.

— Nu ştiu ce să zic. Cred că mi-ar fi plăcut să pot cădea la învoială cu Dumnezeu în sensul ăsta, replică el, iar Ísrún îl privi uluită. Vezi tu, aşa aş putea să mă mai bucur de muzică. Am văzut tot ce o să am vreodată nevoie să văd, dar e o tragedie să nu mai pot asculta o simfonie, spuse şi clătină nervos din cap. Dar asta e altceva. Am găsit acolo o scrisoare care o să ţi se pară interesantă. Oricum, ia toată cutia. Poţi s-o ţii câteva zile, dar ţi-aş fi recunoscător dacă ai putea să mi-o aduci înapoi în curând.

Ísrún încuviinţă dând din cap. Nikulás luă documentul din vârful teancului din cutie şi i-l întinse. Ea văzu că era o scrisoare datată 1950, adresată lui Maríus Knutsson, din partea cumnatului său, Gudmundur. Scrisul era citeţ şi îngrijit.

În timp ce ea începu să citească, Nikulás îşi continuă povestea.

— A fost trimisă când băiatul – fiul lui Jórunn şi Maríus – abia se născuse. Gudmundur şi Gudfinna trebuie să fi aflat că se gândeau să-l dea pe cel mic spre adopţie. Îmi închipui că surorile păstrau legătura şi Jórunn îi spusese Gudfinnei. O să vezi că în scrisoare Gudmundur s-a oferit să-l adopte pe băiat. E tipic pentru vremea aceea ca soţii să discute despre chestiuni de genul ăsta, de asta i-a scris Gudmundur lui Maríus. Altceva prea interesant nu mai e acolo, doar veşti din Siglufjörður – despre vreme şi pescuit. Vorbeşte despre adopţie chiar la final. Nu s-a concretizat nimic, cum ţi-am spus şi mai înainte. Pe băiat l-au adoptat nişte străini. Dar n-am

ştiut că Gudmundur şi Gudfinna se oferiseră să-l ia ei.

Îşi drese glasul.

— Îmi confirmă ceva ce am simțit dintotdeauna – că în adâncul sufletului Gudmundur putea fi un om generos. A fost întotdeauna dispus să-i facă un serviciu cuiva care o ducea mai prost decât el, la fel ca atunci când i-a găsit de lucru lui Maríus în nord.

Bătrânul zâmbi.

— Cum era Gudfinna? Ca persoană, vreau să zic, întrebă Ísrún.

— Cei doi aveau un temperament foarte asemănător. Era o persoană hotărâtă, îi plăcea ca lucrurile să fie făcute aşa cum ştia ea. Cred că ai putea spune că făcea pe şefa. Şi era iute la gelozie. Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o. Cred că ar fi preferat să locuiască la Reykjavík, nu aici sus, pe coastă, dar în afară de asta n-a dus niciodată lipsă de nimic.

— Mai spune-mi un lucru, zise Ísrún. Crezi că e posibil ca moartea lui Jórunn să nu fi fost nici sinucidere, nici vreun accident?

Nikulás căzu pe gânduri.

— Greu de zis, răspunse în cele din urmă. Nu cred că sunt prea multe şanse.

— În cazuri de genul ăsta, de obicei partenerul e suspectul. Îl cunoşteai bine pe fratele tău. Îmi cer scuze în avans că întrec măsura cu asta, dar crezi că ar fi fost capabil de aşa ceva?

El clătină din cap.

— În ultima vreme nu prea mă mai şochează nimic, deci nu-ți face griji. Şi, oricum, e o întrebare bună. Dar răspunsul e nu. Poate că nu sunt îndeajuns de imparțial încât să-ți dau un răspuns cinstit, deci poți să-mi iei opinia în calcul sau nu. E adevărat, Maríus nu făcea față presiunii. Începea să devină agitat şi se stresa. Au fost nişte ani grei pentru ei, îi era dificil să-şi păstreze locul de muncă şi nu le venea uşor să se întrețină. Iar lucrurile n-au făcut decât să se înrăutățească. Apoi Gudmundur i-a invitat acolo sus, în nord, şi l-a ajutat să-şi găsească de lucru. Cum ți-am spus, probabil a făcut-o din bunătatea inimii – şi ca să-i facă pe plac soției, bineînțeles, care probabil că era îngrijorată pentru sora ei. După aceea nu cred că Maríus a mai avut de ce să se plângă acolo sus. Şi, chiar dacă la nervi mocnea în el o furie – pe vremuri se mai încăierase de câteva ori –, ştiu că n-ar fi fost în stare să comită o crimă.

Făcu o pauză şi o privi.

— Cel puțin, asta e ceea ce cred eu, adăugă cu glas jos.

Casa părinților lui Ísrún, Anna și Orri, se afla pe o stradă liniștită din Grafarvogur de-a lungul căreia erau înșiruiți copaci. Arbuștii firavi care erau în grădină cu mulți ani înainte, când familia se mutase acolo, deveniseră acum copaci viguroși, amintindu-i lui Ísrún ce repede trece timpul. Acum Orri avea toți cei două sute de metri pătrați ai casei doar pentru sine, iar cu cât separarea de Anna dura mai mult, cu atât mai pierdut părea el în spațiul acela întins.

Ísrún încă avea o cheie. Descuie ușa și se duse drept în living, unde îl găsi pe tatăl ei uitându-se la știri dintr-un fotoliu de piele așezat sub un tablou imens. Era o pictură care-i fusese dintotdeauna dragă lui Ísrún. Mama ei o cumpărase în timpul unei delegații în Rusia, pe vremea când industria editorială era înfloritoare. Având doi metri pătrați, tabloul atrăgea imediat privirea oricui intra în încăpere. Reprezenta un grup de fotbaliști stând pe mijlocul terenului la final de partidă. Unii dintre ei își scoseseră deja tricourile. Bărbații erau pictați atât de real, prezența lor era atât de nemijlocită încât parcă ar fi fost parte din familie. Lui Orri nu-i plăcuse niciodată tabloul, în timp ce Anna susținea că îl cumpărase cu ceea ce numise „un preț bun”. Ísrún era convinsă că trebuie să fi fost o sumă respectabilă pentru că, la scurt timp după aceea, Orri adusese acasă o acuarelă superbă de Ásgrímur Jónsson cumpărată la o licitație, pe care o atârnase lângă televizor, vizavi de fotbaliști. De atunci încolo se purtase un război rece neîntrerupt între realismul sovietic și romantismul islandez.

— Mă bucur să te văd, scumpo! zise Orri și se ridică din fotoliu ca s-o îmbrățișeze. Am cumpărat un pui la rotisor. Ți-e foame, nu?

— Sunt lihnită, îl liniști ea și zâmbi, observând că sticla de ketchup era la locul ei de pe masă, lângă pui și cartofii prăjiți.

Se uitară la restul buletinului de știri în tăcere. Ultimul material era interviul cu Ari Thór din Siglufjörður, care se încheie cu menționarea în treacăt a fotografiei tânărului necunoscut.

Nu-i rău, își zise Ísrún în sinea ei.

— Mama ta ce mai face? întrebă Orri.

— N-am vorbit mare lucru cu ea de când m-am întors din Feroe. N-ar fi mai bine s-o suni în weekend? întrebă ea, interesată să vadă răspunsul lui.

Orri părea stingherit.

— Nu cred… Mă aștept să sune ea mai devreme sau mai târziu. Cred că o să vrea să vină acasă în curând.

— Cred că în clipa asta e foarte fericită în Feroe. Poate că doar avea nevoie de o pauză, zise ea.

Apoi încercă să schimbe subiectul:

— Cum merge afacerea?

— Destul de bine, răspunse tatăl ei, dar ea înțelese că nu era pe atât de ocupat pe cât şi-ar fi dorit. Poate că n-ar fi trebuit să fiu aşa entuziasmat. De obicei mama ta are dreptate, să ştii.

— Dar ție cum îți merge? Te mai duci la sală? întrebă ea, în timp ce conştiința o frământa din pricină că nu-i pomenise încă de boala genetică moştenită de la mama ei.

— Nu-ți face griji pentru mine, scumpo. Doctorul zice că am ticăitoarea unuia de douăzeci de ani, zise el, dar Ísrún îi citi pe față că într-o oarecare măsură înfrumusețea ce-i spusese medicul.

Oare să-i spună întreaga poveste?

Ar fi putut – câtă vreme ar fi reuşit să obțină de la el promisiunea că n-o să-i spună nimic mamei ei. Nu era nevoie ca Anna să afle. N-ar fi făcut față unei astfel de veşti. În direcția asta Ísrún ştia că tatăl ei era mai tare.

Fără îndoială ar fi fost o uşurare să poată discuta lucrurile şi cu altcineva în afară de medic, îşi zise. Individul era destul de plăcut, dar exista o limită şi, oricum, din punctul lui de vedere nu era decât un caz oarecare: un număr şi un pacient care urma să supraviețuiască – sau nu.

— Tu cum o duci? Nu lucrezi mult prea mult? se interesă tatăl ei.

Asta era ocazia ei. Avea de ales între „Nu o duc pe cât de bine mi-aş dori” şi „Bine, mersi, dar acum câteva zile am fost diagnosticată cu boala asta..

Se luptă să scoată cuvintele pe gură. Ezită, având nevoie de câteva clipe ca să-şi pună ordine în cuvinte.

— Sunt ocupată la birou şi nu îndrăznesc să refuz vreo tură, nu deocamdată, zise ea şi îi zâmbi.

— Te descurci de minune cu povestea asta despre crimă. Dar n-ai putea face altceva, poate nişte subiecte mai puțin brutale?

— Lucrurile sunt foarte bune aşa cum sunt. Când o să fiu eu redactor, atunci o să pot să aleg.

— Ambiție, zise el vizibil mulțumit. Asta-mi place să aud.

◆

Din pui nu mai rămăseseră decât oasele, iar tatăl ei adusese un film pe care-l închiriase – un thriller destul de recent pe care Ísrún nu-l văzuse.

Mergea rareori la cinema şi nu urmărea îndeaproape lumea filmelor, aşa că se bucură să-l lase pe el să aleagă. Fusese o tradiție de familie de ani întregi: Ísrún venea la masă o dată pe săptămână, apoi se uitau împreună la un film după ce mâncau – de obicei ceva mai apetisant decât puiul sau pizza standard, dat fiind că mama ei gătea.

Se aşeză confortabil pe canapea, locul perfect în care să se relaxeze. Dacă avea noroc, poate chiar ațipea în timpul filmului.

Trecuseră doar câteva minute din peliculă şi pleoapele începeau deja să-i atârne greu. Se simțea în siguranță acolo, cu toate că gândurile îi fugeau la boală şi la rezultatele RMN-ului, pe care încă le aştepta. Dacă lucrurile luau o turnură urâtă, nu avea de ales decât să le spună familiei şi angajatorilor toată povestea. Oare ar fi fost mai bine să o facă acum, într-o seară liniştită de vineri, sub nasurile fotbaliştilor ruşi?

Soneria stridentă a telefonului ei o aduse înapoi la realitate. Nu ştia sigur dacă adormise sau nu, dar acum era complet trează – ecranul afişa numărul de telefon al redacției.

— Da? răspunse ea cu voce obosită.

— Bună, Ísrún. Nu te deranjez, nu? întrebă colegul ei din tura de seară.

— Nu, e-n regulă, mormăi ea.

— Tocmai a sunat cineva care voia să stea de vorbă cu tine. N-am vrut să-i dau numărul tău de telefon, aşa că i-am preluat mesajul.

— Şi ce voia?

— A văzut materialul cu polițistul, despre infecția din Siglufjörður. Zice că ştie cine e băiatul din fotografie.

37

Carantina din Siglufjörður fu ridicată oficial la ora şase în seara aceea. Oamenii începuseră să-şi facă apariția pe stradă de mai mult timp, pregătiți să se oprească şi să-şi omoare timpul. Atmosfera obişnuită din oraş începea treptat să se întoarcă. Locul devenise mai luminos, în ciuda norilor de ploaie care se adunau deasupra lui. Semnul din fereastra supermarketului anunța cu litere mari că magazinul urma să fie deschis în seara aceea. Ari Thór se înfățişă şi el acolo la şase şi jumătate ca să cumpere nişte lucruri esențiale pentru weekend. Selecția era limitată, dar nimeni nu părea îngrijorat.

Kristín îi bătu la uşă o oră mai târziu. Ari Thór aşteptase cu nerăbdare s-o vadă din nou, dar era în acelaşi timp emoționat, conştient că de astă dată nu-şi permitea s-o dea în bară.

Ea se ținuse de cuvânt, aducând o pizza delicioasă şi o sticlă de vin.

Se aşezară în fața televizorului, privind ştirile şi împărțind pizza. Stăteau foarte aproape unul de celălalt, ca întotdeauna. Nimic nu părea că se schimbase între ei – parcă pur şi simplu s-ar fi mutat şi ea la Siglufjörður şi nu s-ar fi desprins niciodată de lângă el. Chiar şi aşa, între ei rămânea o tensiune. Niciunul nu ştia ce să-i spună celuilalt. Din fericire, televizorul îi salvă de la prea multe tăceri stinghere.

Asemenea celorlalte seri petrecute împreună de curând, se simțeau ca la prima întâlnire, dar având un sentiment cald, familiar. Ari Thór ştia că i se oferă o a doua şansă, lucru pentru care era profund recunoscător. Dar mai ştia şi că era ultima lui şansă. Se maturizase de când se despărțiseră, şi simțea că şi ea făcuse acelaşi lucru. La ultimele întâlniri se purtaseră mai respectuos unul cu celălalt decât înainte, chiar dacă, poate, cu mai puțină pasiune. Încă era profund îndrăgostit de ea, însă poate că în interacțiunea lor exista mai puțină emoție. Nu ştia să spună dacă era un lucru bun sau rău.

Ari Thór nu era de serviciu în seara aceea şi nici sâmbătă. Avusese grijă să-şi dea telefonul pe mut ca să se poată bucura de timpul petrecut cu ea fără întreruperi.

— N-a fost rău interviul, zise ea după ce se încheie materialul despre Siglufjörður.

Îşi puse o mână pe genunchiul lui.

— Păcat că a fost doar prin telefon. Care-i povestea cu fotografia?

— Bună întrebare, replică Ari Thór şi îi povesti totul, vizita lui Hédinn,

moartea femeii din Hédinsfjörður şi lucrurile pe care reuşiseră să le descopere el şi Ísrún.

Rolul de povestitor îl ajută să se relaxeze, iar faptul că ştia informațiile pe de rost făcu narațiunea să curgă uşor. Vinul îl ajută şi el.

— Mă întrebam dacă n-ai vrea să vii cu mine până la Hédinn mâine seară, zise Ari Thór, sperând să primească un răspuns pozitiv.

Vorbise deja cu Delía, care se arătase încântată să-i arate lui Hédinn filmul, adăugând că-i părea rău că nu-i spusese niciodată despre el.

— O să vadă pentru prima oară înregistrarea din Hédinsfjörður, îi spuse Kristínei.

— Mă inviți cumva la film? întrebă ea.

— Cam aşa ceva.

— Sună bine. Mâine seară putem să ieşim să ne distrăm, spuse Kristín şi se aplecă spre el, şoptind: Dar în seara asta ne distrăm acasă, doar noi doi.

38

Ísrún încercă de mai multe ori să-l sune pe Ari Thór. Pierzându-şi răbdarea, după a treia oară când nu-i răspunse îi trimise un mesaj: SUNĂ-MĂ.

Bărbatul care susținea că știe identitatea tânărului din fotografie se numea Thorvaldur. Avea numărul lui şi voia cu disperare să-l sune ca să-şi astâmpere curiozitatea, dar se abținu. Era ancheta lui Ari Thór şi ar fi fost mai bine să stea de vorbă cu el înainte să decidă care dintre ei să-l contacteze pe bărbat. Până la urmă îşi zise că n-avea nicio importanță dacă vorbeşte cu el acum sau de dimineață.

Tatăl ei oprise filmul când ea se ridicase să răspundă la telefon. Din obişnuință, urcă în vechea ei cameră. Până să se întoarcă în living cu telefonul în mână, el se mutase de pe canapea în fotoliul lui preferat, unde sforăia liniştit. Nu exista niciun motiv să-l trezească, îşi zâmbi în sinea ei. Filmul putea aştepta. Ținea enorm la bătrânul care se purtase întotdeauna frumos cu ea şi care avusese întotdeauna timp pentru ea.

Se gândi la Emil, care îşi pierduse iubirea vieții lui, pe neaşteptate, în atacul acela violent. Oare ea cum ar fi reacționat în locul lui? Ce ar fi făcut dacă într-o seară ar fi venit cineva la uşa tatălui ei şi l-ar fi bătut de moarte cu o bâtă de baseball? Se cutremură, simțind cum începe să clocotească furia în ea numai gândindu-se la scenariul acela. Ar fi dorit să se răzbune, fără îndoială – dar până unde ar fi fost dispusă să meargă? Sigur nu la fel de departe ca Emil, nu?

Pe de altă parte, era oare posibil să se pună în mod real în locul unui bărbat a cărui lume se prăbuşise într-o singură seară? Infracțiunile lui Emil erau de neiertat şi ea îi felicitase pe polițişti pentru că-l prinseseră. Dar poate că era mult prea uşor să-l judece cu superioritate, aşa cum ştia că are tendința. Cel puțin, trebuia să recunoască față de sine că poate înțelege furia care-l copleşise. Nu exista nicio îndoială că-şi încheiase socotelile cu Snorri Ellertsson şi că răpirea urma să aibă efecte de lungă durată asupra lui Róbert.

Poliția trimisese un comunicat de presă cu jumătate de oră înainte de începerea buletinului de ştiri din seara aceea, anunțând că agenții efectuaseră o percheziție în casa părinților lui Emil şi menționând presupusa lui legătură cu uciderea lui Snorri. Ísrún sintetizase comunicatul într-un

material scurt care fusese difuzat în cadrul buletinului.

Fusese dureros să stea să asculte bomba cum că Emil era convins de implicarea lui Snorri în moartea Bylgjei, dar îi promisese sursei ei să țină informația pentru sine până a doua zi de dimineață şi nu îndrăznea să-i încalce instrucțiunile. Ar fi putut face asta o singură dată, şi nici măcar pentru o astfel de ştire nu merita, însă, chiar şi aşa, preț de numai o clipă, tot îi trecuse prin minte să o facă.

Avea un interviu față în față cu prim-ministrul programat pentru a doua zi, tocmai când legătura dintre Emil şi Snorri urma să devină informație publică. E drept că interviul trebuia să fie despre schimbările din cadrul cabinetului, dar exista şansa să poată obține o reacție de la Marteinn.

Ísrún ieşi până la maşină ca să ia cutia lui Nikulás. În timp ce aştepta răspunsul lui Ari Thór voia să-şi umple timpul luând la mână hârtiile vechi.

Când ajunse în fosta ei cameră închise uşa. Patul era unde fusese întotdeauna, dar încăperea devenise dormitor pentru musafiri şi spațiu de depozitare pentru cărțile care nu mai aveau loc în living.

În timp ce răsfoia documentele străinului care murise simți un fior neplăcut. Parcă şi-ar fi vârât nasul unde nu-i fierbea oala, parcă s-ar fi uitat în casa cuiva pe fereastră. Lăsă deoparte caietele cu economii, pentru că nu avea ce să afle din ele. Scrisorile erau mai interesante, însă. Numai cea despre care îi spusese Nikulás era de la Gudmundur – în rest, majoritatea erau de la un prieten care locuia undeva în Vestfirðir şi venea numai rareori în Reykjavík. Corespondența lui cu Maríus avea o căldură aparte, ieşeau în evidență o grijă autentică față de el şi întrebările frecvente despre starea financiară a lui şi a lui Jórunn.

„Ți-am trimis un mic cadou”, se încheia una dintre scrisori. „Cât să vă ajungă peste iarnă. Mi-i dați înapoi când puteți.”

În cutie nu exista nimic scris de Maríus. Existau multe decupaje, toate despre maşini: reclame la maşini şi imagini cu limuzine. Ísrún trase concluzia că Maríus trebuie să fi avut un interes deosebit pentru domeniu, dar că îl întreținuse de la distanță. Era puțin probabil să fi reuşit să-şi permită vreunul dintre vehicule.

Se întinse în pat şi închise ochii.

În locul acela, toate problemele lumii se pierdeau în depărtare. Boala ei nu doar că dispăruse, ci părea că nici nu existase vreodată. Viitorul deveni o carte nescrisă care-i oferea o mulțime de variante. Se simți la căldură, ocrotită, şi căzu într-un somn profund.

39

Ari Thór se dădu jos din pat cu grijă, lăsând-o pe Kristín să doarmă.

Era aproape miezul nopții şi îşi amintise că-şi lăsase telefonul la parter, pe un raft. Deşi nu aştepta vreun apel, nu voia să se culce fără să-l aibă în preajmă.

Coborî, aşezând cu mare atenție piciorul pe treapta care scârțâia de fiecare dată şi sperând că n-o trezise pe Kristín. Când luă telefonul rămase surprins să vadă trei apeluri pierdute de la Ísrún şi un sms în care îi spunea limpede să o sune imediat.

Aşa şi făcu, chiar dacă era târziu. Sigur era ceva important.

◆

Ísrún se trezi dintr-un somn liniştit când auzi că îi vibrează telefonul. Se scutură, sperând că Ari Thór n-o să-şi dea seama că dormea.

— Bună, mersi că m-ai sunat, zise ea nereuşind să-şi ascundă oboseala din glas.

— Nicio problemă, răspunse el. Ceva noutăți?

— Am găsit o pistă, spuse Ísrún cu satisfacție.

— Serios? După ştiri? Vreun răspuns?

— S-ar putea spune şi aşa. Cineva a sunat la redacție şi a zis că ştie cine e tânărul din poză.

— Ce? Serios? întrebă Ari Thór uluit. Asta înseamnă că adolescentul din fotografie e încă în viață? Cum îl cheamă?

— Mă tem că nu ştiu, n-am răspuns eu. Doar am primit un mesaj. Pe bărbatul care a sunat îl cheamă Thorvaldur. Mă gândeam că ar fi mai bine să vorbeşti tu personal cu el. Ai la îndemână un pix şi o bucată de hârtie?

— O clipă, zise el şi îşi puse telefonul între ureche şi umăr în timp ce Ísrún îi dictă numărul. Mulțumesc. Îl sun de dimineață. Probabil că acum e prea târziu, nu-i aşa?

— Eu aşa cred, răspunse Ísrún neizbutind să-şi ascundă sarcasmul. Zi-mi şi mie ce se întâmplă, habar n-ai cât de curioasă sunt.

— Stai liniştită. Acum suntem o echipă. A fost extraordinar că ai reuşit să dai poza la ştiri în seara asta, şi a contat enorm că ai reuşit să te vezi cu Nikulás.

— Apropo de asta… zise ea privind în jos spre cutia de pe podea. Nikulás mi-a împrumutat o cutie cu hârtiile lui Maríus: decupaje, carnete de

cecuri şi altele asemenea. E şi o scrisoare de la Gudmundur care sugerează că el şi Gudfinna ar fi vrut să-l adopte pe copilul pe care l-au avut Maríus şi Jórunn în 1950. Nu s-a întâmplat aşa, dar Nikulás pare să creadă că scrisoarea arată bunele intenţii ale lui Gudmundur faţă de tânărul cuplu.

— Interesant, comentă Ari Thór. Trebuie să recunosc că-mi tot pun întrebări despre Gudmundur. E descris fie drept un om bun şi dornic să ajute, fie drept arogant şi neprietenos. Mi se pare greu să-l citesc. Pare să fi fost un personaj complex. Sau poate doar interpretez eu dovezile greşit?

— Grupul din Hédinsfjörður trebuie să fi fost tare interesant, spuse ea fără să-i răspundă la întrebare. Nikulás spune că Gudfinnei îi plăcea ca lucrurile să fie după voia ei şi că făcea pe şefa, ba chiar era invidioasă din fire. Era genul de femeie care primea ce voia. Maríus pare să fi fost o fiinţă simplă, uşor de condus şi împins.

— Probabil că lui Jórunn nu-i era uşor, zise Ari Thór. A trebuit să renunţe la copil şi apoi să se mute în nord, într-un loc aşa de izolat. După aceea s-a pierdut în întunericul zăpezii şi a murit. Hédinn mi-a povestit ceva ce i-a spus tatăl lui şi care ar putea avea legătură cu Jórunn şi copilul ei.

Ari Thór îi relată istorisirea tulburătoare a tatălui lui Hédinn.

— Foarte interesant, comentă Ísrún după aceea. Dar mi se pare greu de crezut că Jórunn şi-ar fi omorât copilul. Însă, oricum ai privi situaţia, lui Jórunn trebuie să i se fi părut greu să-şi vadă sora având grijă de propriul ei copil. E posibil să-i fi adâncit şi mai mult depresia.

— E extrem de probabil.

— Şi atunci uite o întrebare, zise Ísrún, pe care o încânta că fac speculaţii. Ce fel de persoană era tânărul ăsta şi ce efect avea prezenţa lui asupra unui grup de oameni aşa izolaţi?

— Să sperăm că o să aflăm asta mâine, spuse Ari Thór, iar Ísrún îi simţi entuziasmul.

Preţ de o clipă se întrebă dacă nu cumva amândoi vedeau situaţia drept un joc fascinant, un mister cu o soluţie care nu-l afecta pe niciunul dintre ei, ci doar o distragere plăcută din toiul iernii. Oare uitaseră că oamenii despre care discutau fuseseră fiinţe în carne şi oase, care simţiseră deopotrivă bucurie şi tristeţe? Acum, jumătate de secol mai târziu, lipsiţi de orice răspundere, ea şi Ari Thór săpau în trecutul acelor oameni – şi chiar prin documentele lor personale – ca să descopere dacă unul dintre ei comisese o crimă. Gândul o făcu să se ruşineze puţin.

— Aştept nişte informaţii şi de la o moaşă din zonă, adăugă Ari Thór. E

posibil să ne poată spune mai multe despre condițiile de acolo.

— E încă în viață? întrebă Ísrún mirată. E moaşa care a ajutat la naşterea lui Hédinn?

— Nu, n-avem atâta noroc. Femeia care e actuala moaşă din Siglufjörður o să se uite prin documentele vechi. O să vedem ce află de-acolo.

— Eşti sigur că moaşa era din Siglufjörður?

— De ce întrebi?

— De ce crezi că moaşa ar fi venit din Siglufjörður şi nu din Ólafsfjörður?

— Ei erau din Siglufjörður, deci cred că ar fi fost mai probabil ca aşa să stea lucrurile, plus că din Ólafsförður e drum mai lung, însă ai şi tu dreptate. O să verific mâine.

— Amândoi o să fim ocupați, iar eu trebuie să dorm puțin, zise ea şi aruncă o privire spre ceas. Mâine sunt la redacție, din nou.

— La tine măcar e mai variat, spuse Ari Thór cu un strop de amărăciune în glas. N-ai două zile care să semene între ele.

— E adevărat, admise ea gânditoare, întrebându-se dacă tânărul se plictisea în oraşul de pe coasta nordică. Dar cine lucrează în domeniul ăsta se epuizează repede, adăugă ea, parcă încercând să-l încurajeze. Iar ca jurnalist locul tău de muncă nu e protejat absolut deloc. Te invidiez că la tine lucrurile stau altfel. O să poți rămâne în poliție până ieşi la pensie, încheie ea şi râse, sperând ca şi el să facă la fel.

În loc de asta, se lăsă tăcerea.

— În fine, reluă Ísrún, trebuie să închid. Mai am o crimă de care să mă ocup mâine. Uciderea lui Snorri Ellertsson.

— Am văzut la ştiri. N-a fost rezolvată deja? întrebă Ari Thór. Nu l-a omorât cel care a răpit copilul – din acelaşi motiv pentru care l-a luat pe cel mic? Eu cred că a fost un fel de răzbunare. Poate că Snorri fusese implicat şi el în atacul asupra soției răpitorului.

Ísrún vorbise despre concluzia cazului de răpire în timpul buletinului de ştiri, aducând în discuție şi teoria cum că Emil căutase să se răzbune pentru moartea soției lui. Încă nu fusese publicat niciun motiv pentru uciderea lui Snorri, însă era limpede că Ari Thór pusese lucrurile cap la cap. Ísrún se gândi bine înainte să spună ceva. Hotărî să aibă încredere în el.

— Aşa se pare, dar, te rog, nu spune nimănui nimic. Putem s-o ținem doar între noi? Scriu de dimineață un material despre asta. Îți dai seama ce şoc va fi dacă se dovedeşte că fiul lui Ellert Snorrason a omorât în bătaie o

femeie.

Câteva clipe, se lăsă tăcerea.

— Încercam să-mi închipui ce s-ar întâmpla dacă se dovedeşte că *nu* a făcut-o, că de fapt nu a avut nicio legătură cu crima… zise Ari Thór.

40

Când încheie convorbirea cu Ísrún, Ari Thór observă că avea nişte mesaje şi de la Tómas. Erau mai politicoase decât al lui Ísrún, însă ideea era aceeaşi.

Tómas era de serviciu, aşa că Ari Thór îl sună imediat.

— Aşa, băiete dragă. Sper că nu te deranjez. Nu dormeai, nu?

— Nu, deloc. S-a întâmplat ceva?

Îl auzi pe Tómas că ezită înainte să spună cu glas jos şi grav:

— Am de la spital nişte veşti pe care trebuie să ți le dau, băiete, spuse el.

Ari Thór simți imediat despre ce era vorba.

— Bătrâna Sandra s-a stins în seara asta. Biata de ea… Îi sunase ceasul.

Ari Thór nu răspunse nimic. Rămase nemişcat şi simți cum e golit de energie. Imaginea maşinii de poliție de pe alee din după-amiaza aceea ploioasă din urmă cu paisprezece ani îi străfulgera din nou prin minte. Atunci, polițiştii veniseră să-i dea tânărului vestea că mama lui murise într-un accident de maşină.

— Sper că nu eşti prea tulburat. A dus o viață lungă şi bună.

— Mulțumesc că m-ai anunțat, spuse Ari Thór scurt. Ne vedem de dimineață.

— Stai acasă mâine, ne vedem duminică, îi zise Tómas. Noapte bună.

Ari Thór încremeni.

La moartea mamei lui plânsese şi nu reuşise să-şi stăpânească şuvoiul de lacrimi. Acum simțea nevoia să plângă, dar refuză să cedeze.

Amărăciunea îi era amestecată cu un regret profund. De ce nu făcuse efortul s-o viziteze pe bătrână?

În timp ce urcă treptele, gândurile îl purtară înapoi în ziua aceea rece de toamnă, la înmormântarea mamei lui.

Se întinse lângă Kristín, dar nu reuşi să adoarmă.

Ce slab fusese! Voise să evite un rămas-bun dureros. Îi era ruşine şi ştia că era un lucru pe care avea să-l regrete toată viața.

41

Acasă, în micul ei apartament, cuvintele lui Ari Thór îi rămaseră lui Ísrún în minte în timp ce încerca să adoarmă.

Se foi pe toate părțile şi într-un târziu reuşi să se liniştească.

Dar a doua zi de dimineață, când se trezi, constată că în minte i se formase o nouă idee.

Dacă Snorri *nu* fusese implicat în atacul asupra sărmanei femei? Dacă fusese nevinovat? Dacă aşa stăteau lucrurile, de ce fusese Emil convins că Snorri avea vreo legătură cu atacul?

Era, oare, posibil să fie vorba despre o reglare de conturi politică, nemiloasă, pusă la cale de adversarii tatălui lui Snorri? Capul îi zumzăia de idei.

Ajunse prima în redacție şi, imediat ce intră, încercă să dea de sursa ei din poliție, cu toate că era conştientă că întinde mult coarda relației lor. Era mare păcat. Acum îl folosea doar ca sursă de informații, dar la un moment dat, pentru scurt timp, formaseră un cuplu.

Se întâlniseră de câteva ori, iar el nu ascunsese faptul că era interesat de ea. Apoi, într-o seară, Ísrún hotărâse că vrea să ducă lucrurile mai departe – să se culce cu el şi să vadă încotro o să meargă de-acolo. Era un om bun, cald şi de încredere – pe lângă că arăta bine. Îl invitase acasă la ea dar, când venise momentul, Ísrún nu reuşise să meargă până la capăt. Inventase un pretext străveziu şi îl rugase să plece. Nu se simțea în largul ei singură cu bărbatul acela şi nu voia să-i dea voie să se apropie prea mult. Ştia foarte bine ce-i stârnea reacția asta: tot nu-şi revenise după ce fusese atacată şi violată câțiva ani mai înainte. Probabil nu avea să depăşească niciodată pe de-a-ntregul experiența aceea.

Acum avea nevoie de el încă o dată, îi spuse ea robotului – îi trebuia răspunsul la o singură întrebare: de unde aflase Emil informația că Snorri ar fi avut vreo legătură cu atacul?

Polițistul o sună după câteva minute. Ísrún avusese dreptate să creadă că el începea să se sature de doleanțele ei, dar agentul îi spuse că, bineînțeles, îi „înțelegea ambiția”. Zâmbi în sinea ei, conştientă de ce era atât de cooperant.

— Au umblat zvonuri de genul ăsta prin partid acum ceva timp, zise el.

Răspunsul pe care-l primi când se interesă despre ce partid era vorba o

uimi – partidul lui Ellert Snorrason.

— Emil a primit un telefon de la un individ activ pe atunci în politica partidului, un bărbat pe nume Nói. Pare un ins normal, are o slujbă obişnuită la o firmă de inginerie. A spus că auzise cu vreo doi ani mai devreme despre implicarea lui Snorri în atac şi că nu mai putea să păstreze genul acela de secret. Când fata, Bylgja, a murit de pe urma rănilor, individul a vrut să-i transmită informaţia iubitului ei, doar ca să facă pe bunul samaritean. De fapt, nu a zis cum îl cheamă, dar a sunat de pe mobilul său pe fixul din casa părinţilor lui Emil, aşa că n-a fost greu să se dea de urma lui. Am vorbit personal cu el. Pare cea mai nevinovată fiinţă din lume, dar uite că a pornit toată avalanşa asta numai printr-un telefon. Când l-am interogat, Emil a recunoscut că aia a fost picătura care a umplut paharul. Nu uita, asta rămâne numai între noi, Ísrún, dar a spus că ştiuse de la bun început că Róbert era suspect, iar de pe urma apelului aflase informaţii esenţiale cum că ar fi fost implicat şi un al doilea bărbat. Era hotărât să se răzbune şi a început să-i pândească pe Róbert şi familia lui. L-a contactat şi pe Snorri şi l-a dus de nas până într-un loc liniştit, iar acolo l-a călcat cu maşina.

Lui Ísrún simţi că i se face rău, dar încercă să se pună în locul lui Emil, să-şi imagineze cum era să fii nevoit să-ţi priveşti iubita cum pierde treptat lupta pentru viaţă în urma atacului cumplit.

— Redeschideţi cazul atacului asupra Bylgjei?

— Cu siguranţă. Snorri a scăpat, ca să zic aşa. Dar pe Róbert o să-l luăm din nou la interogatoriu. Chiar şi aşa, mă îndoiesc că o să-l putem prinde cu ceva după atâta timp. Am înţeles că e alunecos ca un ţipar.

Ísrún îi mulţumi că-şi făcuse timp să stea de vorbă cu ea şi îi promise să facă cinste cu o băutură data viitoare când se întâlneau. Îşi dori imediat să nu fi făcut asta, regretând că-i oferise ceva la care să spere, însă era un sacrificiu care merita făcut ca să şi-l ţină aproape.

Prin urmare, se părea că poliţiştii porneau de la premisa că Snorri era vinovat, îşi zise, şi că zvonurile aveau un fundament în realitate.

Cu toate acestea, teoria ei era complet opusă.

Oare era posibil ca acest Nói, sau vreo cunoştinţă de-a lui, să fi lansat zvonul despre Snorri? Oare era posibil ca un membru din partidul tatălui său să fie în spatele afacerii?

Acum că aflase despre implicarea politică a lui Nói dură doar câteva minute să-i afle numele întreg. Avea treizeci şi patru de ani şi, într-adevăr,

lucra pentru o companie de inginerie. Celelalte informații disponibile pe internet despre el nu erau de un interes deosebit – asta până când Ísrún începu să caute prin imaginile online.

Apărea într-o poză veche de pe site-ul partidului, alături de o persoană pe care Ísrún o cunoştea bine. În imagine stăteau unul lângă celălalt preşedintele organizației de tineret, Nói, şi vicepreşedintele acesteia, acum asistenta personală a prim-ministrului, Lára.

42

Ari Thór se trezi la prima oră.

Simțea că e prea devreme să-l sune pe bărbatul despre care Ísrún îi spusese că-l poate identifica pe tânărul din fotografie aşa că, având grijă să n-o trezească pe Kristín, îşi trase pe el blugii şi un pulovăr gros şi se aşeză pe veranda dormitorului. Era prima dată când dormise în dormitorul principal al casei, până acum se mulțumise cu o cameră mai mică în care se afla un pat îngust, pentru o singură persoană, ca şi cum n-ar fi fost dispus să-şi recunoască singurătatea dacă s-ar fi întins de unul singur într-un pat mare.

Era o casă cu etaj, văruită în roşu şi oarecum dărăpănată. Nivelul superior era o mansardă şi avea tavanul înclinat. Acolo erau dormitoarele, şi cel mic, şi cel mare, precum şi o cameră suplimentară, plus un palier cu o fereastră pe al cărei pervaz te puteai aşeza comod. Tavanul era jos, iar încăperile erau vechi şi intime. La parter se aflau livingul, o bucătărie, o cameră pentru televizor şi o cămară în stil vechi – mult prea mare pentru o persoană, dar perfectă pentru ei doi, şi poate chiar şi pentru o familie mai mare mai încolo.

Savură de la balcon aerul proaspăt al dimineții, cocoțându-se pe un scaun înalt pe care-l luase cu el afară. Întâlnirea lui cu Kristín, dacă aşa putea fi numită, fusese mai bună decât şi-ar fi putut dori. Oare mai exista o speranță ca ei doi să formeze un cuplu? Casa aceea din Siglufjörður crea o atmosferă caldă. Poate că n-ar fi fost o idee aşa de rea să se stabilească acolo, dacă şi Kristín s-ar fi simțit bine în locul acela. Îşi imagină că vede nişte copii mici cum roiesc în sus şi-n jos pe scară.

Când frigul de afară începu să-şi croiască drum prin pulovărul lui, Ari Thór se întoarse tiptil în casă, trecu pe lângă Kristín, care dormea liniştită în patul lui, şi coborî în bucătărie, unde pregăti un ceai pentru el, cafea pentru ea şi prăji nişte pâine. Se întoarse la etaj cu o tavă încărcată.

După micul dejun la pat ieşiră să se plimbe prin oraş tocmai când acesta prindea viață. Vorbiră despre lucruri de zi cu zi, confirmând că relația lor era din nou pe linia de plutire.

Era aproape ora unsprezece când Ari Thór îl sună în sfârşit pe Thorvaldur – în timp ce Kristín era în magazin, cumpărând ceva pentru cină.

Se simțea plin de speranță în timp ce forma numărul, întrebându-se dacă astfel reuşea să apropie de momentul când avea să-l întâlnească pe tânărul din fotografie față în față.

— Alo? răspunse un glas grav.

— Bună dimineața, zise Ari Thór. Thorvaldur?

— Şi tu cine eşti?

— Mă numesc Ari Thór. Înțeleg că ai sunat aseară la redacție, după ce s-a difuzat interviul cu mine, când a fost arătată o fotografie cu un tânăr care ținea în brațe un copil mic.

— Aşa e. Tu eşti polițistul din Siglufjörður?

Ari Thór observă că vorbea cu accent şi că vocea era a cuiva mai în vârstă decât el.

— Da, eu sunt.

— Mă bucur să te aud, spuse Thorvaldur. Spune-mi Thor. Nu mi-a mai spus nimeni Thorvaldur de ani întregi. Norvegienii îmi spun mereu Thor când nu se descurcă cu tot numele.

Ari Thór îşi dădu seama că accentul pe care-l sesizase era unul norvegian.

— Ai locuit în Norvegia mult timp? întrebă el.

— Da, am plecat în Norvegia când aveam douăzeci de ani, în 1960. M-am mutat înapoi doar de vreo doi ani. Cu toții ne întoarcem până la urmă acasă, nu-i aşa? L-am cunoscut pe Anton în Norvegia. L-am recunoscut imediat din fotografie. A fost făcută în Hédinsfjörður, nu-i aşa?

— Exact, confirmă Ari Thór.

— Păi, îl ştiam bine pe Anton. Lucra pentru o companie petrolieră când ni s-au intersectat drumurile. Eu terminasem examenele acolo şi mult timp am lucrat amândoi pentru aceeaşi firmă. N-a fost niciodată la universitate. Vezi tu, n-a terminat colegiul în Islanda. Dar a primit o bursă pentru nu ştiu ce colegiu agronomic din Norvegia. A stat acolo un an, cred, după care a venit să lucreze la compania petrolieră. A făcut multe pe-acolo – un adevărat om bun la toate. Nu părea să conteze că nu are facultate. Sincer, cred că ar fi putut să ajungă mai departe decât a ajuns. Mult timp am fost singurii islandezi din companie, şi cred că de asta am ajuns să ne cunoaştem aşa de bine.

— Mai e în Norvegia?

— Nu, nu. Anton a murit, răspunse Thorvaldur după o scurtă pauză. A făcut accident cerebral acum câțiva ani. Nici n-a apucat să iasă la pensie.

La naiba, îşi zise Ari Thór în sinea lui.

— Îmi pare rău să aud asta. Are rude în Norvegia?

— Nu. A fost căsătorit o vreme cu o norvegiancă, dar s-au despărțit. Familia se termină la Anton. Vezi tu, a fost singur la părinți.

— Era din Siglufjörður? întrebă Ari Thór, convins că ştie deja răspunsul.

— Nu, era dintr-o familie săracă din Húsavík. I-am întâlnit pe părinții lui o dată când ne-am întors în Islanda împreună. Am străbătut pe jos podişurile. Părinții lui erau destul de în vârstă pe atunci, dar a fost interesant să-i cunosc. Îi urmăreau evoluția în Norvegia. Cred că erau foarte mândri de fiul lor.

— Ai spus ceva de o bursă. Să înțeleg că nu părinții îi plăteau studiile?

— Doamne, nici poveste. Nu cred că şi-ar fi putut permite. Nu-i puteau asigura o educație decentă nici măcar în Islanda. A trebuit să lucreze ca să câştige o pâine încă de la o vârstă foarte fragedă. Pe atunci nu existau răsfățuri. Dar de ce mă întrebi despre Anton? E ceva ce ține de poliție? se interesă Thorvaldur cu un glas în care începuse să se strecoare suspiciunea.

— Nu, nu tocmai, răspunse Ari Thór alegându-şi cuvintele cu grijă. De fapt, băiețelul pe care-l ținea în brațe în fotografie m-a rugat să aflu cine era tânărul. Îl cheamă Hédinn. Nu ştia că pe atunci mai locuise în Hédinsfjörður altcineva în afară de familia lui – adică părinții, o mătuşă şi un unchi.

— Înțeleg, spuse Thorvaldur. Nu cumva era mătuşa care a băut otravă şi a murit?

— Ți-a povestit asta?

— Da. Mi-a zis că nu era un loc bun. Mi-a spus că, până să moară ea, el se întorsese deja la Húsavík. Bănuiesc că tatăl lui l-a anunțat. Vezi tu, ne-am făcut multe confidențe. Mi-a povestit despre perioada aceea a vieții lui cu groază. Mi-a spus că lucrase în Hédinsfjörður câteva luni ca muncitor necalificat, dar că nu s-a întors niciodată acolo. Bineînțeles, nu era chiar zona în care să ajungi cel mai uşor, nici dacă ți-ai fi dorit.

— Acum nu e dificil, comentă Ari Thór.

— Aşa e. Acum locuiesc în capătul din vest al Reykjavíkului, dar mă gândeam să fac o călătorie în nord ca să văd şi eu noile tuneluri din Hédinsfjörður şi locul unde a stat Anton. Ferma mai e acolo?

— Din păcate a căzut o avalanşă peste ea, dar ruinele încă sunt acolo.

— Nu cred că pentru un tânăr a fost o idee bună să stea acolo, într-un loc izolat cu desăvârşire. Întunericul nesfârşit le afectează oamenilor mintea. Asta a pățit şi stăpâna casei, cred eu. Anton spunea că devenise tot mai

ciudată pe zi ce trecea. Nu-mi imaginez cum e să locuieşti într-un loc atât de izolat.

Spusele lui Thorvaldur sprijineau teoria conform căreia Jórunn îşi luase singură viaţa, se gândi Ari Thór. Tot apăreau aceleaşi amănunte despre cât de greu se obişnuise cu condiţiile. Îşi dădu seama că Thorvaldur tot nu-i spusese cine îi sprijinise studiile lui Anton, aşa că îl întrebă din nou.

— A fost cel care l-a primit să lucreze în Hédinsfjörður, replică Thorvaldur. Nu-mi amintesc cum îl cheamă. Era tatăl micuţului. O cunoştinţă a tatălui lui Anton. Cred că era destul de înstărit.

— Gudmundur, murmură Ari Thór, surprins din nou de generozitatea bărbatului. Ştii când a plecat Anton în Hédinsfjörður?

— Să vedem, zise Thorvaldur. Nu sunt sigur ce an era, dar cred că pe atunci avea cincisprezece sau şaisprezece ani.

— Când s-a născut el?

— În 1940.

— Deci e posibil să fi ajuns acolo la scurt timp după naşterea lui Hédinn?

— Eu aşa zic. Aveau nevoie de ajutor, pentru că bebeluşul le ocupa foarte mult timp. Cred că era toamnă când a mers Anton acolo.

— Deci probabil a fost în 1956, spuse Ari Thór. Hédinn s-a născut în primăvara aceea. Anton a rămas acolo toată iarna?

— Da, în cea mai urâtă perioadă a anului. Mai vorbeam despre asta când ne întâlneam de Crăciun. Îmi povestea de multe ori cât de jalnic fusese Crăciunul acolo. Am senzaţia că perioada petrecută acolo i-a indus o teamă cumplită de întuneric, care i-a rămas mulţi ani după aceea.

— Şi s-a întors acasă în primăvara aceea?

— Plecase până să moară femeia, după cum ţi-am spus, replică Thorvaldur. Cred că a plecat la puţin timp după Crăciun – în ianuarie sau februarie. A fost rugat să plece, din câte ţin minte, însă i-au plătit salariul până în primăvară.

— Ştii cine l-a rugat să plece?

— Cel care i-a plătit studiile. Înţeleg că el făcuse tot aranjamentul.

— Iar bursa asta făcea parte din aranjament? întrebă Ari Thór, gândindu-se că atitudinea lui Gudmundur faţă de Anton era deosebit de ciudată.

— Dumnezeule, nu, răspunse Thorvaldur. Asta s-a întâmplat mai târziu, la scurt timp după moartea femeii. Bărbatul a mers în vizită la familia lui Anton. Anton îşi amintea bine episodul, pentru că îi fusese teamă că trebuia

să se întoarcă să muncească în Hédinsfjörður, ceea ce era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Dar s-a dovedit că bărbatul voia doar să-i mulțumească pentru efortul depus dându-i bani pentru plecarea în Norvegia şi, odată ajuns acolo, pentru primul semestru de studii. Dar până la urmă lucrurile s-au petrecut de aşa natură că Anton s-a mai întors în Islanda doar ca musafir. La fel s-a întâmplat şi cu mine, bănuiesc. Deşi acum m-am mutat înapoi, tot mă simt ca un turist în fiecare zi.

O altă surpriză din partea lui Gudmundur. Ari Thór se întrebă dacă în spatele generozității bărbatului se ascundea altceva în afară de altruism. Însă era puțin probabil ca Thorvaldur să-i poată răspunde la întrebare, aşa că devie conversația în altă direcție, spre opinia Delíei cum că ferma din Hédinsfjörður ar fi fost bântuită.

— Ți-a spus vreodată Anton că locul ar fi avut fantome?

— Fantome?

Mirarea din glasul lui Thorvaldur era limpede.

— Din câte-mi amintesc, nu. Însă n-a avut multe lucruri bune de spus despre Hédinsfjörður. Mi-a spus că e un loc groaznic în care să trăieşti, dar nu-mi amintesc să fi spus că văzuse vreo fantomă.

După aceea Ari Thór îi repetă lui Thorvaldur cuvintele Delíei.

— A spus că văzuse ceva supranatural… sau, da, ceva anormal.

Thorvaldur rămase tăcut o clipă.

— Acum că ai deschis subiectul, îmi amintesc ceva de genul ăsta, spuse în cele din urmă.

— Îți aminteşti la ce se referea? întrebă Ari Thór entuziasmat.

— Țin minte vag… aşa e. Era ceva care avea legătură cu hrănitul la sân. E greu de crezut, dar e adevărat. Mi-a spus ceva o dată, pe vremea când soția mea îl alăpta pe fiul nostru, dar nu-mi amintesc amănunte, chicoti el.

Ari Thór îşi zise că întreaga poveste avea ceva sinistru, un incident inexplicabil care fusese ținut secret. Era convins că se apropie de o soluție, dar trebuia să sape mai adânc.

— Asta e tot ce a zis?

— Din câte țin eu minte. Mi-a spus doar că faptul că soția mea îl alăpta pe băiatul nostru îi amintea de ceva ce-l ținuse treaz nopți întregi. Ceva anormal. Da, cred că exact ăsta e cuvântul pe care l-a folosit. Exprimările neobişnuite îți rămân întipărite în minte.

— A fost de mare ajutor ce mi-ai spus, zise Ari Thór. Te deranjează dacă te mai sun, în caz că mai am întrebări?

— Eşti invitatul meu. N-am de multe ori ocazia să vorbesc despre un aşa om de ispravă. A avut doar puțini prieteni în Norvegia şi nu şi-a cunoscut bine rudele din Islanda, din moment ce a plecat din țară aşa de tânăr. Orice amintiri despre Anton o să moară odată cu mine.

— Mai e un lucru în legătură cu care trebuie să te întreb, adăugă Ari Thór. Pare destul de limpede că Anton era la Húsavík când a murit femeia, dar ți-ai putea imagina să aibă vreo legătură cu moartea ei?

— Vrei să spui dacă ar fi putut s-o otrăvească? întrebă Thorvaldur uluit.

— Da. E vreo şansă să fi făcut asta?

— Eşti într-o ureche, tinere? bombăni Thorvaldur, ridicând glasul.

Ari Thór nu răspunse imediat, lăsându-l pe celălalt să continue.

— A fost un om de ispravă. Ce sugerezi tu e ridicol. Nici poveste, spuse el, apoi se linişti. Anton cu siguranță nu era vreun ucigaş.

43

Era sâmbătă după-amiază când Ísrún dădu de urmele lui Nói. Când se prezentă, el se arătă suspicios.

— Poftim? De ce mă suni? Sper că nu înregistrezi apelul.

Ea îl asigură că nu avea intenția să înregistreze conversația.

— Are vreo legătură cu uzina electrică la care lucrăm? întrebă el, dar Ísrún îşi dădu seama din voce că i se părea puțin probabil ca acesta să fie motivul apelului.

Îi era limpede de ce îl căutase, dar nu închise, poate pentru că voia să afle cu certitudine ce se întâmpla.

— Nu e ceva despre care să pot vorbi. Nu e răspunderea mea. Toate întrebările trebuie să treacă pe la responsabilul cu presa, continuă el.

Ísrún ştia foarte bine ce tactică să aplice.

— N-are nicio legătură cu ingineria, spuse veselă. Voiam să discutăm despre altceva. Poți vorbi liber, pentru că o să am grijă să nu-ți pomenesc numele în legătură cu vreo informație pe care mi-ai comunica-o.

Îşi alegea cuvintele cu grijă. Dacă obținea ceva fierbinte, atunci urma să folosească noutățile într-un fel sau altul. Nu-i promisese decât că n-avea să spună că el era sursa.

Îşi luă inima în dinți şi continuă.

— Deja ştiu destule despre chestiunea asta, deci eşti liber să închizi dacă vrei, dar dacă faci asta nu garantez că o să-ți țin numele departe de ştire.

— Ascultă… începu el bâlbâindu-se. Are vreo legătură cu Snorri? Sau despre ce e vorba?

Era prea uşor, îşi zise ea.

— Da, are. Doar încerc să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Nu mă interesează… spuse, apoi repetă, ca să sublinieze: *Nu mă interesează* să te târăsc în povestea asta fără vreun motiv întemeiat. Îmi închipui că ai prefera să nu fii implicat.

— Uite ce… eu n-am avut nicio legătură… nu-mi permit să fiu amestecat în vreo ştire despre o crimă. Ar înnebuni la serviciu, înțelegi?

— Desigur, înțeleg perfect. Încerc să urc în ierarhie, la fel ca tine. E o lume dură.

— Exact, fu el de acord, ceva mai liniştit acum.

— E adevărat că i-ai spus lui Emil, bărbatul care l-a călcat cu maşina pe

Snorri, că Snorri fusese implicat în atacul asupra iubitei lui Emil cu doi ani înainte?

— Ei bine, da. L-am sunat pe individ pentru că nu mai puteam păstra secretul, înțelegi? Soția lui, sau iubita lui, tocmai murise în urma atacului aceluia cumplit. Merita să știe cine era în spatele poveștii, nu crezi? întrebă el încercând cu disperare să obțină o validare pentru ce făcuse.

— Desigur.

— Eu… Eu… se bâlbâi el. Habar n-aveam că o să-l omoare pe Snorri!

Oftă.

— M-a terminat știrea de ieri. Simt că e vina mea. Dar am făcut singurul lucru pe care l-aș fi putut face, nu ți se pare?

— Așa e, îi dădu dreptate Ísrún, bucuroasă că nu se chinuia să obțină informații de la el. Dar cum de ai știut că Snorri a fost în spatele atacului?

— La momentul respectiv s-a vorbit despre asta în partid, nu la multă vreme după ce a avut loc.

— Și chiar în perioada în care Ellert urma să formeze noul guvern?

— Da. Nu s-ar fi putut întâmpla într-un moment mai prost. Nu-l cunoșteam personal pe Snorri, dar eram cu toții conștienți că e o povară asupra bătrânului, și asupra partidului. Bineînțeles, niciunul dintre noi nu bănuia cât de mult alunecase pe panta aceea și nimeni nu și-a închipuit că s-ar putea sfârși atât de violent. Am discutat între noi și ne-am arătat îngrijorați că ar putea face rău partidului dacă ar ieși la iveală, mai ales dacă până atunci Ellert ar fi fost președinte de partid sau chiar prim-ministru.

— Cine ți-a vorbit despre asta?

— Nu știu. Doar am auzit că Snorri fusese implicat în atac.

— A fost cumva prietena ta Lára? întrebă Ísrún la nimereală – și nimeri ținta.

— Da… ea știa de asta. Pe atunci era președinta organizației de tineret. Țin minte că ne-a rugat pe toți să ținem informația doar pentru noi, iar a doua zi ne-a spus că Ellert hotărâse să se retragă. Așa că, de atunci încolo, nu a mai fost o problemă de partid – nu tocmai. Am hotărât să nu suflăm nimănui vreo vorbă, spuse el.

Făcu o pauză, apoi continuă cu voce gâtuită.

— Am fost uluit că a scăpat. Cred că nu a fost nici măcar arestat sau așa ceva. Îți spun, mi s-a părut profund nedrept. Poate că am un sentiment neobișnuit de puternic al corectitudinii și greșelii. M-a ținut treaz nopți în șir, iar când am auzit că biata femeie a murit, efectiv n-am mai putut să

păstrez tăcerea.

— Ai spus că subiectul a fost discutat în cadrul partidului. Pe atunci au fost mulți care știau?

— Da, a fost discutat. Dar nu știau mulți, nu cred…

Era exact cum bănuise Ísrún. Probabil că doar câțiva auziseră zvonul, însă lui Nói îi era greu să recunoască, pentru că n-ar fi făcut decât să-i sporească vina pentru faptul că păstrase tăcerea.

— Tu și Lára?

— Da. Și alți câțiva. Doar cei din conducerea organizației de tineret.

— Și Marteinn?

— Marteinn? întrebă el mirat.

— El știa de asta?

— Nu știu. Sau, mă rog… poate că Lára ne-a pomenit faptul că vorbise cu el. Au fost întotdeauna apropiați, spuse Nói, iar Ísrún sesiză tonul aluziv pe care-l folosise.

— De ce nu te-ai dus la poliție? Nici acum, nici atunci?

— N-am vrut să mă încurc într-o anchetă formală. Înțelegi? Am găsit numele iubitului femeii îndeajuns de ușor și apoi am dat de el după câteva telefoane. Locuiește cu părinții. Am crezut că așa e corect dar, fir-ar să fie, acum îmi pare rău. Cel mai bine e să-ți ții gura și să nu te implici în treburile altora.

— Probabil că ai dreptate, zise Ísrún.

44

— Sunteți un cuplu minunat, spuse bătrâna zâmbind mieros spre Ari Thór şi Kristín.

Ari Thór îi urmase sfatul Kristínei şi verificase dacă nu cumva moaşa din Ólafsfjörður ajutase la naşterea lui Hédinn. Spre uluirea lui, bătrâna moaşă, Björg, era încă în viață, sănătoasă, şi într-adevăr ea fusese cea care asistase la aducerea pe lume a lui Hédinn.

Stăteau aşezați în livingul ei dintr-o casă spațioasă din Ólafsfjörður.

— Ce drăguț din partea voastră, tinereilor, că veniți în vizită la o bătrână ca mine, mai ales într-o sâmbătă aşa friguroasă!

Vremea se înrăutățea şi plouase fără contenire toată ziua. Ari Thór auzise că, în unele cazuri, ploaia în exces provoca inundații prin părțile acelea. În Siglufjörður cu siguranță o făcea, atunci când se revărsau râurile din munți. Se putea spune fără îndoială că vremea era imprevizibilă pe tot parcursul anului, şi chiar şi când nu ningea, forțele naturii puteau provoca dezastre.

Deşi era trecută bine de optzeci de ani, Björg era sprintenă. Se arătase bucuroasă de întâlnire şi îl invitase pe Ari Thór în vizită. Le oferi clătite cu dulceață şi frişcă şi sticle calde cu suc de portocale acidulat. De tavan atârna un candelabru uriaş de cristal. Pereții livingului erau ticsiți de rafturi de cărți, iar în spațiile dintre ele erau fixate tablouri şi fotografii, în aparență la întâmplare. Scopul părea să fie acela de a nu lăsa descoperit niciun spațiu de pe perete.

— Nu duci lipsă de cărți, observă Kristín.

Ari Thór se simțea uşurat că acceptase să vină cu el, pentru că arta lui de a face conversație era limitată.

— Strâng cărți de zici că sunt bolnavă, spuse Björg. La fel ca tata. Asta a fost casa părinților mei, iar acum e a mea. Când o să dispar eu, probabil o să devină o casă de vacanță pentru nişte rude îndepărtate din Reykjavík.

— Văd că eşti sănătoasă tun, spuse Kristín cu blândețe. Sunt medic, deci ar trebui să ştiu despre ce vorbesc.

— Mulțumim că ne-ai primit, interveni Ari Thór. Am fost surprins… Vreau să spun, încântat…

— Că sunt încă în viață? întrebă Björg şi zâmbi, dezvelind un şir de dinți falşi. Îmi închipui. Acum cât timp s-a întâmplat? Stai să calculez; în minte, ca la şcoală pe vremuri, adăugă ea şi se încruntă.

— Cincizeci şi cinci de ani, spuse Ari Thór. Hédinn o să împlinească cincizeci şi cinci de ani în mai.

— Dumnezeule mare, oftă Björg. Iar eu am impresia că parcă a fost ieri. Timpul chiar că zboară. Cred că aveam vreo treizeci de ani pe atunci, şi eram mai frumoasă decât acum.

Îşi trecu degetele scheletice prin claia de păr argintiu.

— Iar pe atunci aveam un păr mai bun.

— Îți aminteşti ziua aceea? întrebă Ari Thór.

— Dacă mi-o amintesc? E singura naştere la care am asistat în Hédinsfjörður, iar locul acela fusese practic abandonat. Tatăl a comunicat prin stația radio cu Ólafsfjörður. Soția lui era în travaliu, iar el m-a rugat să vin cât pot de repede. M-a întâmpinat când am coborât de pe munte. Era primăvară, deci aveam mai multă lumină decât iarna. Nu ştiu sigur dacă aş mai reuşi acum o asemenea călătorie pe jos, chicoti ea. Am fost de câteva ori în Hédinsfjörður de când s-a deschis tunelul. Îmi place să trec pe acolo în drum spre Siglufjörður, sau pur şi simplu să mă opresc şi să mă bucur de frumusețea locului. Încă am carnetul de şofer şi reuşesc să mai conduc, chiar dacă încet. Vechea mea Lada e în garaj. Pe vremuri am avut un Moskvich, dar nu mai e de mult, adăugă ea şi zâmbi.

Ari Thór se servi cu o clătită şi speră că Björg o să-şi continue povestea, de preferat partea despre Hédinsfjörður, însă ea părea să aştepte mai multe întrebări de la el şi Kristín.

— Ai observat ceva straniu sau neobişnuit acolo? vru să afle el.

— Nu, nu-mi vine nimic de genul ăsta în minte. Erau neliniştiți, cum e şi firesc, dar n-aş putea spune că mi-am format o opinie despre cei care locuiau acolo. Nu-i cunoşteam deloc şi nu i-am mai văzut niciodată de atunci. Iar pe vremea aceea era drum lung între Ólafsfjörður şi Siglufjorăur, şi mai exista şi obişnuita rivalitate dintre vecini. Cei din Siglufjörður aveau propriul lor stil de viață, noi îl aveam pe al nostru. Lucrurile stau mai bine acum, firește. Vremurile s-au schimbat şi ne-am unit, ceea ce până la urmă n-a fost aşa dureros.

— Naşterea a decurs bine? întrebă Kristín.

— Nu. A fost grea. Biata femeie a trebuit să stea toată ziua în pat. N-am plecat acasă decât a doua zi.

Oftă.

— Trebuie să fi fost neobişnuit să înnoptezi într-un loc aşa izolat, comentă Kristín.

— Da şi nu. În meseria mea te obişnuieşti cu tot felul de lucruri. A fost o adevărată experienţă să văd Hédinsfjörður, şi a fost o zi aşa frumoasă! A fost bine că am rămas. M-ai întrebat dacă am observat ceva ciudat, spuse apoi şi se întoarse spre Ari Thór. Ţin minte că mă aşteptam ca fiordul să fie sumbru şi singuratic, dar că nu era deloc aşa. Era un loc luminos, superb, unde strălucea soarele. Abia când am intrat în casă m-au copleşit tăcerea şi singurătatea. A fost foarte ciudat. Nu mi-a făcut nicio plăcere să mă aflu în casa aceea, crede-mă.

Ari Thór se gândi la ruine. I se păruse că au o atmosferă sinistră, mai ales când se apropiase de ele. Dacă Jórunn îşi luase viaţa din pricina depresiei, aşa cum părea că se întâmplase, să o fi afectat fiordul atât de tare, sau poate casa şi oamenii de acolo?

— Îmi amintesc că am simţit lipsa muzicii, oricât de ciudat ar părea, spuse Björg deodată.

Se ridică şi se apropie de pick-up-ul vechi dintr-un colţ al camerei. Nu se vedea nicăieri vreun disc, dar când deschise capacul dezvălui unul care era deja pe placă. Aşeză acul pe disc şi camera se umplu cu o melodie veche – o baladă engleză din timpul războiului.

— Vera Lynn? întrebă Kristín.

— Eşti isteaţă, zise Björg şi se aşeză din nou. Am trecut prin vremuri schimbătoare: un război mondial, apoi un război rece şi cine mai ştie ce.

Oftă din nou, ca şi cum în minte i s-ar fi adunat prea multe amintiri.

— Îi ţii minte pe cei care locuiau acolo pe atunci? întrebă Ari Thór, nu foarte interesat de balade în clipa aceea. Ştii câţi erau?

— Erau patru. Două cupluri. Ţin minte ştirea din anul următor despre moartea femeii. Public nu s-au spus prea multe, dar am sentimentul că a fost o tragedie cumplită.

— Nu era niciun muncitor pe-acolo? Un tânăr? întrebă Ari Thór, care, după conversaţia cu Thorvaldur, ştia la ce să se aştepte.

— Nu, nu-mi amintesc să mai fi văzut pe altcineva, şi cu siguranţă nu mi-ar fi scăpat. De ce întrebi?

Ari Thór nu era dornic să ofere explicaţii, şi în loc de asta mai puse o întrebare:

— Ştii de ce n-au contactat-o pe moaşa din Siglufjörður?

— Pe Sigurlaug? Era cu câţiva ani mai în vârstă şi probabil nu se simţea în stare să ajungă până acolo. Crede-mă, n-a fost simplu.

— Dar e bine că ai reuşit tu să ajungi, zise Kristín. Cu ajutorul tău, a

născut un băiețel sănătos.

— Asta aşa e, draga mea, răspunse Björg. Mi-a adus multă bucurie. E minunat să-i ajuți pe ceilalți. Sigur mă înțelegi. Parcă ai zis că eşti medic, nu?

Kristín încuviință dând din cap, dar nu răspunse direct.

— Ți-ar face plăcere să-l întâlneşti pe băiatul la naşterea căruia ai ajutat? sugeră ea.

Ari Thór avu senzația că voia să schimbe cât mai repede subiectul.

— E o idee foarte bună, zise Björg, radiind de plăcere. Dacă-l vedeți, puteți să-i spuneți că e mereu binevenit aici.

◆

Pe drumul de întoarcere spre Siglufjörður, Ari Thór şi Kristín analizară în detaliu vizita, cu toate că niciunul dintre ei nu aduse în discuție remarca lui Björg despre faptul că alcătuiau un cuplu minunat.

Ploaia încetase, aşa că Ari Thór fu de acord să se oprească în Hédinsfjörður, pentru că locul acela îi stârnise Kristínei interesul, iar acum ea voia să vadă ruinele fermei.

— Sper că ai încălțări potrivite, comentă el.

Merseră cu paşi repezi, în tăcere, pe sub norii încărcați. Abia când ajunseră la ruine lui Ari Thór îi trecu prin minte o idee. Ultima oară când venise acolo se întrebase dacă atât Jórunn, cât şi tânărul îşi pierduseră viața în locul acela, dar acum ştia că nu aşa stăteau lucrurile. Numai spiritul lui Jórunn zăbovea deasupra lagunei.

Într-un fel, lui Ari Thór i-ar fi plăcut să creadă că apropierea de locul unde murise femeia îl condusese pe calea spre adevăr – poate că însăşi Jórunn îi şoptise soluția misterului –, însă era mult prea realist din fire ca să se încreadă într-o asemenea variantă. Chiar şi aşa, tremură. Acum că era în fiord, parcă putea vedea totul mai limpede decât înainte, parcă îşi dădea seama cum se aşază la locul lor informațiile şi poveştile. Cu toate astea, trebuia să mai afle lucruri înainte să-şi testeze teoria.

În aceeaşi clipă cerurile se deschiseră. Ari Thór şi Kristín îşi zâmbiră unul altuia şi alergară să se adăpostească în maşină de parcă diavolul însuşi ar fi venit pe urmele lor. Kristín încercă să pornească o discuție nevinovată pe drumul de întoarcere, însă el doar dădea absent din cap. Trebuia s-o sune pe Ísrún şi s-o roage să verifice cu atenție carnetele de cecuri ale lui Maríus şi, poate, să se uite cu mai multă grijă şi la alte câteva documente. După aceea urma să asculte din nou înregistrarea conversației lui Ísrún cu Nikulás

şi să mai vorbească o dată cu Thorvaldur. Apoi era posibil s-o roage pe Ísrún să-i mai pună lui Nikulás câteva întrebări.

În loc să pornească maşina şi să se îndrepte spre Siglufjörður, se întoarse spre Kristín, care stătea lângă el şi îi zâmbea pe sub părul ud.

— Vreau să-ți spun o poveste ciudată… începu el…o poveste care se sfârşeşte cu o moarte cumplită, chiar aici, în Hédinsfjörður, acum mai bine de jumătate de secol.

45

— Mulțumesc că ai venit, zise Ísrún.

Lára se aşeză în fața ei, într-o cafenea aflată nu departe de redacție. Ísrún alesese o masă pe colț astfel încât să poată vorbi în liniște, însă deocamdată erau oricum singurii clienți din local. O convinsese pe Lára să se întâlnească sub pretextul că pregătesc interviul cu Marteinn.

— Nicio problemă, Ísrún, răspunse Lára, părând neaşteptat de tulburată.

— Trebuie să recunosc… zise Ísrún încet, sorbind din cappuccino…că despre altceva voiam să discutăm.

— Să discutăm? făcu Lára, iar Ísrún îi observă teama din ochi.

— Am vorbit mai devreme cu un vechi prieten de-al tău – Nói. Mi-a spus o poveste interesantă. În baza ei, am o teorie care… ei bine, cred că i-ar putea distruge cariera prim-ministrului, încheie Ísrún fără să se chinuie să ascundă dramatismul revelației.

Lára rămase încremenită. Cafeaua era neatinsă în fața ei. Vulpea politică era pe cale să clacheze, iar Ísrún era pregătită să atace – şi nu avea de gând să-i arate milă. Pusese cărțile pe masă, iar acum îi aştepta reacția.

— Ați mințit cu toții despre Snorri pe atunci, spuse ea, cum că ar fi fost implicat în atac, iar Marteinn a fost primul care să dea apă la moara zvonurilor, eliberându-şi astfel drumul pentru a deveni preşedinte de partid şi prim-ministru.

— Nu! scânci Lára cu glas tremurat şi ridicându-şi ochii, dar fără să-i întâlnească privirea lui Ísrún. Marteinn n-a avut nicio legătură cu asta. Nu poți să găseşti niciun pic de mizerie împotriva lui! Refuz să las presa de doi bani să-l târască prin mocirlă din cauza unor bârfe lipsite de substanță.

Mâinile îi tremurau atât de tare încât fu nevoită să se folosească de ambele ca să ridice ceaşca de cafea şi ca s-o ducă la buze.

— Marteinn n-a avut nicio legătură? repetă Ísrún. Deci a fost ideea ta?

Lára tresări. Îşi dădu bretonul roşu ca focul din fața ochilor.

— Ei bine… da.

Deja spusese prea multe. Ísrún se întrebă dacă acum se chinuia să hotărască dacă să-şi asume singură vina sau nu.

— Da, spuse ea din nou după o scurtă pauză. Da.

— Deci tu ai lansat zvonul cum că Snorri a atacat-o pe femeia aceea?

— Da.

Lára plecă ochii în podea.

— De ce?

— Nu am vrut ca lucrurile să se termine aşa, înţelegi? Snorri era distrus pe atunci, era ca o bombă cu ceas. Iar tatăl lui urma să devină prim-ministru. Mai devreme sau mai târziu şi-ar fi tras tatăl în jos. Eu doar am grăbit procesul.

— Ca să-i asiguri lui Marteinn poziţia?

— Şi ca să salvez partidul. Acum suntem într-o situaţie fantastică. Marteinn nu a fost niciodată mai popular şi o să conducă ţara încă mulţi ani de-aici înainte. Am fi dispărut de la putere dacă Ellert ar fi preluat postul, bolborosi Lára.

— Scopul scuză mijloacele.

— Exact, murmură ea.

— Tu ai fost cea care i-a spus lui Ellert despre zvonuri?

Lára încuviinţă dând din cap, cu o figură care era ruşinea întruchipată.

— Şi cu Snorri cum rămâne? A fost omorât! lătră Ísrún, ridicând vocea fără să vrea. Snorri a fost omorât pentru că omul ăla amărât, Emil, a crezut că i-a atacat soţia.

— Nu înţeleg cum s-a întâmplat una ca asta! se văicări Lára. Noi… *eu* am avut grijă ca totul să fie trecut sub tăcere după ce ne îndeplineam obiectivul şi-l făceam pe Ellert să se retragă.

— Amicul tău Nói l-a sunat pe Emil şi i-a spus toată povestea. Nói a crezut ce i-ai spus tu, iar conştiinţa nu-i mai dădea pace. A vrut ca Emil să afle adevărul. Nu toată lumea e la fel de puternică pe cât eşti tu, comentă Ísrún cu sarcasm.

— Fir-ar să fie…! Atunci moartea lui Snorri e răspunderea lui Nói. Dacă nu ştie să-şi ţină gura…

— Nu cred că pot să fiu de acord cu tine, zise Ísrún. De ce ai luat o decizie aşa gravă în locul lui Marteinn? Pentru că l-ai crezut… Sau pentru că era ceva mai mult între voi?

— Nu-i treaba ta, zise Lára stingheră.

— Iar el n-a ştiut nimic despre asta?

— Habar n-a avut! răspunse Lára înfuriată. E curat ca lacrima, e un om cinstit. Cei care-i suntem apropiaţi trebuie să luăm uneori hotărâri dificile în sprijinul cauzei. Asta-i situaţia.

— De unde ai ştiut că Snorri n-o să nege, pur şi simplu?

— El… Ei bine… Marteinn şi Snorri erau prieteni buni pe atunci.

Marteinn ştia, şi mi-a spus chiar el, că Snorri putea să aibă goluri de memorie şi câte o săptămână odată – din cauza drogurilor şi a băuturii. Iar în săptămâna în care a avut loc atacul se petrecuse exact un astfel de episod. Mi s-a părut ocazia ideală. Poliţiştii nu arestaseră pe nimeni, deci totul părea să se lege – cel puțin suficient cât Ellert să fie convins că e momentul să se retragă.

Lui Ísrún i se părea greu de crezut că Marteinn chiar fusese atât de nevinovat pe cât încerca Lára să-l scoată.

— Snorri n-a auzit niciodată zvonul ăsta? întrebă ea.

— Înțeleg că Snorri şi Ellert au discutat despre el. Marteinn a auzit de el. Dar Snorri nu-şi amintea nimic, nu era în stare să spună unde fusese. A zis că n-a făcut niciodată rău cuiva, dar că nu ştia cu certitudine. Tatăl lui nu era pregătit să rişte, aşa că a ieşit imediat din politică. Toată lumea a avut grijă ca poliția să nu afle, bineînțeles. Deci nimeni n-a avut de suferit. Ellert era în vârstă, iar Marteinn avea la fel de multă popularitate. Era limpede că, în condițiile date, Marteinn urma să conducă guvernul. Şi asta s-a şi întâmplat.

— N-a avut nimeni de suferit? Snorri e mort.

— Nu eu l-am omorât! țipă Lára.

Apoi făcu o pauză şi, cu glas mai jos, zise:

— O să foloseşti ce ți-am spus, nu-i așa?

— Poți să bagi mâna-n foc, răspunse Ísrún şi se ridică în picioare.

— O să-mi dau demisia. Marteinn n-are nicio legătură cu asta, Ísrún plăti pentru cappuccino şi plecă fără să rostească vreun cuvânt.

46

În sâmbăta aceea, María, redactorul-şef, se ocupa şi de redactarea ştirilor.

Ísrún se aşează pe un scaun din biroul ei.

— Varsă tot, zise María. Care-i cea mai nouă ştire-bombă?

— Întreaga poveste din spatele cazului de răpire, replică Ísrún mulțumită de sine.

Ştirea fusese deja scrisă şi urma să stârnească rumoare. Era limpede că acum nu urma să mai existe vreun interviu cu prim-ministrul. Biroul lui anulase întâlnirea fără să dea vreun motiv. Pentru prima oară, Lára nu se ocupa de comunicarea cu presa, iar oficialul responsabil nu se străduise prea tare să-şi ceară scuze.

— Ceva nou? întrebă María.

— S-ar putea spune şi aşa, răspunse Ísrún. Totul a început cu atacul asupra soției lui Emil, Bylgja.

— Da, ştiu. A murit nu demult, nu-i aşa? Nu şi-a mai recăpătat cunoştința.

— Exact. Deci acum doi ani, când a avut loc atacul, vinovatul probabil că a mers la adresa greşită. Polițiştii l-au considerat pe Róbert suspectul principal, dar nu s-a dovedit niciodată nimic. Emil nu şi-a revenit psihic după ce s-a întâmplat. Ştia că Róbert era vinovat, dar n-a făcut nimic – cel puțin nu imediat. Tot cam pe atunci au început demersurile de formare a unui guvern de uniune națională sub Ellert Snorrason. Era un secret public faptul că fiul lui, Snorri, era un alcoolic lipsit de speranță…

— Şi probabil că se şi droga, adăugă María.

— După cum ştii, Marteinn era prințul moştenitor al partidului. Era vicepreşedinte şi, în general, era văzut drept un personaj competent. De asemenea, era prieten vechi cu Snorri, cu toate că în ultima vreme face tot posibilul să minimalizeze relația dintre ei. Snorri i-a mărturisit că trecuse printr-o perioadă urâtă cu băutura şi probabil cu drogurile şi că nu-şi amintea o săptămână întreagă din viața lui. Din întâmplare, atacul asupra Bylgjei a avut loc exact în săptămâna aceea, iar de aici lucrurile devin interesante…

Ísrún făcu o pauză şi văzu că María aştepta nerăbdătoare restul poveştii. Asta însemna o bilă albă pentru ea.

— Cuiva i-a venit ideea creață să dea vina pe Snori pentru atac, însă nu

în public, ci doar să răspândească zvonuri şoptite prin partid. Povestea nu a ajuns prea departe, însă a trecut pe la urechile lui Ellert. A vorbit cu fiul lui, care i-a confirmat că nu ştia ce se întâmplase cu el în ziua aceea. Ellert s-a retras repede, din „motive personale", iar Marteinn a preluat conducerea partidului şi a devenit prim-ministrul guvernului de uniune națională. Iar restul e istorie, cum se spune. E un tânăr care a ajuns departe şi care îşi va pune fără îndoială amprenta asupra istoriei noastre politice.

Ísrún trase adânc aer în piept.

María profită de pauză ca să pună întrebarea evidentă:

— Şi cui i-a venit ideea asta creață?

— Asistentei lui Marteinn, Lára. A recunoscut mai devreme, de față cu mine, că a fost ideea ei şi că a avut grijă ca minciuna să ajungă la urechile lui Ellert. O să menționez lucrul ăsta în textul meu. Am impresia că o să-şi dea demisia. Nu m-aş mira ca în curând ea şi Marteinn să anunțe public că au o relație, acum că a ales să-şi sacrifice cariera pentru bărbatul pe care-l iubeşte. Sigur o să-i găsească el un locşor călduț mai târziu, după ce toată lumea o să uite de toată istoria.

— Să se sacrifice pentru Marteinn?

María se ridicase în picioare.

— El a fost implicat cumva?

— Ea neagă vehement că Marteinn ar fi fost implicat în vreun fel, răspunse Ísrún. Dar nu sunt convinsă.

María rămase tăcută.

— E incredibil, spuse în cele din urmă. Crezi că ştirea asta poate prăbuşi guvernul?

— Greu de zis, replică Ísrún. Lára a avut grijă ca minciuna să nu meargă prea departe, iar Marteinn ar nega, bineînțeles, că ştie ceva despre asta.

— Cum ai aflat toate astea? întrebă María, care începu acum să străbată camera în lung şi-n lat.

— De la unul dintre membrii de partid, un tip căruia Lára i-a scurs povestea despre implicarea lui Snorri în atac. Pe individ îl cheamă Nói. Odată ce Bylgja a murit în spital, el nu şi-a mai putut ține gura, aşa că l-a contactat pe Emil şi i-a spus toată povestea cum că Snorri o atacase pe Bylgja. Nói nu ştia că e o minciună. Emil a hotărât că e momentul să se răzbune. Bănuiesc că furia îl consumase pe dinăuntru timp de doi ani.

— Dumnezeule mare… spuse María. Aşa că l-a eliminat pe Snorri când el n-avea, de fapt, nicio legătură cu atacul?

— Nu-i uşor să-mi dau seama cât de limpede gândea. Trebuie să fi crezut că Róbert şi Snorri fuseseră amândoi implicaţi. L-a ademenit pe Snorri într-un loc unde n-avea să-i observe nimeni şi l-a ucis. Se pare că a împrumutat maşina părinţilor şi a călcat un om nevinovat. Lui Róbert ştim ce i-a făcut, şi nu-mi dau seama cum s-ar fi terminat totul dacă Emil n-ar fi fost prins.

María se aşează şi oftă.

— E incredibil. Dacă înţeleg bine, un om nevinovat a fost ucis, în vreme ce Róbert, cel care probabil a fost autorul atacului, e posibil să scape basma curată.

— Şi probabil va scăpa. Dar Emil o să fie pedepsit. O să stea la închisoare ani întregi, sau poate o să-l arunce într-un spital de nebuni.

— Şi Marteinn? Pe el putem să-l prindem cu ceva?

— Sunt convinsă că el a fost în spatele poveştii, nu Lára. E limpede, nu ţi se pare? Doar ştii cum e. Lasă impresia că e un tip de nota zece, dar e complet nemilos. Există motive întemeiate pentru care a reuşit să ajungă atât de repede unde a ajuns.

— Şi cum abordăm subiectul? Ai ceva care să-l lege de tot planul?

Ísrún se eschivă.

— Mi-ar plăcea să fac o aluzie în cadrul ştirii, răspunse ea.

Cu toate astea, ştia că ar fi însemnat că acţionează contrar raţiunii, că cedează propriei furii şi dorinţei de a face singură dreptate.

— Şi ce dovezi ai că el a avut vreo legătură cu această conspiraţie? întrebă María, acum entuziasmată. Dacă a fost implicat, atunci nu e doar o ştire-bombă, ci devine cel mai mare scandal politic de ani întregi.

Ísrún ezită.

— N-am nicio dovadă directă… dar e atât de evident…

— Ai înnebunit de tot?! explodă María, mai degrabă dezamăgită decât furioasă. Nu ne apucăm să dăm pe post acuze la adresa prim-ministrului doar pentru că ai inventat tu o teorie a conspiraţiei, Ísrún! Ştii asta foarte bine. Ştirea poate fi despre corupţia din interiorul partidului şi despre cum asistenta lui Marteinn a recunoscut că e implicată într-o tragedie cumplită. Putem să-i lăsăm pe spectatori să tragă singuri concluziile, hotărî ea. Dar e o ştire a-ntâia, oricum, adăugă, recăpătându-şi cumpătul.

Ísrún încuviinţă dând din cap.

Ştiuse de la bun început care urma să fie reacţia Maríei. Şi bănuia că-l cunoaşte pe Marteinn îndeajuns de bine încât să-şi dea seama că acesta urma să iasă curat din toată povestea.

47

Se lăsase seara peste Siglufjörður şi aproape venise momentul să meargă la Delía. Dinspre ocean sufla un vânt de nord, rece şi destul de vijelios. Ari Thór se folosise din plin de ziua aceea, adunând informațiile despre care considera că are nevoie ca să susțină o teorie beton. El şi Kristín se întorseseră la Ólafsfjörður ca s-o viziteze a doua oară pe moaşa ieşită la pensie. Rezultatul conversației nu era nici pe departe concludent, însă teoria i se cristalizase în minte.

Se auzi o bătaie în uşa casei lui de pe Eyrargata, iar când deschise constată cu surprindere că în prag stătea Tómas. Polițistul se grăbi să intre fără să fie invitat, ca să scape de ploaia de afară.

— Salut, spuse Ari Thór zâmbind. Intră, te rog.

— Îmi pare rău că te deranjez, zise Tómas. Eşti ocupat?

— Nu în mod deosebit. Eu şi Kristín ne pregătim să ieşim. Mergem să ne întâlnim cu Hédinn ca să vedem o înregistrare veche din Hédinsfjörður, răspunse el, hotărând că explicația aceea scurtă era de ajuns.

— Sună bine, comentă Tómas. Vreau doar să vorbim puțin între patru ochi.

— Sigur.

Îl conduse pe Tómas în living.

— Kristín e la etaj, se pregăteşte, spuse el şi apoi îşi dădu seama că iubita lui şi Tómas nu se întâlniseră niciodată.

Se gândi că probabil era mai bine să lase lucrurile aşa, preferând să țină separată lumea lui de tânăr dezrădăcinat care se agățase de Kristín de cea a polițistului din Siglufjörður care-şi nenorocise fiecare aspect al vieții personale.

— Am bătut la uşă şi mai devreme, spuse Tómas când se aşeză.

— Am fost până în Ólafsfjörður, zise Ari Thór.

— S-a întâmplat ceva azi, îl anunță Tómas cu glas grav. Voiam să vorbim față în față.

Ari Thór simți că-l străbate un fior neplăcut şi se întrebă la ce să se aştepte.

— Am primit o ofertă pentru casă, continuă Tómas poticnit. O ofertă de la un cumpărător, nu de la un potențial chiriaş, cum mă aşteptasem.

— Aha… N-a durat mult.

— Nu. S-a întâmplat foarte repede – mai repede decât mi-am imaginat. Imediat ce am pus anunțul, de fapt. E nu ştiu ce doctor care trăieşte la Londra dar se trage de aici. A tot căutat o casă decentă în oraş şi zice că a mea arată ca locuința lui de vis. Mi-a făcut o ofertă bună – peste prețul pe care l-am cerut. A zis că nu vrea să rateze ocazia.

— Păi, gândeşte-te bine, zise Ari Thór.

Tómas îşi feri privirea.

— Am acceptat deja oferta, spuse el stingher.

— Poftim? se bâlbâi Ari Thór.

— Da. Soția mea a zis că nu putem risca să refuzăm o ofertă de genul ăsta. Nu e ca şi cum ar fi uşor să vinzi proprietăți la un preț aşa bun pe-aici.

— Aşadar, îți iei concediu? întrebă Ari Thór, căruia începuse să-i bată inima numai la gândul schimbării care avea să se petreacă.

— Nu, băiete, îmi dau demisia, răspunse Tómas zâmbind cu jumătate de gură. A venit momentul să-mi încerc norocul în altă parte. O s-o luăm de la capăt în sud.

Ari Thór nu zise nimic.

— Postul meu o să iasă la concurs şi aş vrea să candidezi, continuă Tómas. Nici nu mai încape discuție că o să te recomand să-l preiei. Şi nu-mi închipui că nu o să fii luat în seamă.

◆

Era exact ora opt seara când Ari Thór şi Kristín se grăbiră să urce de la maşina ei până la căsuța învelită în tablă ondulată. Furtuna prinsese putere. Vântul amenința să-i ia pe sus, iar stropii de ploaie cădeau nemiloşi. Străzile erau în mare parte pustii, doar câțiva oameni erau dispuşi să înfrunte stihiile.

Ari Thór apăsă pe butonul soneriei. De data asta nu mai era nevoie să poarte o conversație prin fanta pentru scrisori. Nu dură mult ca Delía să ajungă la uşă.

— Intrați, zâmbi ea. Groaznică vreme, nu-i aşa?

— Mulțumim, zise Ari Thór. Ea e… Ea e Kristín.

— Îmi pare bine de cunoştință, răspunse Delía. Proiectorul e pregătit în bucătărie. Nu avem mult spațiu, aşa că o să stăm înghesuiți, dacă nu deranjează pe nimeni.

Ari Thór şi Kristín o urmară în bucătărie, unde el observă că fuseseră aranjate două scaune şi un taburet. Delía nu se aşteptase la încă un oaspete.

— Mai ai vreun scaun? întrebă Ari Thór.

Delía încuviință dând din cap, dispăru din încăpere şi se întoarse cu încă un taburet.

Proiectorul trona în bucătărie pe fața de masă din muşama, verde cu alb, alături de nişte ceşti de cafea şi o farfurie de clătite rulate. Pe pervaz ardeau două lumânări, creând în cameră o ambianță liniştită în timp ce afară furtuna se dezlănțuia. Ploaia izbea cu putere în geamuri, iar vântul reuşea să se infiltreze prin spațiile din tocurile nu prea bine izolate ale ferestrelor casei vechi. Preț de o clipă Ari aproape că avu sentimentul că urma să le cadă casa în cap.

Ari Thór se aşează pe un taburet, iar Kristín îl luă pe celălalt, venind lângă el.

— Sper că lui Hédinn o să-i placă să se uite la înregistrare, spuse Delía din cadrul uşii. Într-o zi ar trebui să i-l trec pe casetă video.

— E o idee bună, îi dădu dreptate Ari Thór, abținându-se să remarce faptul că epoca de aur a casetelor video apusese de mult.

Delía porni spre uşă imediat ce se auzi soneria. Îl conduse pe Hédinn în bucătărie. Ari Thór se ridică să-l salute.

Hédinn dădu din cap şi mormăi ceva nedesluşit. Era îmbrăcat în cele mai bune haine ale lui – un costum în carouri pe care-l umplea până la refuz, o cămaşă albă şi o cravată roşie. Era uşor să-ți dai seama că hainele fuseseră cumpărate într-o vreme când Hédinn avea şi ani, şi kilograme mai puține.

Kristín se ridică în picioare, se prezentă şi îi strânse mâna lui Hédinn.

— Bună seara. Mă numesc Hédinn, zise el cu glas limpede.

— Stați jos. Aveți cafea în ibric, spuse Delía. E o schimbare bună să ai musafiri, mai ales pe o vreme ca asta.

Hédinn se aşează în tăcere la masă, în aparență neinfluențat de atitudinea veselă a Deliei.

Ea turnă cafea în ceşti, le oferi lapte şi zahăr, apoi îşi îndemnă musafirii să guste clătitele.

— Să începem spectacolul? întrebă ea şi porni proiectorul.

— Absolut, fu de acord Ari Thór şi se întoarse spre Hédinn. După cum ştii, în ultimele zile am studiat cazul. De când am vorbit ultima oară s-au întâmplat multe lucruri care aruncă o geană de lumină asupra evenimentelor de atunci. După ce vedem filmul aş vrea să vă împărtăşesc şi vouă teoria mea despre circumstanțele morții lui Jórunn.

— Teoria? întrebă Hédinn surprins. Vrei să spui…?

Începu să respire sacadat şi parcă nu-şi mai găsea cuvintele.

— E greu să-mi dau seama cu certitudine ce s-a petrecut cu atâția ani în urmă, zise Ari Thór încercând să nu pară superior, dar cred că ştiu ce s-a întâmplat în iarna aceea în Hédinsfjörður.

Delía stinse luminile din bucătărie. Cele din sufragerie erau şi ele oprite, aşa că singura licărire venea de la lumânările din fereastră şi de la proiector. În aer plutea nerăbdarea pe care în mod normal o găseşti în sala de cinema chiar când începe filmul. Atmosfera din încăpere era plină de tensiune, iar furtuna de afară nu avea alt efect decât să facă ambianța şi mai mohorâtă, aproape sinistră. Hédinn mormăi ceva pentru sine, iar respirația lui anevoioasă aproape că acoperea clămpănitul proiectorului, dar nu spuse nimic pe măsură ce imaginile începură să apară pe peretele bucătăriei şi în cadru se ivi Jórunn, care le zâmbi. Poate că seara aceea avea să dezvăluie de ce murise atât de brusc.

Ari Thór mai văzuse înregistrarea, dar filmul avu acelaşi efect copleşitor asupra lui. Spiritul unei epoci demult apuse umplu bucătăria, iar frumusețea fiordului izolat, scânteietor în veşmântul lui alb, era aproape tangibilă.

Ari Thór îl auzi pe Hédinn tresărind când tânărul apăru pe ecran. Kristín păru şi ea profund tulburată când îl văzu şi îi căută lui Ari Thór mâna şi i-o strânse puternic.

— Mă să fie… Ăla de-acolo e tata, murmură Hédinn când Gudmundur îşi făcu apariția în depărtare. Remarcabil, absolut remarcabil.

Când filmul se termină, în mica bucătărie se lăsă tăcerea, de parcă toți cei de față ar fi avut nevoie de un moment de linişte ca să revină în secolul XXI din iarna alb-negru din Hédinsfjörður, de-acum cu mai bine de cincizeci de ani.

O rafală puternică izbi pereții casei învelite în tablă ondulată, aducându-i pe toți înapoi la realitate.

— Ei bine, zise Ari Thór vorbind în semi-întuneric. Hédinn, te deranjează dacă explic pe scurt teoria despre tânăr şi moartea lui Jórunn?

— Sigur că nu… Nu e nimic de ascuns. Eşti liber. Mă interesează să aud ce ai de spus. Aş vrea doar să vă rog ca nimic să nu părăsească încăperea asta, adăugă el şi îi aruncă o privire stingheră Deliei.

— Poți să ai încredere în mine, Hédinn, zise ea.

Ari Thór îşi întoarse taburetul astfel încât să stea cu fața spre Hédinn, nu spre perete.

— În opinia mea, moartea lui Jórunn e legată de ceva care pe atunci era un subiect sensibil şi pe care mulți îl consideră şi azi controversat. Dar mai

bine să începem cu începutul. Trebuie să ne întoarcem mai mult în timp, cam prin anul 1950.

— Când s-a născut fiul lui Jórunn şi Maríus? întrebă Hédinn.

— Exact. S-a dovedit faptul că a avut un fiu. Acum ar trebui să aibă şaizeci de ani, dacă e în viaţă. N-am reuşit să aflu ce s-a ales de el, însă. Jórunn şi Maríus aveau amândoi vreo douăzeci de ani pe atunci. Înțeleg că fratele lui Maríus, Nikulás, i-a încurajat să dea copilul spre adopție. Maríus nu avea un loc de muncă şi cu certitudine nu se considerau în stare să întrețină o familie.

— Interesant, observă Delía. Hédinn, va trebui să încerci să dai de omul ăsta.

Hédinn murmură ceva neinteligibil.

— Maríus a fost descris drept un bărbat uşor de dus de nas, chiar imatur, continuă Ari Thór. Poate că pe atunci nu era pregătit să fie tată, însă descrierile aruncă puțină lumină asupra lucrurilor care s-au întâmplat mai târziu, mai zise el şi făcu o pauză.

— Se potrivesc perfect cu amintirile pe care le am eu despre unchiul Maríus, spuse Hédinn atât de încet încât se putea auzi cum bate vântul afară. Era bun la suflet, dar nu puternic. Era tăcut şi retras – eu am crezut că a devenit aşa după ce a murit soția lui, dar e posibil să fi fost în acest fel dintotdeauna. Oamenii nu prea se schimbă odată cu vârsta.

— Mare dreptate ai, interveni Delía. Mie încă mi se pare că am douăzeci de ani. Singura schimbare pe care o văd e în oglindă.

Observația ei detensionă întrucâtva atmosfera.

— E interesant să comparăm descrierile despre el cu descrierile despre cumnatul lui, Gudmundur, reluă Ari Thór. Cei mai mulți oameni sunt de acord că Gudmundur era exact opusul: puternic, hotărât, obişnuit să facă lucrurile cum voia el.

— Aşa e. Nimeni nu-i trecea bătrânului pe dinainte. Întotdeauna obținea ce-şi dorea şi nu ceda niciun milimetru, zise Hédinn cu mândrie în glas.

— Corect, confirmă Ari Thór. Chiar şi aşa, se pare că avea o latură amabilă, care nu se potriveşte cu imaginea pe care mi-am format-o eu despre el.

— Cum adică? întrebă Hédinn cu asprime.

— Adică pare să se fi dat peste cap ca să aibă grijă de cumnatul şi cumnata lui.

— Şi e ceva ciudat în asta?

— Nu neapărat.

— Bun, ce a făcut Gudmundur? întrebă Delía cu băgare de seamă, ca şi cum n-ar fi îndrăznit să întrerupă tensiunea adunată între Ari Thór şi Hédinn.

— Pentru început, i-a găsit lui Maríus de lucru în Siglufjörður. Apoi i-a invitat pe cei doi să-i însoțească în aventura din Hédinsfjörður, pentru care presupun că el a plătit, spuse Ari Thór. Pe lângă asta, s-a oferit să-l țină pe băiețelul lor înainte să fie dat spre adopție. A ieşit la iveală o scrisoare în care se exprimă foarte clar în acest sens. Dar din câte îmi dau seama, până la urmă l-au adoptat nişte străini dintr-o altă parte a țării. Jórunn nu era dispusă să rişte să-şi întâlnească din greşeală fiul. Îmi închipui că după ce l-a dat nu l-a mai văzut niciodată, şi cel mai probabil nici Maríus nu l-a mai văzut.

— Pot să văd şi eu scrisoarea asta? întrebă Hédinn hotărât.

— Putem aranja asta, răspunse Ari Thór. Dar să ne întoarcem la Hédinsfjörður.

Aruncă o privire spre peretele unde filmul din Hédinsfjörður adusese atât de limpede la viață imaginea din şirul gândurilor sale. Acum nu se mai vedea decât un pătrat de lumină aruncat de proiector.

— Suntem în anul 1955. Hédinsfjörður nu e locuit, dar Gudmundur, Gudfinna, Maríus şi Jórunn hotărăsc să-şi încerce norocul şi se mută în ferma de pe partea vestică a lagunei. E un loc superb, dar periculos, aflat chiar la poalele unui munte impunător. N-am auzit motivele din spatele acestei întreprinderi altul decât simpla dorință de a îndrăzni şi a încerca ceva nou. Gudmundur pare să fi fost destul de înstărit, aşa că poate era un om bogat aflat în căutarea aventurii. Dar nu sunt chiar convins de asta. Cred că motivele sunt cu totul altele, iar în spatele lor se află soluția misterului.

Ari Thór coborî privirea, făcu o pauză, apoi se uită direct la Hédinn.

— Tu te-ai născut un an mai târziu, în 1956.

Hédinn aprobă dând din cap, iar Ari Thór continuă:

— În toamna aceea a fost angajat un muncitor care să ajute cu treburile de la fermă – un adolescent din Húsavík. Numele lui era Anton.

— Anton? El e adolescentul pe care l-am întâlnit în Hédinsfjörður? întrebă Delía.

— Corect.

— Numele lui *era* Anton? repetă Hédinn cu glas pierit. E mort?

— Da.

— Are vreo legătură cu… A murit în Hédinsfjörður? întrebă Hédinn.

— Nu-ți face griji, spuse Ari Thór. Familia ta nu are nicio legătură cu moartea lui Anton. Chiar dimpotrivă, pentru că tatăl tău s-a purtat foarte bine cu el şi i-a plătit studiile în străinătate.

— Fir-aş al naibii! exclamă Hédinn în mod clar uluit, dând să se ridice în picioare dar apoi aşezându-se la loc. Aşa a făcut? Oare de ce?

— Cred că a avut motive întemeiate să-l trimită pe băiat la studii în străinătate. Acelaşi lucru e valabil şi pentru generozitatea față de Maríus şi Jórunn, spuse Ari Thór, iar glasul îi deveni grav. În iarna aceea Maríus a făcut fotografia care a declanşat toate astea. După cum tocmai ai aflat, Anton e cel care te ține în brațe, Hédinn. Se puteau naşte tot felul de întrebări, prima fiind cum de un tânăr necunoscut ținea în brațe copilul, dar din moment ce Anton lucra la fermă nu e nimic ieşit din comun. Putem presupune, că la momentul respectiv, era deja în gospodărie de ceva timp. Apoi, în preajma Crăciunului, într-o zi superbă de iarnă, o tânără a trecut munții dinspre Siglufjörður ca să facă nişte fotografii, continuă Ari Thór şi se uită cu coada ochiului spre Delía. Ea e singura dintre noi care l-a întâlnit pe Anton.

— Mai e şi Hédinn, punctă Kristín.

— Corect, fu de acord Ari Thór şi zâmbi, însă Delía e cea care-şi aminteşte că l-a întâlnit.

— Aşa e, confirmă Delía. Conversația cu băiatul acela, Anton… Mi-a rămas întipărită în minte în toți anii ăştia.

Se cufundă în tăcere, gânditoare.

— Parcă mi-ai zis cât de greu trebuie să fi fost să locuieşti într-un loc aşa de izolat, sugeră Ari Thór, oferindu-i Delíei ocazia să-şi spună povestea.

— Ai dreptate, spuse ea. Părerea mea e că locul era bântuit. Era ceva neomenesc în întunericul de acolo.

— Fantome? întrebă Hédinn circumspect. Nu cred. Părinții mei n-au vorbit niciodată despre aşa ceva. Nu că ar fi spus vreodată prea multe despre perioada din Hédinsfjörður, dacă e să fiu foarte sincer.

— Tânărul mi-a zis că simte ceva anormal acolo, continuă Delía, îl vedeam cât de speriat e. După aceea l-a strigat Gudmundur; el cu siguranță nu era bucuros de oaspeți. Asta e impresia mea, cel puțin.

— Am vorbit cu un prieten apropiat al lui Anton şi l-am întrebat despre subiectul ăsta. Şi-a amintit că au vorbit despre el şi mi-a spus că avea legătură cu alăptarea la sân, dacă vă puteți imagina.

— Poftim? Şi ți-a explicat la ce se referă? întrebă Delía.

— Prietenul lui Anton n-a ştiut să-mi spună mai multe, deşi am senzația că se potriveşte foarte bine în teoria pe care o am despre ce s-a întâmplat.

— Şi care e teoria ta? ceru să afle Delía.

Părea mai dornică decât Hédinn să ajungă la o concluzie mulţumitoare. Poate că lui îi era teamă de adevăr, îşi zise Ari Thór, acum că enigma se destrăma, şi prefera să nu afle sfârşitul poveştii.

— Ajung imediat şi acolo, spuse tânărul polițist, savurând faptul că era centrul atenției.

Se simțea ca un povestitor, o persoană care urma să dispară odată ce povestea era spusă. După vizita lui Tómas evitase să se gândească la viitor. Avea de gând să se relaxeze în seara aceea şi să hotărască mai târziu dacă să candideze sau nu la postul de inspector din Siglufjörður. Însă viitorul se furişa din nou până la el. Era conştient că îl aşteaptă o decizie importantă. Dar ea mai putea aştepta încă puțin. Încercă să-şi schimbe direcția gândurilor.

— Mai întâi o să vă mai povestesc câte ceva despre Anton, spuse el, concentrându-se din nou asupra cazului din Hédinsfjörður. Nu a fost acolo la moartea lui Jórunn şi se pare că Gudmundur a avut grijă ca un număr cât mai mic de oameni să ştie că îşi petrecuse iarna acolo.

Ari Thór îl auzi pe Hédinn cum respiră anevoios.

— Înțeleg că Anton a plecat în ianuarie sau februarie, continuă el. Gudmundur l-a rugat să plece, dar i-a plătit salariul până în primăvară.

— Ce făcuse? întrebă Hédinn.

— Nimic. Tatăl tău pur şi simplu voia să scape de el, şi chiar i-a dat bani să plece la studii în Norvegia după moartea lui Jórunn. A plătit pentru vapor şi pentru primul semestru de studii, răspunse Ari Thór.

Se lăsă o tăcere desăvârşită. Până şi vântul părea să-şi țină răsuflarea.

— Gudmundur a vrut să scape de muncitor? întrebă Delía încetişor.

— Exact. Mai întâi a fost scos din Hédinsfjörður, iar după uciderea lui Jórunn nu mai era loc de jumătăți de măsură. Aşa că a fost trimis departe de tot, în afara țării.

Hédinn tresări uluit şi apucă marginea mesei.

— Ce-ai spus? Jórunn a fost ucisă? întrebă cu glas tăios şi tremurat.

— Da. A fost omorâtă. Sunt convins.

— Şi cine a fost ucigaşul? continuă Hédinn înspăimântat.

— O să-ți spun şi asta, Hédinn, răspunse Ari Thór asumându-şi atât de

deplin rolul de povestitor încât uitase de tactul de care trebuia să dea dovadă în preajma persoanelor mai sensibile. Cel puțin pot să-i spun că mama şi tatăl tău sunt complet nevinovați de înfăptuirea acelei crime cumplite.

48

În aer plutea o tensiune pe care o puteai tăia cu cuțitul. Hédinn murmură ceva pentru sine, apoi căzu în tăcere. Delía nu zise nimic. Kristín dăduse drumul mâinii lui Ari Thór, dar acum el îi căută ei mâna şi o strânse. Degetele ei îi oferiră siguranța de care simțea brusc că are nevoie.

Hédinn rupse tăcerea dregându-şi glasul.

— Vrei să-mi spui că Maríus şi-a omorât soția? întrebă el stupefiat şi, în acelaşi timp, uşurat.

Ari Thór lăsă să treacă nişte secunde înainte să răspundă.

— Nu. Maríus nu a omorât-o.

— Ce dracu' vrei să spui? izbucni Hédinn tot mai furios. Vrei să insinuezi că… Anton s-a întors în Hédinsfjörður şi a omorât-o pe Jórunn?

— Nici vorbă. E complet nevinovat. S-a aflat doar în locul nepotrivit la momentul nepotrivit şi ştia prea multe.

— Păi… nu înțeleg, spuse Hédinn. Nu mai era nimeni acolo.

— Doar Hédinn însuşi, zise Delía încetişor.

Hédinn se ridică cu zgomot în picioare, iar când făcu asta o rafală violentă izbi casa, reducându-i pe toți la tăcere.

Ari Thór se ridică şi el şi puse o mână pe umărul lui Hédinn.

— Linişteşte-te. Bineînțeles că nu sugerez că ai fi putut comite o crimă pe când aveai zece luni.

Hédinn se aşeză din nou.

Ari Thór îşi reluă locul de pe taburet în vreme ce Delía murmură ceva pentru sine.

— Trebuie să fi fost fantoma, zise ea.

Glasul îi tremura.

Ari Thór n-o băgă în seamă.

— Hai să trecem rapid în revistă faptele care mi-au atras atenția, spuse cu fermitate. Când am început să studiez cazul am vorbit cu preşedintele Asociației Siglufjörður. El ştia că surorile, Jórunn şi Gudfinna, semănau mult între ele şi nu le plăceau fiordurile întunecate. Amândouă crescuseră la Reykjavík. În general, ori de câte ori e adusă în discuție moartea lui Jórunn opinia tuturor e că se afla într-o stare psihică delicată. Am ascultat o înregistrare a conversației cu Nikulás, iar la început am înțeles că şi el confirma acest lucru. Pot să-i citez exact cuvintele…

Ari Thór luă un carnețel din buzunar şi îl deschise la pagina unde îşi făcuse notițe înaintea adunării din seara aceea.

— Nikulás e de părere că Jórunn şi-a luat singură viața, continuă el. A spus că era convins de asta. Mai precis, a zis: „Maríus făcea deseori aluzii la asta când vorbeam. Spunea că întunericul îi afectase foarte tare pe unii dintre ei.” După ce am început să privesc chestiunea dintr-o altă perspectivă, am hotărât să discut cu Nikulás. L-am contactat astăzi şi am reuşit să-l conving pe un membru al personalului să-i pună câteva întrebări, pentru că bătrânul aude prea rău încât să folosească telefonul. A reuşit să-mi dea o explicație mai clară. Maríus a vorbit fără îndoială despre cât de greu îi fusese lui Jórunn să se acomodeze noilor condiții – dar acelaşi lucru se putea spune şi despre Gudfinna.

— Ea nu ți-a spus ție nimic niciodată? întrebă Delía, cu ochii la Hédinn.

Ari Thór aşteptă în liniște.

— Nu, n-aş zice, răspunse Hédinn posomorât.

— A afectat-o faptul că a trăit acolo? se interesă Delía la Ari Thór. Pot să înțeleg. Eu n-aş fi vrut să locuiesc acolo.

— Da, Nikulás consideră că traiul în Hédinsfjörður s-a dovedit o provocare mai mare pentru Gudfinna decât pentru Jórunn. Gudfinna se chinuia să facă față întunericului prelung şi izolării, dar despre lucrul ăsta abia dacă s-a vorbit. Poate că Gudmundur voia să se păstreze tăcerea. Pe atunci afecțiunile psihice erau privite mult mai negativ decât azi.

— E foarte adevărat, îi dădu dreptate Delía. Lumea nu vorbea despre aşa ceva.

— Bănuiala mea e că Anton ştia despre starea ei psihică. Din spusele lui Thorvaldur, prietenul lui Anton, reiese că „stăpâna casei” devenise tot mai ciudată, iar prin asta am înțeles că Anton se referea la Jórunn. Aşa că am vorbit cu Thorvaldur ca să mă asigur, şi s-a dovedit că, de fapt, se referea la Gudfinna, pentru că el o văzuse întotdeauna pe *ea* drept „stăpâna casei”.

— Lumea poate reacționa urât față de afecțiuni de genul ăsta, spuse Kristín. Poți ajunge chiar în depresie clinică, pe care trebuie s-o tratezi repede şi potrivit.

— Prin urmare, dacă aşa au stat lucrurile, continuă Ari Thór, Gudmundur trebuie să fi vrut să facă tot posibilul ca să nu înceapă să circule vorbe.

— Ai spus că l-a trimis pe băiat la studii în Norvegia? întrebă Delía.

— Întocmai, răspunse Ari Thór şi zâmbi. Bărbatul îşi putea permite, dar Anton cu siguranță ştia mai multe decât atât, prin urmare Gudmundur avea

toate motivele să vrea să-l trimită în străinătate.

Hédinn țâşni din nou în picioare.

— Ce mama naibii insinuezi despre tatăl meu, băieţică? A fost un om bun!

— Măi să fie! exclamă Delía şi se ridică la rândul ei. Mai vrea cineva cafea? propuse ea, turnând în ceştile de pe masă care abia fuseseră atinse.

— Ai grijă, îi şopti Kristín lui Ari Thór.

— Bănuiesc că Gudmundur avea propriile sale motive întemeiate pentru care i-a plătit studiile lui Anton şi i-a sprijinit pe Jórunn şi Maríus, care trăiseră în sărăcie până când i-a scos el din situaţia aceea, zise Ari Thór.

Făcu o pauză, iar în bucătărie se lăsă o tăcere asurzitoare. Delía nu părea că se simte în largul ei, ca şi cum ar fi preferat ca musafirii să plece. Hédinn rămase în picioare, cu o expresie mânioasă pe chip.

— Hai să vedem, continuă Ari Thór. Maríus avea un apartament pentru care nu se îndatorase, şi mai avea bani şi într-un cont de economii care nu mai fusese atins de zeci de ani – bani pe care i-a mâncat inflaţia. Am pus pe cineva să cerceteze cu mai multă atenţie conţinutul cutiei cu documente a lui Maríus, să-i verifice conturile dar şi toate informaţiile disponibile despre cumpărarea apartamentului. Au ieşit în evidenţă două lucruri. Primul a fost plata: suma de bani care a intrat în contul de economii al lui Maríus în vara aceea din 1956. Nu avem cum să aflăm de unde a venit suma respectivă, dar bănuiesc că de la Gudmundur.

— Gata. Mi-a ajuns. Nu ai decât un şir de teorii nefondate despre tatăl meu, anunţă Hédinn şi porni spre uşă. Plec.

— Stai o clipă, îi zise Ari Thór.

Hédinn se opri şi se răsuci în prag.

— Am reuşit să găsim documentele originale de la vânzarea apartamentului lui Maríus din Reykjavík. Iniţial a fost deţinut de o companie din Siglufjörður, care apoi l-a trecut în proprietatea lui Maríus. Asta se întâmpla după aventura din Hédinsfjörður şi, mai mult, nu avem nicio dovadă cum că Maríus ar fi plătit pentru apartament.

Ari Thór coborî privirea la carneţel şi citi numele companiei.

— Fir-ar să fie, zise Hédinn vizibil îngrijorat. A fost una dintre companiile tatălui meu.

— Aşa mă gândeam şi eu, spuse Ari Thór. E vreo şansă ca tatăl tău să se fi îndatorat atât de mult la Maríus încât să-i plătească o asemenea sumă? Din câte-mi dau seama, pe vremea aceea erau mulţi bani. Şi a trecut şi

apartamentul pe numele lui. Trebuie spus că Maríus nu pare să se fi atins vreodată de bani; pur şi simplu i-a lăsat în cont şi a permis inflației să-i facă treptat să-şi piardă valoarea.

Ari Thór făcu o pauză ca să-i lase să înregistreze informația, apoi continuă:

— Mai sunt două lucruri asupra cărora vreau să vă atrag atenția. Am căutat ferparul lui Jórunn, dar n-am găsit niciunul, doar un simplu anunț. Nu era însoțit de vreo poză a ei, dar asta e ceva obişnuit pentru vremea respectivă. Pe de altă parte, nu găsesc nicio poză cu Jórunn în niciun raport despre moartea ei. Nu e neapărat ceva suspect în sine, dar am senzația că pentru Gudmundur a fost convenabil. Tind să cred că n-a vrut să apară poze cu Jórunn după moartea ei.

— De ce nu, pentru Dumnezeu? întrebă Delía.

— Apoi avem şi ce ne-a spus Björg, spuse Ari Thór aruncând o privire spre Kristín. Am fost pe la ea astăzi, în Ólafsfjörður. Că tot mi-am amintit, Hédinn – a zis că i-ar face o mare plăcere să te vadă.

— Poftim? Pe mine? Cine e femeia asta? se interesă el, încă în prag, dar nemaidorind să iasă din casă.

— E moaşa din Ólafsfjörður care a ajutat la naşterea ta. E încă în viață, şi foarte activă pentru vârsta ei.

— Încă în viață? Cred că are o mie de ani, spuse Hédinn.

— E vioaie ca un pițigoi, răspunse Ari Thór. Dar de ce a apelat Gudmundur la ea şi nu la moaşa din Siglufjörður? De ce să străbată atâta drum? Siglufjörður e mai aproape, iar drumul prin munți e mai uşor. Björg a crezut că moaşa din Siglufjörður nu s-a încumetat să străbată trecătoarea Hestsskard, ceea ce e plauzibil, însă din moment ce a murit cu mulți ani în urmă n-o să aflăm niciodată cu certitudine. Ar mai putea exista o explicație. Cred că esențial aici e faptul că Björg nu-i cunoştea deloc pe oamenii ăştia şi nu i-a mai văzut niciodată după aceea.

Toate privirile erau ațintite asupra lui, iar Ari Thór simți că inima începe să-i bată mai tare.

— Gudmundur a contactat-o pe Björg spunându-i că soția lui intrase în travaliu, explică el. Björg ne-a spus că a fost o naştere dificilă şi că mama lui Hédinn a rămas în pat toată ziua. Björg s-a întors în Ólafsfjörður abia a doua zi. Mi-a luat ceva timp să-mi dau seama ce importantă e informația asta, iar după aceea totul s-a legat.

Ari Thór îi surprinse privirea lui Hédinn. Chipul lui rămase împietrit

până când înțelese ce voia Ari Thór să spună.

— Nu… Nu se poate, zise el ca trăsnit.

— Exact. N-are sens. E posibil ca Björg să nu spună adevărul, însă de ce ar face asta? E posibil să se fi încurcat, bănuiesc, dar am impresia că-şi aminteşte întâmplările din ziua aceea foarte limpede. Nu-i aşa? întrebă Ari Thór întorcându-se spre Kristín.

— Aşa e, răspunse ea încet.

— Trebuie să-mi explice şi mie cineva, interveni Delía pe un ton sever. De ce nu are sens?

— Îi spui tu? zise Ari Thór, cu ochii la Hédinn.

Acesta ezită înainte să răspundă.

— Da… Aşa cum i-am spus şi lui Ari Thór prima dată când ne-am întâlnit, numele meu e legat de Hédinsfjörður. Mama spunea că în ziua în care m-am născut a coborât până la laguna din Hédinsfjörður. Era o zi minunată, însorită, aşa că a hotărât să-mi pună numele Hédinn.

— Crezi că e posibil să nu-ți fi spus adevărul? întrebă Ari Thór. Pentru că povestea asta nu se potriveşte cu a lui Björg, care spune că a rămas în pat tot restul zilei, după o naştere aşa dificilă.

— Ba nu, e adevărat, spuse Hédinn, chiar dacă ezitant. Îmi spunea de multe ori ce zi frumoasă a fost atunci. Pur şi simplu nu înțeleg… începu el, apoi se opri, căzând în tăcere, cu privirea goală.

— Răspunsul simplu e că Gudfinna nu a fost mama ta, Hédinn, spuse Ari Thór direct, lăsându-i pe cei din bucătărie ca trăsniți.

— Poftim? Nu, nu se poate! spuse el deznădăjduit. E imposibil… adăugă şi glasul i se frânse.

— E singura explicație posibilă, spuse Ari Thór ferm. Am spus adineauri că povestea are legătură cu o chestiune care e sensibilă şi azi, ceva ce parlamentarii sunt ocupați să dezbată. Iar prin asta mă refer la mamele-surogat.

— Surogat? repetă Delía nevenindu-i să creadă. Ce naiba vrei să spui?

— E un termen inventat destul de recent, dar în esență e acelaşi lucru: faci un aranjament cu o femeie, prin care ea poartă copilul altcuiva în pântece. Gudmundur şi Gudfinna nu au avut copii în afară de Hédinn, lucru neobişnuit pe atunci. În plus, avem dovezi că s-au oferit să-l adopte pe copilul lui Jórunn şi Maríus cu mai mulți ani înainte de naşterea lui Hédinn. Oare motivul să fie faptul că nu reuşiseră să aibă ei înşişi un copil, şi nu doar ca să le uşureze viața lui Jórunn şi Maríus?

— Iar Jórunn voia ca micuțul să fie luat în adopție altundeva? întrebă Delía.

— Exact. Voia să fie adoptat de străini, ca să nu se întâlnească mai târziu cu el. La momentul respectiv s-a făcut cum a vrut ea, sora ei nu a adoptat copilul. Gudmundur şi Gudfinna probabil au continuat să încerce să aibă un copil, dar fără succes. Pe atunci nu existau tratamente pentru fertilitate şi nu prea aveau alte opțiuni, zise el şi aruncă o privire spre medicul de lângă el pentru o confirmare a spuselor.

Kristín îl aprobă dând din cap.

— Poate că s-au dus la doctor şi li s-a spus că problema era fertilitatea Gudfinnei, nu a lui Gudmundur. Poate că atunci i-a venit lui Gudmundur ideea, poate înainte să-i invite pe Maríus şi Jórunn în Siglufjörður. Nu aveau bani, iar Maríus era uşor de dus de nas. Poate că situația lor financiară s-a înrăutățit iar Gudmundur a văzut o ocazie – i-a ajutat să se mute în Siglufjörður şi i-a găsit o slujbă lui Maríus ca să-i îndatoreze. După aceea a putut să le facă o ofertă de nerefuzat. A rugat-o pe Jórunn să poarte un copil pentru el şi Gudfinna.

— Nu cred aşa ceva, spuse Hédinn furios.

— Jórunn şi Maríus urmau să fie plătiți regeşte, după cum demonstrează suma din contul lui Maríus – plată care nu a fost făcută decât după naşterea lui Hédinn. Bănuiesc că detaliile au fost stabilite dinainte, pentru eventualitatea în care Jórunn s-ar fi răzgândit după naşterea copilului. Dar nimeni nu avea voie să afle adevărul. Nimeni nu avea voie să vadă că, de fapt, Jórunn era însărcinată şi ea a alăptat copilul timp de câteva luni. Soluția lui Gudmundur a fost să se mute într-un fiord abandonat, sub pretextul că încearcă să trăiască din munca de la fermă. Multora li s-a părut o idee nebunească, dar s-a dovedit paravanul ideal.

— Ai înnebunit de tot! aproape strigă Hédinn.

— Deci de asta n-am fost binevenită când am ajuns acolo să fac poze? întrebă Delía.

— Pot să cred că ăsta a fost motivul, răspunse Ari Thór. Însă, până la urmă, au constatat că mai aveau nevoie de cineva care să muncească acolo şi l-au angajat pe un tânăr din Húsavík. Dar s-a dovedit o greşeală. Bănuiesc că a observat când Jórunn îl alăpta pe micuț, lucru care trebuie să i se fi părut ciudat, pentru că se presupunea că Gudfinna e mama copilului. Gudmundur cu siguranță n-a fost încântat că el a văzut asta.

— Dar cine…? se bâlbâi Delía, iar Ari Thór înțelese imediat încotro se

îndreptau gândurile ei. Cine a fost tatăl copilului? Cine a fost tatăl lui Hédinn?

Ari Thór răspunse privindu-l pe Hédinn.

— Cred că Gudmundur a fost tatăl tău, zise el.

— Şi asta cum s-a întâmplat? întrebă Delía stingheră.

— Mă îndoiesc că a fost complicat. Probabil a lăsat-o însărcinată pe cumnata lui prin metodele clasice, ceea ce bănuiesc că făcea parte din aranjament. Apoi trebuie să fi aşteptat. S-a dovedit că ea e însărcinată, apoi, într-un târziu, a născut. Poate că speraseră să se descurce singuri cu naşterea, dar până la urmă au chemat o moaşă, probabil pentru că nu voiau să rişte.

— Motiv pentru care au chemat-o pe moaşa din Ólafsjörður, zise Delía. Aici, în Siglufjörður, toată lumea cunoaşte pe toată lumea, iar pe moaşa de aici n-ar fi putut s-o păcălească.

— Exact, confirmă Ari Thór. Probabil că Gudmundur a prezentat-o pe Jórunn ca fiind Gudfinna şi a sperat să scape cu înşelăciunea, plus că surorile semănau mult, cel puțin în fotografia care a declanşat toate astea.

Despături o copie xerox a fotografiei deasupra caietului.

— Vedeți că diferența principală dintre ele e că una dintre surori e mai subțire, adică Gudfinna – cea despre care se presupunea că tocmai dăduse naştere unui copil. E un amănunt, dar ne ajută şi el să completăm puzzle-ul. Întâmplarea face că m-am întors la Björg şi i-am arătat imaginea dar, cum e şi de înțeles, după atâta timp, n-a reuşit să-mi confirme care dintre cele două femei fusese mama copilului.

— E o poveste extraordinară, remarcă Delía copleşită de emoție. Deci ăsta a fost unul dintre motivele pentru care nu au fost publicate poze cu Jórunn după moartea ei?

— Întocmai, confirmă Ari Thór cu voioşie. N-au vrut să rişte ca moaşa s-o recunoască mai târziu şi să-şi dea seama că femeia moartă era, de fapt, mama micuțului la naşterea căruia ajutase, nu sora acesteia.

— Şi atunci cine naiba a omorât-o pe Jórunn? vru să afle Hédinn, cu glasul încărcat de durere.

— Gudfinna, bineînțeles, răspunse Ari Thór.

— Ce mama dracului tot spui acolo? izbucni celălalt. Ai zis adineaori că nici mama mea, nici tatăl meu nu au avut vreo legătură cu moartea ei…

Glasul i se stinse când îşi dădu seama de implicațiile spuselor lui.

Delía se grăbi să exprime teoria în cuvinte.

— Vrei să spui că Gudfinna a fost mătuşa lui Hédinn, nu mama lui.

— Nu stau să mai ascult aşa ceva. Voi chiar vreți să cred că mama mea nu a fost mama mea?

Ari Thór cumpăni un moment dacă să-şi întrerupă atunci povestea, dar hotărî să-şi mai acorde câteva minute ca să le ofere ultimele piese din puzzle.

— Ce a spus tatăl tău, Hédinn? Că ai avut o mătuşă care a luat o viață? M-am întrebat ce înseamnă cuvintele astea. Cu siguranță se referea la Gudfinna, mătuşa ta, care a omorât-o pe mama ta.

— Ți-am spus asta în secret, fir-ai tu să fii! zise Hédinn.

Delía se ridică în picioare.

— E târziu. Cred că e suficient, hotărî ea.

Dar Hédinn avea alte planuri.

— Şi de ce a omorât-o pe Jórunn? Îmi spui şi mie?

— Sigur, nu am de unde să ştiu cu certitudine, dar am motive să cred că Gudfinna avea mintea tulburată. S-ar putea spune acelaşi lucru despre amândouă femeile, de fapt. Jórunn purtase copilul surorii ei şi apoi l-a văzut în fiecare zi.

— Iar Gudfinna era silită să locuiască alături de cea care se culcase cu soțul ei, adăugă Delía.

— E posibil ca gelozia să fi umplut paharul. Sau teama că Jórunn ar lua copilul atunci când ar fi plecat din Hédinsfjörður. E posibil ca Jórunn s-o fi amenințat exact cu asta. În orice caz, izolarea pare să le fi afectat puternic pe amândouă. Acțiunile lui Gudmundur par să sprijine teoria cum că proteja pe cineva apropiat lui – ca de exemplu pe soția lui, care comisese o crimă. A găsit în Reykjavík un apartament pentru Maríus ca să-i îndepărteze şi să-i cumpere într-o oarecare măsură tăcerea. Din ce-şi aminteşte fratele său, Maríus pare să fi crezut că soția lui s-a sinucis. Poate că de asta n-a zis nimic şi a preluat minciuna cum că a fost un accident. Fusese o perioadă dificilă pentru Jórunn, prin urmare e posibil ca lui Gudmundur să-i fi fost uşor să-l convingă pe Maríus că fusese vorba despre suicid. De fapt, e foarte posibil ca nimeni în afară de Gudmundur şi Gudfinna să nu fi ştiut adevărul; însă toți trei, inclusiv Maríus, au pus la cale să-i mintă pe polițişti, declarând că Jórunn le spusese că a luat otravă din greşeală. Gudmundur şi Gudfinna au făcut-o ca să ascundă adevărul, în vreme ce Maríus e posibil să o fi făcut ca să ascundă ceea ce considera el că ar fi adevărul.

— Iar Gudmundur a făcut toate aranjamentele ca Anton să plece din țară,

adăugă Delía.

— Probabil că băiatul ştia foarte clar că Gudfinna nu fusese deloc în apele ei în iarna aceea şi că între cele două surori exista o atmosferă otrăvitoare. Anton i-ar fi putut face pe alţii să intre la bănuieli, zise Ari Thór. Poate că ştia că declaraţia de la poliţie – cum că otrava de şobolani era ţinută în bucătărie, într-un borcan asemănător celui pentru zahăr – era o minciună.

Se opri din vorbit şi se uită împrejur. Simţea că bucătăria devenise un loc mai întunecat decât înainte. Apoi observă că una dintre lumânările de la geam se stinsese.

Nimeni nu scoase vreun cuvânt, aşa că el îşi reluă explicaţia, umplând golul.

— Fotografia ne spune şi ea o poveste, zise în timp ce netezea copia xerox de pe masă. Pe chipurile lui Gudmundur, Jórunn şi Gudfinna nu e nici urmă de veselie, şi e uşor de văzut cât de departe stau surorile una de cealaltă, fiecare într-o extremă, şi niciuna dintre ele nu-l ţine în braţe pe băiat.

Kristín se ridică în picioare. Era limpede că auzise destule.

Ari Thór se ridică şi el, dar încă nu terminase ce avea de spus.

— A fost o aventură care n-avea cum să se termine cu bine şi, de fapt, s-a terminat chiar cumplit. Probabil că Maríus a acceptat apartamentul ca să aibă un acoperiş deasupra capului. Dar nu s-a atins niciodată de banii pătaţi cu sânge ai lui Gudmundur, banii care le fuseseră promişi ca să-şi respecte partea lor de înţelegere şi care o costaseră pe Jórunn viaţa. Singura parte bună a fost naşterea lui Hédinn.

Hédinn îi aruncă o privire urâtă.

După o pauză stânjenitoare, Ari Thór zise:

— Mă tem că eu şi Kristín suntem nevoiţi să plecăm. Ea trebuie să ajungă înapoi la Akureyri înainte să se înrăutăţească vremea, minţi el.

Hédinn se trase deoparte din pragul bucătăriei ca să-i lase să treacă.

— Tu hotărăşti dacă vrei sau nu să crezi teoria, dar sunt convins că asta s-a întâmplat, mai spuse Ari Thór.

Nu se simţea prea bine şi se întrebă de ce nu era încântat că dezlegase misterul. Când ieşi în ploaie se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să lase lucrurile aşa cum căzuseră. Îşi dăduse toată silinţa să scoată trecutul la lumină, dar făcând asta era posibil să fi înrăutăţit situaţia. Acum Hédinn era nevoit să trăiască ştiind că era posibil ca femeia care-l crescuse s-o fi ucis

pe adevărata lui mamă, fără ca să poată afla vreodată cu certitudine cum se întâmplaseră lucrurile. Însă avea ocazia să-şi găsească fratele vitreg, asta dacă fiul lui Jórunn şi Maríus chiar putea fi găsit, şi presupunând că mai era încă în viață.

Ari Thór şi Kristín se grăbiră să se adăpostească în maşină, lăsându-i pe Hédinn şi Delía în urmă, în tăcere.

49

Bănuiala lui Ísrún cum că scandalul avea s-o împingă pe Lára să-şi dea demisia, dar că n-o să aibă niciun efect asupra prim-ministrului se dovedi corectă. Rămăsese neclintit, afişând aceeaşi atitudine rafinată, care-ți stârnea încrederea în el. Fusese de acord să realizeze un singur interviu la televizor despre subiectul acela – la un alt post, lucru care n-o mirase pe Ísrún. Era puțin probabil să se numere printre ziariştii preferați ai lui Marteinn după ce scosese la iveală scandalul.

Marteinn ieşise bine din interviu, după ce condamnase vehement acțiunile celor de la care plecaseră zvonurile, dar nefiind exagerat de critic la adresa Lárei. Zâmbind, negase că el însuşi ar fi avut vreo legătură cu cele întâmplate.

Trecuseră două săptămâni. Jurnaliştii şi bloggerii se ocupau de alte subiecte, la fel şi publicul. Ştirea dispăruse de pe radar.

Cu toate acestea, lui Ísrún îi trecuse pe la urechi că Lára şi Marteinn erau împreună, însă nu avea nicio confirmare. Se pare că reuşeau să se ferească de lumina reflectoarelor. Lára cu siguranță urma să rămână în continuare alături de Marteinn şi nu avea să sufere consecințele legale ale acțiunilor ei. Nimeni nu avea s-o arunce după gratii doar pentru că stârnise un zvon.

Trecuse o săptămână de când pe Ísrún o sunase medicul ei.

— Bună, Ísrún, zisese el cu căldură în glas, iar ei i se strânse imediat stomacul de neliniște.

Încă aştepta rezultatele RMN-ului.

— Bună, răspunsese ea cu gura atât de uscată că abia reuşise să rostească salutul.

— Am nişte imagini, continuase medicul. Totul arată bine.

Ea înghițise cu nesaț aer. Inima parcă i se oprise o clipă. Oare auzise bine?

— Cum? reuşise ea să îngaime.

— Arată bine, repetase medicul. Nu se vede nimic, nicio formație tumorală. Totul merge în direcția cea bună, Ísrún.

Continuaseră convorbirea alte câteva minute. Ísrún simțise o euforie imposibil de descris. Cu toate că ştia că starea ei e imprevizibilă, primise cu siguranță veşti bune.

În următoarele zile se întrebase din nou dacă să discute cu familia şi

colegii ei sau nu.

Tatăl ei, Orri, cedase în sfârşit şi o contactase pe Anna, care era încă în Feroe. Ísrún vorbise cu amândoi, fiecare interpretând în mod diferit conversația cu celălalt. Partea bună era că măcar distanța dintre ei se micşorase. Era convinsă că urmau să se împace înainte de sosirea verii, aşa că simțea că e mai bine să nu tulbure apele dându-le vestea despre starea ei care, în sfârşit, părea să se îmbunătățească. Hotărâse s-o păstreze pentru sine deocamdată.

Aceeaşi situație era şi la birou. Ce ar fi câştigat dacă le-ar fi spus colegilor? Nu era ceva ce dorea cu nerăbdare să împărtăşească. Era angajată într-o luptă acerbă pentru cele mai bune subiecte şi ştia că în curând urma să poată ajunge la postul de secretar de redacție.

Dar gândurile acelea erau nişte fleacuri prin comparație cu vestea de la medic. Simțise că pluteşte.

— Sunt foarte optimist, spusese medicul.

Iar de data asta Ísrún tindea să-l creadă.

◆

Róbert încercase să-i dea telefon Sunnei de mai multe ori, însă ea nu-l apelase niciodată înapoi. Apoi, într-o zi, numărul începu să nici nu mai funcționeze. Bineînțeles că nu avea s-o recâştige niciodată, însă merita să încerce. Nu era un om rău, nu tocmai – cel puțin asta îşi spunea el. Era numai vina drogurilor. Când era drogat, nu era deloc în toate mințile.

După ce motivul din spatele răpirii devenise informație publică – faptul că Emil credea că Róbert o ucisese pe iubita lui –, opinia publică îl găsise vinovat. Fusese chemat încă o dată la un interogatoriu, de dragul formalității, însă pur şi simplu nu existau dovezi împotriva lui. Urma să rămână liber, legal vorbind, însă n-avea să scape niciodată de imaginea sângelui, de imaginea sărmanei Bylgja murind după ce o lovise.

Acum plecase din Islanda, renunțase la studii, renunțase la tot. Părinții lui se purtau ca şi cum l-ar crede, însă îşi dădea seama că şi ei ştiau adevărul.

Trebuia să încerce să o ia de la capăt în străinătate, însă era mai uşor de zis decât de făcut.

Coşmarurile îl asaltau întruna.

Noapte de noapte, noapte de noapte.

50

Ari Thór şi Kristín stăteau în bucătăria vechii case din Eyrargata. Ari Thór sorbea din ceai şi privea absent pe fereastră, spre munți. Tocmai făcuse un duş după ce în dimineața aceea ieşise la alergare în loc să meargă la piscină. Acum îşi simțea mintea şi corpul revigorate. În aer plutea un iz de ploaie, aşa că vremea era perfectă pentru alergare. Primăvara părea că urmează să se instaleze în curând.

După ce se ridicaseră restricțiile, Kristín devenise oaspete frecvent în Siglufjörður, iar Ari Thór făcuse şi el câteva drumuri la Akureyri ca să întâlnească cu ea.

Acum că o recâştigase, nu avea de gând să mai facă vreo mişcare greşită.

— E frumos afară? întrebă ea.

— Foarte.

— Poate că, până la urmă, e posibil să te obişnuieşti cu Siglufjörður, zise ea şi apoi râse cu sunetul acela ca de clopoțel care lui îi plăcea atât de mult.

— E suficient loc în casă pentru tine, răspunse el.

— Ai grijă, Ari Thór. O să vedem. Acum că s-a deschis tunelul nu e nicio problemă să locuieşti la Akureyri şi să lucrezi în Siglufjörður. Poate te muți tu la mine?

— Poate, răspunse el. Dar nu am nicio siguranță că o să obțin postul.

— Normal că o să obții postul, spuse ea şi zâmbi. Tómas te-a recomandat. Şi am toată încrederea în tine.

Între ei doi se stabilise o atmosferă confortabilă. Poate că le făcuse bine să ia o pauză unul de la celălalt, chiar dacă aceasta nu survenise în urma unor circumstanțe prea plăcute. Acum, însă, Ari Thór avea încredere că relația lor urma să fie un succes.

Apoi sună telefonul.

— Bună, Ari Thór.

Era fata din Blönduós. Era convins că îl suna în legătură cu testul de paternitate. Simți cum inima îi bate să-i spargă pieptul şi realiză că nu era prea sigur ce rezultat spera să fie.

— Uite… m-au sunat pentru… rezultatele testului. Nu tu eşti tatăl. Îmi pare foarte rău că te-am făcut să treci prin asta, spuse ea firav.

Ari Thór era luat prin surprindere şi nu ştia cum să reacționeze.

— Cred că eşti uşurat, adăugă ea.

— Poftim? Păi, cam da. Fostul tău iubit – el e tatăl?

— Da. Oricum el era cel mai probabil să fie. Relația noastră a fost cam complicată… Cumva speram să fii tu.

Ari Thór nu ştiu nici de astă dată cum să interpreteze spusele ei sau cum să răspundă. Ştia doar că doreşte cu disperare să se încheie convorbirea.

— Îmi pare rău, trebuie să fug, minți el. Mult succes cu toate cele. Sunt sigur că o să vă meargă bine tuturor.

— Mersi. Poate ne mai vedem, spuse ea stingheră.

Ari Thór îi răspunse la fel, dar fără sinceritate, şi închise cât mai repede.

Kristín îi stătea alături, iar el o luă în brațe.

— Deci nu eşti tatăl copilului? întrebă ea pe un ton cald.

— Nu, nu sunt. E bine. Îmi face viața ceva mai uşoară, spuse el, conştient de cât de neconvingător îi sunau vorbele şi cum erau amestecate cu o urmă de regret.

— Aşa e, spuse ea afectuos, deşi era limpede că nu-l crede şi că e puțin probabil să-l lase să scape cu pretenția că ar fi mulțumit de rezultat.

Nu-l întrebă dacă aşteptase să-l cunoască pe băiat şi să aibă ocazia să-l învețe mersul lucrurilor, asigurându-se că micuțul n-ar fi crescut fără tată, aşa cum păţise Ari Thór însuşi.

Întrebările nerostite rămaseră atârnând în aer, nefiind nevoie nici să fie adresate, nici să primească răspuns. În loc de asta, Kristín sugeră ceea ce el aşteptase:

— Atunci ar fi cazul să te facem tată, nu-i aşa?

Mulțumiri

Sfâşiere este dedicată amintirii bunicilor mei din Siglufjörður – Þ. Ragnar Jonasson şi Guðrún Reykdal care nu mai sunt printre noi dar au locuit acolo zeci de ani într-o casă din care mi-am tras inspirația pentru casa lui Ari Thór. Bunicul meu a fost trezorierul oraşului Siglufjörður şi, după ce a ieşit la pensie, a publicat cinci cărți despre istoria oraşului. Bunica mea a cules şi publicat texte din folclor. Amândoi m-au încurajat de la o vârstă fragedă să scriu, la fel şi părinții mei, Jónas Ragnarsson şi Katrín Guðónsdóttir.

Călătoria de la publicarea cărților mele în Islanda la publicarea lor în Marea Britanie a durat cinci ani şi doresc să le mulțumesc câtorva persoane care m-au ajutat enorm în acest periplu. Barry Forshaw m-a inclus în scrierile lui despre Nordic Noir cu mult înainte ca romanele mele să fie disponibile în Marea Britanie, iar de atunci m-a susținut incredibil de mult. Yrsa Sigurðardóttir m-a prezentat multor oameni minunați din domeniul literaturii polițiste din străinătate şi m-a încurajat să particip la festivaluri de gen în Marea Britanie înainte să fiu publicat acolo. Quentin Bates, care după aceea mi-a devenit şi traducător, a sprijinit cărțile încă din primul moment şi a avut o contribuție incomensurabilă în acest parcurs. Ann Cleeves şi William Ryan s-au dovedit şi ei esențiali când m-au prezentat agentului meu din Marea Britanie, David Headley, şi l-au încurajat să rişte cu mine, lucru care în cele din urmă a dus la achiziționarea seriei de către Karen Sullivan, minunatul meu editor, care a riscat la rândul ei şi față de care rămân veşnic recunoscător.

Le mulțumesc, desigur, şi minunaților mei editori islandezi, Pétur Már Ólafsson şi Bjarni Þorsteinsson, şi minunatei mele agente internaționale, Monica Gram, de la Copenhagen Literary Agency.

Nu în ultimul rând, familia mea merită toate mulțumirile pe care le pot oferi şi încă multe în plus: María, Kira şi Natalía.

Seria
Dark Iceland

RAGNAR JÓNASSON

sfâşiere

„– Poza era cu mama, cu tata, cu mine şi mătuşa mea. Soţul ei, Marius, trebuie să fi făcut poza, sau cel puţin aşa îmi închipui.

– Şi atunci cine-i a cincea persoană? întrebă Ari Thór simţind un fior în tot corpul.

Gândurile îi fugiră la vechile poveşti cu fantome care apar în fotografii – oare Héddin voia să sugereze ceva de genul acela?

– Un tânăr pe care nu l-am mai văzut niciodată. E acolo, în mijlocul pozei, ţinându-mă pe mine în braţe. Ca să nu mai lungim vorba, nimeni de la seara de poze nu ştia cine e individul.

Héddin oftă din nou.

– Cine e tânărul ăsta şi ce s-a întâmplat cu el? E posibil să fie vinovat de moartea mătuşii mele?"

Ragnar Jónasson – *Sfâşiere*

„Cărţile lui Jónasson au dat suflu nou genului Nordic Noir."
Sunday Express

„Scriitura lui Jónasson reinventează cu măiestrie stilul clasic al Epocii de Aur, fiind deopotrivă contemporană şi lipsită de vârstă..., încadrată de frumuseţea poetică a Islandei."
Crime Review

„O încântare."
ELLE (Franţa)

ISBN 978-606-8959-94-8

CRIME SCENE PRESS

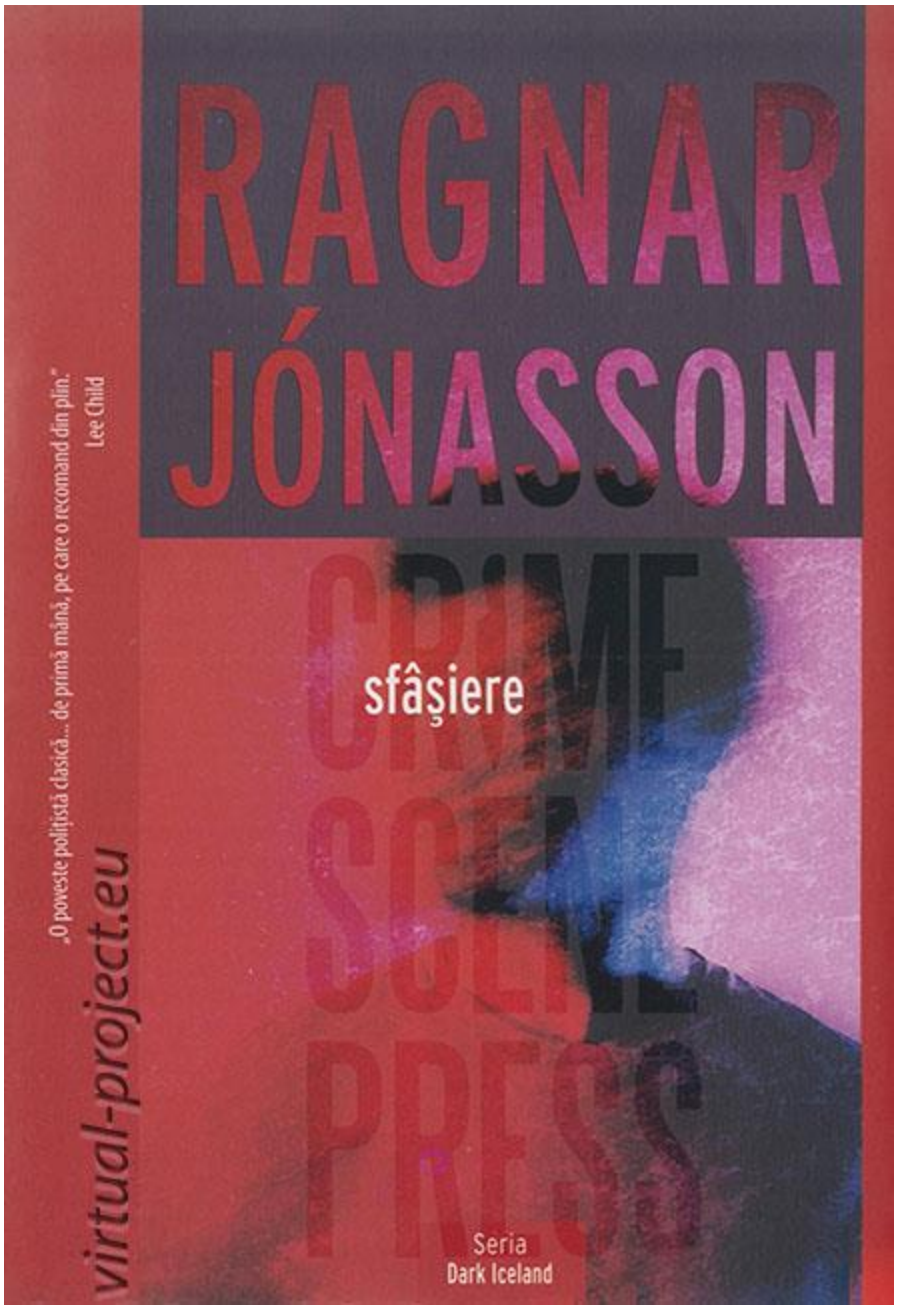
RAGNAR
JÓNASSON
„O poveste polițistă clasică... de primă mână, pe care o recomand din plin."
Lee Child
sfâșiere
CRIME SCENE PRESS
Seria
Dark Iceland
virtual-project.eu